PATRICIA LYNN

Comportament dubios

Traducerea și adaptarea în limba română de

CIPRIAN CHIRU.

ALCRIS

Capitolul 1

La pauză, cortina coborî, iar Laura aplaudă entuziasmată ca toți ceilalți spectatori. Încă o dată Morrie părea că înfăptuise un miracol, realizând un musical încântător și profesional, cu ajutorul unui grup de actori amatori relativ lipsiți de experiență. Era sigură că nici măcar versiunea piesei „South Pacific" care se juca pe Brodway n-ar fi putut obține o reacție mai bună din partea audienței decât această versiune de suburbie.

„North Sydney Musical Theatre Group" și directorul său aveau de ce să fie mândri!

Bineînțeles, la reușita acestui spectacol ajutaseră și costumele frumoase și strălucitoare, gândi Laura, zâmbindu-și sieși încântată, când luminile se aprinseră și ea se ridică de pe scaun.

Dar zâmbetul nu dură mult, dispărând instantaneu când se întoarse și văzu cine stătea exact în spatele ei. Maxilarul i se încordă, iar stomacul i se făcu ghem.

Ciudat... Aproape că se așteptase să-l vadă aici, în această seară. În definitiv, Morrie era fratele lui. Însă această con-

fruntare neașteptată a Laurei cu soțul său, care o părăsise cu ceva timp în urmă, o afecta mai mult decât și-ar fi putut imagina. Tot corpul i se crispase de parcă ar fi încercat să se apere de durerea ce creștea înăuntrul ei.

Însă, pe lângă această durere, era și o hotărâre amară de a nu-l lăsa s-o vadă cât suferea.

– Dirk, îl salută ea, înclinându-și capul politicoasă.

– Laura, îi răspunse el la salut, cu acea voce profundă care înclinase nenumărate hotărâri ale juriilor în favoarea punctului lui de vedere.

Ea se luptă să-și mențină privirea calmă când îi întâlni ochii. Nu era deloc ușor. Privirea intuitivă și pătrunzătoare a lui Dirk reușise să clatine mărturiile a nenumărați martori. Nu clipea niciodată, își fixa numai privirea calmă asupra prăzii până când, el sau ea, întorcea privirea agitat, trădându-și astfel o slăbiciune, pe care el o folosea ca să distrugă credibilitatea martorului.

Mai înainte ca el să iasă victorios și în cazul ei, Laura privi cu nonșalanță spre bruneta care-l însoțea. Evident, era partenera sa, din moment ce mâna ei era înfășurată, ca un boa constrictor, în jurul brațului lui.

Ei bine... el îi spusese totdeauna că prefera brunetele, își aminti Laura caustic, gândindu-se că și ea avea părul negru și lung. Dar aici se oprea orice similitudine dintre ea și această ființă. Ea n-ar fi folosit nici moartă atâta fard și nici nu s-ar fi îmbrăcat cu acea rochie. Doamne, Dumnezeule, neroada nici nu putea ofta, pentru că, dacă ar fi oftat, sânii i-ar fi sărit pur și simplu din rochie!

Își dădu seama prea târziu că se holba la brunetă și la brațul ei posesiv, de parcă ar fi vrut să smulgă acele unghii de pe brațul soțului ei.

Îmi arăt gelozia, realiză ea uimită. Cu un zâmbet răutăcios pe chip, își îndreptă din nou privirea spre Dirk, care continua s-o fixeze atent.

Nimic nou în asta. Lui Dirk îi plăcea să studieze oamenii, mândrindu-se cu faptul că rareori fusese cineva în stare să-l păcălească. Laura știa că-și trădase încă o dată sentimentele pe care le mai avea pentru soțul ei, dar n-avea ce face în această privință în afară de a o șterge de-acolo cât mai repede cu putință.

– Îmi pare rău, dar mă grăbesc, spuse ea ușor sarcastic. I-am promis lui Carmel că trec s-o văd în pauză. Distracție plăcută în continuare.

Spre disperarea ei, Laura simți că are lacrimi în ochi. Grăbi pașii pe treptele acoperite cu mochetă. Chiar săptămâna aceasta își spusese că reușise, în sfârșit, să-l uite pe Dirk! Se pare, însă, că mai era cale lungă până va reuși să uite dragostea pe care i-o purta lui Dirk Thornton.

Dar poți fi sigură că voi încerca din răsputeri să o uit, își promise ea cu vehemență.

– Laura! Hei, Laura! Aici sunt...

Laura abia avu timp să clipească de câteva ori ca să-și îndepărteze lacrimile, înainte de a fi întâmpinată de Carmel, soția lui Morrie, care o luă de braț și o conduse în foaier, pălăvrăgind continuu.

– Nu-i așa că spectacolul a fost minunat, până acum? Nu mi-am imaginat că Sharon și Bob ar putea cânta atât de bine. Coregrafia este fantastică, iar costumele tale de-a dreptul extraordinare. Sinceră să fiu, Laura, dacă Morrie n-ar fi fost un stomatolog atât de bun și n-am avea doi copii de crescut, cred că l-aș fi încurajat să încerce să-și schimbe profesia și să conducă teatrul. Vreau să spun că...

Laura o lăsă pe Carmel să-și exprime mândria pentru soțul ei, încuviințând cu un murmur ocazional, atunci când era nevoie. Dar, sub aparența ei zâmbitoare, era încă profund marcată de propria ei reacție la vederea lui Dirk alături de o altă femeie.

– Oh, Doamne, uite-l pe Dirk! exclamă Carmel șocată.

Inima Laurei tresări. Adunându-se, Laura își întoarse privirea să întâlnească încă o dată imaginea tulburătoare a soțului ei, împreună cu acea brunetă, deși cei doi se aflau în partea cealaltă a foaierului aglomerat.

– Știam că Morrie i-a trimis bilete, șopti Carmel încet, dar nu mă așteptam să aibă tupeul să apară, mai ales împreună cu așa ceva după el!

– Nu-ți face griji pentru mine, spuse Laura. Am văzut-o deja. Ea și Dirk au locurile exact în spatele meu.

Când Carmel își întoarse privirea spre ea, Laura văzu în ochii ei profundul regret.

– Oh, ce îngrozitor trebuie să fie pentru tine! Vrei să-ți caut alt loc pentru a doua parte a spectacolului?

– În nici un caz! rosti imediat Laura.

Mândria îi cerea să-l facă pe Dirk să creadă că puțin îi păsa unde se afla el sau cu cine.

– Da, dar...

– Nici un dar, Carmel, insistă Laura. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să dau peste Dirk cu vreuna din femeile lui. Mai bine mai devreme decât mai târziu, dacă ar fi să judec după reacția pe care am avut-o când l-am văzut cu... cu... Fu străbătută de un fior când își imagină ce va face Dirk cu acea brunetă sexy mai târziu, în acea seară.

Dacă cineva i-ar fi spus, în urmă cu un an, că soțul ei va deveni o adevărată canalie, n-ar fi crezut. Dar aventurile lui

din ultimele luni au ajuns și la urechile ei prin intermediul unei tinere cu care lucra. Tipa respectivă n-o plăcea pe Laura pentru că aceasta fusese promovată, iar ea nu. Claudia era de-a dreptul încântată să-i povestească Laurei ultimele noutăți în privința nenumăratelor cuceriri pe care soțul ei le făcuse prin tot orașul. și nu erau simple speculații. Claudia era colegă de apartament cu secretara lui Dirk – o femeie căreia îi plăcea enorm să vorbească. Bârfele o răniseră pe Laura, dar nu atât de mult cum o duruse să-și vadă soțul în acțiune.

Carmel o privea cu o reală simpatie.

– Încă îl mai iubești, nu-i așa? Oh, biata de tine...

Compasiunea din vocea femeii o făcu pe Laura să i se pună un nod în gât și vocea să i se îngroașe când spuse :

– Dar nu pentru încă multă vreme, sper. Tot ce trebuie să fac este să continuu să-l văd cu astfel de femei și... voi...

Clătină din cap și privirea îi coborî, incapabilă să-și mai ascundă vulnerabilitatea.

– Păcat – o compătimi Carmel – că Dirk este atât de atrăgător. Trebuie să fie foarte greu să uiți un astfel de bărbat și imposibil să găsești pe altcineva care să se ridice la înălțimea lui.

Laura se trezi că-l privește pe bărbatul cu care se măritase în urmă cu aproape patru ani. Purta un costum negru elegant și nu exista nici o îndoială că era genul de bărbat care se distingea totdeauna de restul mulțimii. Dar era mult mai mult decât o combinație reușită între o claie de păr blond-platinat, un chip frumos, o statură înaltă și un corp bine proporționat. Avea o prezență, o aură care atrăgea atenția oriunde ar fi mers.

Poate că această ținută se datora profesiei lui. Poate că-și cultivase acest aer autoritar, ca să impresioneze juriile și să-i submineze autoritatea avocatului rival. Poate... Dar ceva îi

spunea Laurei că această calitate a lui Dirk nu era ceva construit, ci mai degrabă înnăscut. Își simți stomacul contractându-se când văzu cum însoțitoarea lui îl acapara total.

– Pare că-i același, neschimbat, spuse ea tăios. Dar nu este. S-a schimbat.

– Da... S-a schimbat. Toată goana asta după femei sclipitoare! E ciudat, totuși, continuă Carmel, încruntându-se nedumerită. De fiecare dată când vine să-i vadă pe Morrie și pe copii, este același Dirk pe care-l știam noi și pe care-l iubeam. Însă când încerc să discut cu el și să aflu de ce a părăsit o fată ca tine, pentru o viață lipsită de sens, în care să alerge continuu după femei, atunci se schimbă imediat. Îmi spune să-mi văd de treburile mele și pleacă grăbit să se întâlnească cu cine știe ce altă femeie. Nu-și aduce nici una din acele parașute la noi în casă. N-aș accepta așa ceva. I-am spus că singura lui femeie binevenită în casa mea este soția lui!

Laura o privi pe Carmel cu un amestec de afecțiune și vinovăție. Oricât ar fi detestat comportamentul din ultima vreme al lui Dirk, existau totuși unele circumstanțe atenuante care pledau în favoarea despărțirii lor. Dacă, totuși, ar fi încercat să le explice, ar fi ieșit la iveală și restul problemelor, pe care Dirk îi ceruse să le țină secrete.

– N-ar trebui să-ți mai faci atâtea griji în privința sentimentelor mele, Carmel. Imediat de Dirk va legaliza divorțul, voi fi fosta lui soție și nu vom mai fi nici măcar rude. Dirk este fratele lui Morrie, iar Donna și Nicholas îi sunt nepoți. Nu distruge relația voastră cu el din cauza mea. Te rog.

Carmel clătină din cap frustrată.

– Nu știu cum poți fi atât de generoasă, ținând cont de felul cum te-a tratat. Dar ce-au de-a face legăturile de rudenie cu prietenia noastră? Adică... suntem prietene, nu-i așa, Laura?

știi, chiar mi-e dor să ne mai vizitezi, și copiilor le este dor de tine. Morrie și cu mine chiar n-o să te mai vedem niciodată în afara acestei trupe de teatru?

Laura zâmbi strâmb.

– Păi, aveam de gând să vin la petrecerea organizată de tine astă seară, după spectacol...

Carmel o prinse de mâini și i le strânse cu putere.

– Oh, dar trebuie să vii. Dirk nu va veni cu femeia aia, îți garantez eu. N-ar îndrăzni!

Laura râse și, în clipa aceea, întâlni ochii lui Dirk de partea cealaltă a foaierului. Întregul ei corp se crispă, dar refuză să-și ferească privirea. I-o susținu pe-a lui fără să clipească, iar când el zâmbi, simți că-i făcută K.O.

Nu era genul de zâmbet rece la care se așteptase, ci un zâmbet studiat, sexy, menit să flateze femeia căreia îi era adresat, s-o facă să se simtă extrem de feminină și dorită. Acum Laura nu mai rezistă și-și întoarse privirea, determinată și de căldura care i se urca în obraji.

Expresia « Salvați de clopoțel » căpătă o semnificație literală, când soneria anunță începerea iminentă a celei de-a doua părți a spectacolului. Laura abia aștepta să se cufunde din nou în întunericul din sală, cu privirea fixată asupra scenei.

Însă, indiferent ce-ar fi făcut, era conștientă în fiecare clipă de prezența cuplului de pe scaunele din spatele ei. La naiba, simțea în ceafă chiar și privirea batjocoritoare a lui Dirk, aproape că-l vedea zâmbind satisfăcut că reușise atât de ușor s-o facă să roșească.

Între sprâncenele ei apăru un rid când se încruntă gândindu-se cât de pornită fusese pe el când îi zâmbise. Trecuse o perioadă lungă de timp de când Dirk n-o mai afectase atât de profund cu un simplu zâmbet. O foarte lungă perioadă de timp.

Închise ochii, strângându-i cu putere, încercând să ignore vechiul sentiment de vinovăție ce o consuma de fiecare dată când se gândea cum obsesia ei de a avea un copil le distrusese relația și, în particular, viața sexuală. Spre sfârșitul relației lor, nu-l mai lăsase pe Dirk să facă dragoste cu ea decât dacă era în perioada fertilă. Chiar și atunci, el nu mai reușea s-o excite, mintea ei fiind concentrată doar asupra întrebării dacă va rămâne sau nu însărcinată.

Când, în cele din urmă, explodase într-o noapte – după ce ea rămăsese împietrită sub el – ea-i replicase cu aceeași intensitate, spunându-i cu cruzime că, dacă el nu era în stare să-i dăruiască un copil, atunci nu-l mai voia. Fusese un lucru îngrozitor din partea ei să spună așa ceva și nici nu intenționase să rostească asemenea vorbe. Regretase cuvintele imediat ce-i ieșiseră de pe buze.

Nu va putea uita niciodată expresia împietrită a lui Dirk, furia controlată care i se citise în ochi.

– Bine, zisese el și, întorcându-se, plecase în dormitor unde începuse să-și facă bagajele.

Alergase apoi după el, panicată. Mai presus de nebunia ei, știa că încă îl iubește. El va fi tot ce-și va dori vreodată, știuse acest lucru încă din prima clipă în care-l văzuse, în sala de judecată.

– Dirk, îmi pare rău, insistase ea pe un ton rugător. Te rog... știu... știu c-am fost îngrozitoare. Voi redeveni eu însămi după ce voi rămâne însărcinată. Și este numai o problemă de timp. Medicul mi-a spus că nu-i nimic în neregulă cu mine, la fel cum ți-a spus și ție. Spune... spune că sunt doar prea grăbită. Trebuie să mă relaxez și...

Râsul amar al lui Dirk o întrerupsese.

– Să te relaxezi? Ce glumă bună, Laura. În ultima vreme, când facem dragoste, parcă ești un arc încordat. De fiecare dată aproape că mi-e teamă c-ai să explodezi, dacă te ating. Ei bine, draga mea, acum am explodat eu. Mi-a ajuns. Te părăsesc. Găsește-ți alt biet fraier care să-ți dea copilul pe care și tu și afurisita de maică-ta îl vreți cu atâta disperare, pentru că nu voi fi eu acela!

Sentimentul de vinovăție se accentuă, când își aminti încă o dată aceste ultime cuvinte ale lui.

La început, o chinuiseră profund, făcând-o să se simtă extrem de vinovată. De fapt, chiar acest sentiment de vinovăție o împiedicase să încerce să se împace cu Dirk, în săptămânile ce urmaseră. Îl iubise și-i fusese îngrozitor de dor de el, dar era sigură că-i era mult mai bine fără ea. Poate că va putea să-și găsească o femeie normală cu care să se însoare și care să rămână însărcinată cu ușurință, și care să nu-l mai chinuiască cu un comportament irațional. Deoarece era sigură că, în spatele furiei și frustrării lui, își dorea și el un copil.

Totuși, mama ei avea o cu totul altă opinie despre ce voia Dirk de la viață.

– Bărbații atât de buni în meseria lor, cum este el, nu-și doresc copii, îi spusese era cu obișnuitul ei cinism. Ei trăiesc doar pentru profesie. Femeile au doar un singur rol în viața lor și amândouă știm care este acesta. Copiii sunt tolerați doar cât să le țină femeia fericită, fusese ultima ei remarcă usturătoare.

Laura nu fusese deloc de acord și-i luase apărarea lui Dirk, cu destulă vehemență chiar. Tocmai de aceea fusese atât de șocată când aflase, doar după câteva luni, că totuși mama ei avusese dreptate.

Acea zi îi va rămâne pentru totdeauna în minte. Era la o săptămână după moartea subită a mamei sale în urma unui infarct și la câteva zile după înmormântare. Laura era singură acasă, distrusă, o stare normală din moment de fusese foarte apropiată de mama sa. Nu mai avea nici o altă rudă care să-i ofere un sprijin moral, Vera fiind orfană, iar Laura unicul ei copil. Tatăl Laurei, un om de afaceri în vârstă, foarte bogat și fustangiu, o abandonase pe mama ei în momentul când aflase că-i însărcinată, unicul ajutor oferit de el fiind plata pentru avort. Murise apoi într-un accident de elicopter, se pare, când fiica lui avea numai doi ani.

Dirk susținuse totdeauna că această experiență o făcuse pe Vera să fie atât de intolerantă și-i umpluse capul Laurei cu tot felul de idei preconcepute despre bărbați și sex. Odată, o acuzase chiar și pe Laura c-o lăsase pe maică-sa să le altereze relația, cu deosebire viața sexuală.

Deși nu înțelegea ce-l făcuse să spună asta. Doar se culcase cu el încă de la prima întâlnire, deși fusese virgină. Cedase chiar din prima clipă dorințelor lui pasionate.

Desigur, se simțise puțin vinovată, la început, că cedase atât de repede. Și fusese îngrijorată, într-adevăr, de avertismentele constante ale mamei sale, cum că un bărbat ca el o dorea numai pentru corpul ei. În definitiv, doar era cu zece ani mai în vârstă decât ea, un bărbat extrem de chipeș și aflat deja pe culmile succesului, ca avocat criminalist, în timp ce ea, la vremea aceea, era abia asistentă de vânzări, putându-se lăuda doar cu o coamă de păr ondulat, un chip frumos și un corp foarte bine făcut.

Dar Dirk îi spusese c-o iubește și, peste câteva luni, erau căsătoriți, spre marea enervare și nemulțumire a mamei ei. Nu că Laurei i-ar fi păsat de nemulțumirile și obiecțiile ei. La vre-

mea aceea, era atât de încântată de Dirk și de tehnica lui experimentată de a face dragoste, încât mama ei n-ar fi avut absolut nici o șansă să-i schimbe părerea despre el.

– Nu-i decât sex, insista să-i spună Vera. După un an sau doi, se va plictisi și va dori să plece. Nu va accepta să aibă un copil. Ține minte cuvintele mele!

Și el n-o lăsase să aibă un copil în primul an de căsătorie, spunând că aveau nevoie să-și petreacă un timp împreună înainte de a mai introduce o a treia persoană în viețile lor. Dar când ea renunțase la pilule și crezuseră că a rămas însărcinată, el păruse cu adevărat entuziasmat că va deveni tată. Însă testul ieșise negativ, iar doctorul ei îi explicase că lipsa ciclurilor se datora unui nivel crescut de prolactină.

Totuși, chiar și după ce această problemă fusese remediată, Laura tot nu reușea să rămână însărcinată. Timp de aproape un an continuase să fie optimistă și plină de speranțe, dar cu fiecare lună ce trecea, nervii ei începeau să cedeze, iar relația lor să se clatine.

Actul de a face dragoste fusese redus la o acțiune pur mecanică, cu unicul scop – procrearea, acțiune ce trebuia neapărat să aibă loc atunci când momentul era prielnic, când temperatura corpului ei era optimă, chiar și când stelele se aflau într-o poziție favorabilă. Fusese o nebunie. Își dăduse seama de acest lucru imediat după ce plecase Dirk. În lunile de coșmar ce urmaseră, ar fi dat orice să se întoarcă în timp și să remedieze răul făcut.

Cel puțin... asta își dorise înainte ca Dirk să arunce bomba.

Inima Laurei se strânse și mai tare când își aminti. Fusese atât de fericită când îl găsise în fața ușii ei, în acea zi îngrozitoare, atât de fericită...

– Îmi pare sincer rău pentru mama ta, începuse el după ce Laura îl invitase la o ceașcă de cafea. Chiar dacă eu nu m-am înțeles cu ea, știu că te-a iubit, Laura. Poate chiar prea mult.

– Așa este, fusese ea de acord.

În sufletul ei singuratic și îndurerat apăruse speranța că el venise pentru c-o voia înapoi, pentru că poate era de părere c-ar fi bine să mai încerce o dată. Nu se mai văzuseră din ziua în care el ieșise val-vârtej și apoi când venise să-și strângă restul lucrurilor și-i spusese că putea păstra apartamentul cu tot ce era în el, precum și mașina pe care el i-o făcuse cadou.

Acel episod fusese al naibii de dureros. Dirk părea dur și slăbise mult, ea fusese prea șocată și tulburată ca să mai poată spune ceva în apărarea proprie. Cuvintele lui Dirk, la plecare, sunaseră ca o lovitură de grație dată căsniciei lor.

– Când vei hotărî că vrei să divorțezi, Laura, știi unde mă găsești.

Iar acum, iată-l. Stând în fața ei și spunându-i că-i părea rău pentru mama ei și făcând să renască speranța în sufletul ei îndurerat.

Dar situația avea să devină și mai neplăcută...

– Dirk, începuse ea ezitând, cu nervii încordați. Am avut multă vreme la dispoziție să mă gândesc și speram că... că...

– Ce sperai, Laura?

– C-am putea să mai încercăm o dată, rosti ea dintr-o suflare.

El oftase zgomotos și răspunsese abia peste câteva momente agonizante.

– N-ar merge nici de data asta, concluzionase tăios. Acum înțeleg. Ai început din nou să-ți dorești un copil și când...

Brusc se opri, speriind-o cu o privire extrem de dură.

– Uite ce-i, n-am venit aici ca să mă împac cu tine. Îmi place prea mult libertatea, ca să mai doresc încă o dată să simt lanțurile mariajului în jurul gâtului. Motivul vizitei mele, în afară de a-ți transmite condoleanțe, este să-ți dau o mică veste care o să te încânte.

– Să mă încânte?

Oh, Dumnezeule, îi va cere să divorțeze. Și credea că asta o va încânta?

– Da. Tocmai am aflat că sunt steril.

Laurei îi căzu fața, incapabilă să asimileze sensul cuvintelor lui.

– Steril? repetă ea pe un ton plat.

– Exact. În adolescență am avut o infecție care, se pare, nu-mi mai permite să am copii. Așadar, dacă vrei un copil, va trebui să-ți găsești alt bărbat.

Ea-l privise lung.

– Dar... dar cum rămâne cu acele teste pe care le-ai făcut?

– N-am făcut nici un test, recunoscuse el răspicat.

– N-ai... n-ai făcut nici unul?

Laura încercase să înghită nodul enorm care i se formase în gât. Toate acele luni de așteptare și de speranțe deșarte...

Amărăciunea o învălui.

– M-ai mințit? În privința unui lucru atât de important?

El nu fusese deranjat de tonul ei acuzator.

– Nu în mod direct. N-am crezut că am nevoie de un test. A existat odată o femeie în viața mea... înainte de a te întâlni pe tine. Mi-a spus că a rămas însărcinată cu mine, iar eu n-am avut nici un motiv să mă îndoiesc de afirmația ei, zisese el ridicând din umeri. Când ea a suferit o așa-zisă pierdere de sarcină, eu am rămas convins de potențialul meu. Abia când am reîntâlnit-o de curând și a recunoscut că a vrut să mă

determine să mă căsătoresc cu ea, am început să am unele îndoieli. Așadar, am făcut niște teste, și *voilà*! Complet steril, se pare.

Laura întâmpinase dificultăți în a asimila toate acele informații : faptul că Dirk era steril și incredibila lui indiferență. Oare era același bărbat care o asigurase totdeauna de iubirea lui, care pretinsese că-și dorește un copil la fel de mult ca și ea, care-i acceptase multă vreme comportamentul irațional, până când n-a mai rezistat?

Apoi îi căzuse fisa. Își ascundea propria disperare. Mulți bărbați ar accepta cu greu faptul că nu pot fi tați. Era sigură că acesta era și cazul lui Dirk.

Speranța se ivise din nou în inima ei. Dac-ar putea să-l determine să vadă că nu era sfârșitul lumii, că ea continua să-l iubească indiferent ce s-ar fi întâmplat... Își ridicase ochii strălucitori și-l văzuse tresărind surprins.

– Dar, Dirk, pot face față situației, încercase ea cu disperare. Te iubesc, nu înțelegi? N-am încetat nici o clipă să te iubesc. Faptul că tu nu poți avea copii nu înseamnă că nu putem fi din nou împreună sau chiar să avem un copil. Există, de exemplu, inseminarea artificială și sunt sigură că după câteva luni voi...

El sărise în picioare, furios.

– Dumnezeule, ești incredibilă, știi asta? Deja te gândești cum să faci să ai un copil. Tu chiar crezi că voi accepta să fiu din nou în situația de a te urmări cât de distrusă vei fi în fiecare lună când procedura va da greș? Aș fi nebun dacă aș accepta din nou așa ceva!

După un moment îi revenise pe chip expresia rece și crudă de care se folosea când se pregătea să distrugă mărturia vreunui martor.

– Sincer să fiu, Laura, nici nu cred că-mi doresc un copil. Niciodată nu mi-am dorit cu adevărat. Și nu vreau nici să ne reluăm căsnicia. Acum sunt liber, liber să trăiesc genul de viață care mi se potrivește mult mai bine decât căsătoria. Pot să obțin oricât de mult sex vreau și fără să-mi fac griji pentru vreun bagaj nedorit.

Râsese când îi văzuse ochii măriți de uimire.

Ea se ridicase încet, clătinându-se.

– Atunci de ce naiba te-ai mai însurat cu mine? se răstise ea.

Râsul lui fusese sec și cinic, de data asta.

– Există multe feluri de obsesii, iubito, în afară de aceea de a avea un copil. Eram obsedat de tine. Din prima clipă în care te-am văzut în boxa martorilor, sfidându-mă cu ochii tăi albaștri frumoși, plini de onestitate... La dracu', chicoti el. Am pierdut acel caz pentru că n-aș fi putut îndura să arunc o umbră de îndoială asupra mărturiei tale. Și, crede-mă, aș fi putut s-o fac! Erau atâtea căi. Te-aș fi putut prezenta ca pe o vânzătoare care stă toată ziua la bârfă cu colegele ei, flirtând cu clienții, și care nu putea fi sigură că bătrânica pe care o văzuse furând o bluză era una și aceeași persoană cu clienta mea. Oricum, din fericire, clienta mea chiar era vinovată. Am luat acel caz doar ca pe o favoare făcută fiului ei care mi-era prieten. Și chiar existau circumstanțe atenuante. Biata de ea își pierduse de curând soțul și era destul de tulburată psihic. Din fericire, mărturia doctorului său a convins instanța că bătrâna rămăsese cu niște sechele și eșecul meu de a te discredita n-a mai contat, în final. Dar, ca să fiu sincer, eram mai nerăbdător să te prind pe tine din urmă, după proces. Niciodată până atunci nu mă mai vrăjise vreo fată într-o asemenea măsură. Erai un amestec curios de forță morală dulce, inocență și o

vulnerabilitate teribil de atrăgătoare. Ca să fiu sincer, eram pregătit să fac orice ca să te am și să te păstrez. Cuvinte de iubire... un inel de logodnă... o verighetă... chiar și un copil. Dar, în final, prețul a fost mult prea mare. Mult prea ridicat. Acum îți pot spune bucuros că am găsit leacul pentru obsesia mea. Îți urez mult noroc!

Răspunsul lui îi stăruise în minte multă vreme după plecarea lui. La fel cum nici acum nu-i dădea pace, în întunericul din sala de teatru, când Dirk stătea pe un scaun exact în spatele ei.

Ce fel de bărbat era cel cu care se măritase?

Genul de bărbat care n-avea nici urmă de conștiință când era vorba despre sex, care s-ar însura ca să-și satisfacă o dorință, apoi să plece fără să arunce măcar o privire înapoi, care ar defila prin fața soției lui cu o altă femeie, știind că ea încă îl mai iubea.

Laura simți cum crește furia în ea.

Dar cel mai rău dintre toate era felul în care o privise în foaier, ca și cum despărțirea lor i-ar fi trezit pasiunea nesățioasă și nu l-ar fi deranjat să se culce din nou cu ea.

O s-o mai atingă când o îngheța iadul, își promise Laura mânioasă.

Sângele începu să-i fiarbă în vene și-i înroși chipul. Când aplauzele marcară sfârșitul piesei și se aprinseră luminile, Laurei îi era frică să se ridice, să se întoarcă și să întâlnească încă o dată acei ochi zâmbitori și seducători.

În cele din urmă, nu mai rezistă. Se ridică brusc și se întoarse.

Scaunele din spatele ei erau libere.

Capitolul 2

Laura se plimba prin sufrageria mare a lui Morrie și Carmel, regretând că acceptase invitația la petrecerea organizată după premiera spectacolului. Deși în jurul ei erau o mulțime de grupuri de persoane vesele, care râdeau și discutau animat – pe majoritatea le cunoștea de la teatru – se simțea îngrozitor de singură. În plus, atmosfera plină de fum de țigară începea s-o deranjeze.

– Ținând strâns paharul de vin alb pe care i-l pusese în mână Morrie, cu câteva minute în urmă, porni spre ușile înalte de sticlă ce dădeau spre verandă și se strecură afară, în curtea din spatele casei.

Era o seară răcoroasă, dar, în orice caz, era preferabil să fie afară decât înăuntru, în acea atmosferă irespirabilă. Stătea în capul scărilor ce coborau în grădină, sorbindu-și băutura și privind cum o briză ușoară, primăvăratică, vălurea suprafața apei din piscină.

Își petrecuse multe după-amiezi fericite în jurul acestei piscine, împreună cu Dirk...

Amintirile îi năvăliră în minte, răzbunătoare. Dirk învățând-o să înoate și să sară corect în apă. Dirk stând sub acea umbrelă, ajutând-o să citească, încurajând-o să-și depășească dislexia ce constituise o piedică permanentă în viața ei de până atunci. Dirk stând în șezlong și ținând în mâini cartea cu regulile de circulație rutieră, testând-o iar și iar, ca să-și poată lua carnetul de conducere.

Ce se întâmplase cu acel Dirk bun și grijuliu? se întrebă ea. Unde își petrecuse el aceste zile?

Răspunsul era cât se poate de simplu. În pat cu acea brunetă. și, cu siguranță, nu mai fusese nevoie s-o învețe ceva!

Laura închise ochii și-i strânse cu putere, simțind durerea care-i invada inima. N-ar fi trebuit să vină aici în seara asta.

Acum, însă, fiindcă era deja aici, nu se putea întoarce, pur și simplu, și să plece acasă, în apartamentul pustiu și patul gol.

Oftând, deschise ochii și coborî scările, trecu de gardul ce împrejmuia bazinul, pentru protecția copiilor, și se îndreptă spre capătul celălalt al piscinei, unde se aflau niște șezlonguri. Așezându-se pe unul din ele, își ridică automat ochii spre șirul de ferestre de la primul etaj unde erau dormitoarele.

Era lumină doar într-o cameră, la capătul șirului. Dormitorul Donnei, realiză Laura, amintindu-și că acolo Carmel lăsa totdeauna lumina aprinsă deoarece fiica ei de șapte ani se temea de întuneric.

Laura zâmbi cu afecțiune când se gândi la Donna, o fetiță timidă, tăcută și foarte dulce, apoi se strâmbă involuntar amintindu-și de Nicholas, fratele Donnei, care avea patru ani. Puștiul era o teroare pentru toți! Hiperactiv, spusese medicul. Hiperactiv, pe naiba! gândi ea. Extrem de răsfățat doar, era părerea Laurei. Și cu o voință enormă. Ar fi un miracol să ajungă cu bine la stadiul de adult. Așa mic cum era, își rupsese

deja mai multe oase căzând de pe acoperișuri și din copaci, la fel cum aproape că se înecase de două ori în această piscină, în ciuda gardului care o împrejmuia.

Și totuși... copilul avea un farmec aparte, avea ochi albaștri și bucle blonde, veșnic gata să zâmbească. Era un extravertit, la fel ca părinții lui. Donna, în schimb, nu era atrăgătoare din punct de vedere fizic, avea părul lung, șaten și drept, ochi mici, gri. Și nici nu avea o fire deschisă. În societate, întotdeauna fusese umbrită de fratele ei mai mic și poate că acesta era și motivul pentru care fetița era favorita Laurei. Detesta când copiii erau lăudați și răsfățați datorită înfățișării lor fizice. Nu era drept.

Laura era dusă pe gânduri și privea fără să vadă fereastra Donnei, când o umbră se așeză în cadrul ferestrei. Sări de pe șezlong, vărsând un pic de vin pe rochie. Dar nici nu observă acest amănunt. Atenția îi era captivată de silueta întunecată conturată în lumina ferestrei.

Un bărbat. Un bărbat foarte înalt și robust. În mod cert nu era Morrie, care avea o înălțime medie și era subțire.

Laura îngheță. Gândul că vreun petrecăreț beat se rătăcise prin dormitorul Donnei o îngrozi. Fetița ar fi extrem de speriată, dacă s-ar trezi și ar vedea un străin în camera ei.

În mintea Laurei apărură imagini de coșmar.

Începuse deja să alerge spre casă, aruncând în piscină restul vinului din pahar. Nervoasă, abia reuși să deschidă poarta gardului ce înconjura piscina, fiind bucuroasă că nu era nimeni în jur care s-o audă înjurând. Urcă în grabă scările spre terasă și intră în sufrageria plină de oameni. Se auzea muzica și oamenii începuseră să danseze. Morrie și Carmel ar fi trebuit să fie acolo, dar nu-i vedea. Să se oprească să-i caute

și apoi să le explice situația ar fi fost o pierdere de vreme periculoasă. Deja Donna ar fi putut plânge de frică. Sau chiar și mai rău!

Laura urcă rapid scările spre etaj și parcurse holul slab luminat, dând năvală în dormitor, cu paharul din mână ridicat deasupra capului drept armă, gata să lovească nemernicul care îndrăznise să intre în camera copilului, în toiul nopții.

Când o văzu pe Donna ridicată în pat, veselă și zâmbitoare, Laurei i se cam tăie elanul. Apoi îl văzu pe soțul ei stând pe patul nepoatei sale, cu o carte de povești în poală.

Bărbatul își întoarse brusc privirea când o auzi intrând în trombă pe ușă, și ridică dintr-o sprânceană.

– Tanti Laura! exclamă Donna, uimită.

Dirk nu păru uimit, ci doar amuzat.

– Nu credeam că ești atât de nerăbdătoare să mă vezi din nou astă seară, zise el tărăgănat.

Laura strânse paharul în mână și-l întinse amenințătoare spre figura lui răutăcioasă.

– Stăteam lângă piscină – zise ea printre dinți – când am văzut un bărbat la fereastra Donnei, așa că am... am...

– Ai venit s-o salvezi pe această domniță, sfârși el fraza în locul ei. Cu sabia scoasă, gata de atac, adăugă el, arătând spre paharul pe care ea continua să-l țină într-o poziție ofensivă.

Degetele Laurei se crispară pe pahar, înfuriată de atitudinea zeflemitoare a lui Dirk.

Dar, imediat ce-și dădu seama că, în acel moment, nu exista pe lume persoană pe care s-o urască mai mult decât pe el, expresia lui se îmblânzi, și se transformă într-o admirație sinceră.

– Indiferent cum ești, draga mea Laura, dar lașă n-ai fost niciodată, murmură el.

Chipul Donnei se lumină deodată, când privi de la unul la celălalt.

– Tu și tanti Laura v-ați împăcat, unchiule Dirk? Vai, cât mă bucur! Mi-a fost atât de dor de tanti Laura, de când n-a mai venit în vizită cu tine.

Laura o privi uimită. Nu realizase până atunci cât putuse s-o afecteze pe fetiță despărțirea ei de Dirk.

„Oh, Doamne, ce vacă egoistă sunt, murmură ea pentru sine. Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte ce-ar putea simți Donna dacă n-aș mai veni s-o vizitez".

Laura strânse din buze. Nu voia să fie insensibilă la sentimentele celorlalți, știind că, în ceea ce o privea, acest lucru se datora unei copilării solitare, fără frați și surori – și fără tată.

Dar n-avea nici o scuză, hotărî ea, și-și promise să vină s-o viziteze pe Donna din când în când, chiar dacă risca să dea peste Dirk. Cel puțin nu va mai întâlni vreuna din femeile lui, din moment ce Carmel le interzisese accesul în casa ei.

Între timp, trebuia s-o lămurească pe puștoaică cu cât mai multă delicatețe despre relația dintre Dirk și ea.

– Păi, nu prea ne-am împăcat, Donna, spuse ea cu blândețe. Dar încercăm să fim politicoși unul cu celălalt, nu-i așa, Dirk?

Din nou sprânceana lui se ridică întrebător.

– Cum spui tu. Sunt un tip tare de treabă.

Laura se opri la timp să nu-i arunce o privire acră, alegând în schimb un zâmbet indiferent.

– Atunci poți rămâne să auzi și restul poveștii, tanti Laura? interveni Donna.

Refuzul ar fi negat tot ce încercase să demonstreze până acum. Deși Laura n-ar prea fi vrut să rămână. Era ceva în legătură cu felul în care o privea Dirk, trimițându-i fiori pe șira spinării. Era prea al naibii de senzual. Era o privire

cunoscătoare, ca și cum ar fi știut foarte bine că ea încă-l mai dorea, iar pe el ideea îl amuza și îl intriga, în același timp.

Ochii ei încercară să rămână distanți și reci, când îl priviră.

– De ce nu? replică ea nonșalant și, punând jos paharul, închise ușa dormitorului și se apropie de pat. Ce poveste este? o întrebă pe Donna.

– Scufița Roșie.

– Ah... povestea mea preferată, zise Laura zâmbindu-i fetiței.

– Stai aici, tanti Laura, continuă Donna, bătând cu palma pe cealaltă latură, neocupată, a patului.

Laura nu voia să se afle cu Dirk nici măcar în aceeași cameră, cu atât mai puțin pe același pat, însă instinctul o avertiză să nu lase să i se vadă disconfortul. Nu lași rechinul să simtă gustul sângelui, dacă vrei să-l ții la o distanță sigură.

– Asta este o pătură nouă, nu-i așa? remarcă ea, așezându-se pe pat.

– Da, oftă Donna. Și Nicholas are una nouă. Are mașini de curse desenate pe ea. El spune că e mai bună decât a mea.

Fața puștoaicei se schimonosi când se încruntă.

– Eu prefer florile în locul mașinilor de curse, îi spuse Laura, iar Donna zâmbi ușurată.

– Ce ți-am spus eu, scumpo? interveni și Dirk. Fetele și băieții sunt diferiți. Asta nu înseamnă că una dintre paturi este mai bună decât cealaltă. Nick are doar patru ani. El nu înțelege încă aceste lucruri. Trebuie să fii răbdătoare cu el, pentru că tu ești mai mare.

– Chiar sunt, unchiule Dirk?

– Bineînțeles că ești. Și curând vei fi și mai mare, o domnișoară la fel de frumoasă ca tanti Laura.

– Oh, sper să fie așa, oftă din nou Donna. Ea este atât de frumoasă!

– Așa este, încuviință Dirk, aruncându-i Laurei o privire care ar fi putut-o topi, dacă nu s-ar fi controlat atât de bine.

Totuși avu nevoie de toată stăpânirea de sine să nu reacționeze, când privirea lui alunecă în jos peste bluza din satin crem, spre sâni. Ea-l privi calmă, abia atunci realizând că el nu mai purta cravata pe care o avusese mai devreme, în acea seară. Trei nasturi de la cămașa albă de mătase erau descheiați, lăsând la vedere câțiva cârlionți blonzi pe pieptul bronzat.

În minte îi apăru imaginea cravatei lăsate lângă patul brunetei.

Ochii li se întâlniră, iar el îi zâmbi încă o dată, cum făcuse și mai devreme, în foaier. Dacă n-ar fi fost de față Donna, care-i privea pe amândoi cu o față veselă, în așteptare, Laura l-ar fi pălmuit atunci și acolo.

În loc de asta, însă, zâmbi dulce și spuse :

– N-ar trebui să termini de citit povestea, Dirk? Este târziu.

El păru că-și desprinde cu greu privirea de pe corpul ei, lăsând-o pe Laura cu mult mai tulburată decât ar fi vrut ea să recunoască.

Refuz să continuu să-l iubesc, își repeta ea întruna în minte. Și nu-l mai vreau absolut deloc. Îl disprețuiesc!

Și pe cine crezi tu că păcălești? veni o voce brutal de sinceră din adâncul sufletului ei.

N-ar fi crezut că simpla citire a poveștii „Scufița Roșie“ ar fi putut înrăutăți și mai mult situația. Însă Dirk reuși să strecoare câte-un subînțeles în fiecare frază citită.

„... iar lupul cel rău plescăi din buze spunând :

– Ca să te pot mânca mai bine, draga mea...“

Când rosti această frază, aruncă, în același timp, o privire plină de subînțeles spre buzele Laurei, iar ea trebui să facă un efort enorm să nu roșească. Ridică bărbia și zâmbi cinic în colțul buzelor. El nu putea să-i audă ritmul accelerat al bătăilor inimii și nici imaginile care-i dansau în minte.

Dirk fusese un iubit cu o imaginație foarte bogată și fără inhibiții, la începutul relației lor.

Prin cine știe ce miracol, ea reuși să supraviețuiască până la sfârșitul poveștii. Dar când Donna îi ceru unchiului ei să-i citească și următoarea poveste – Cei trei ursuleți – Laura se văzu nevoită să obiecteze. Nici nu voia să se gândească ce înțeles va da Dirk frazei „Cine a dormit în patul meu?“

– Cred că-i timpul să te culci, Donna, spuse ea destul de ferm. Părinții tăi se vor supăra pe noi dacă te ținem trează și mai târziu. Iar tu nu vrei să ne bagi în bucluc, nu-i așa?

– N-nu...

– Ei bine, atunci unchiul tău poate să pună cartea deoparte, iar eu am să te învelesc și-am să te sărut de noapte bună.

– Oh, bine.

Laura îi aruncă lui Dirk o privire sfidătoare, așteptându-se pe jumătate ca el s-o dezaprobe. Dar el înălță doar din umeri și se ridică, reamintindu-i Laurei cât de înalt și puternic era. Privindu-l, observă că se antrenase mai mult decât de obicei în sala de gimnastică.

Ochii ei îi admirară lățimea umerilor, talia subțire și coapsele puternice. Într-o vreme îi plăcuse să-și lase mâinile să alerge în voie pe corpul lui gol în timp ce el dormea, explorându-i curbele mușchilor, până când se trezea din cauza mângâierilor și urma o nouă partidă de amor pasional.

Deodată el se întoarse și o surprinse privindu-l lung, cu ochii strălucind de dorință. Ea-și lăsă imediat privirea spre Donna, dar prea târziu. Mult prea târziu...

– Te iubesc, tanti Laura, îi șopti Donna când ea se aplecă s-o sărute.

– Și eu te iubesc, draga mea, îi răspunse Laura încet, simțind cum stomacul i se strânge. Ți-ar plăcea dacă aș mai veni să te văd?

– Da! Oh, da!

– Atunci, voi veni. Îți promit. și acum, la culcare.

Donna căsca deja când Dirk și Laura ieșiră din cameră. Imediat după ce închiseră ușa în urma lor, Laura scoase la iveală o parte din furia care mocnise în ea de la începutul serii.

– N-am apreciat deloc dublul înțeles pe care l-ai dat poveștii, Dirk. Mi s-a părut deplasat.

El își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor, făcând materialul gri închis să i se muleze pe șolduri și pe coapsele puternice.

– Serios? Mie mi s-a părut mai degrabă amuzant.

– Sunt sigură că așa este, din punctul tău de vedere, pufni ea. Nu mi-au plăcut nici privirile pe care mi le-ai aruncat în seara asta. Îți sugerez să stai mai mult cu bruneta ta, pe viitor. Se pare că încă nu ți s-a diminuat deloc dorința din trecut!

El râse amuzat.

– A fost o vreme când și tu erai la fel de dornică ca și mine. Mai ții minte?

Obrajii ei se înroșiră violent.

– De ce faci asta, Dirk? îl întrebă ea tulburată de răspunsul lui. Ce vrei de la mine?

– Ce vreau de la tine, Laura?

Expresia îi era de o inocență dezarmantă, nelăsând-o să intuiască nimic din ce se petrecea în mintea lui diabolică.

– Nu vreau nimic altceva de la tine decât ești dispusă să-mi oferi. În seara asta vei fi partenera mea la petrecerea de jos.

– În seara asta?

Râsul ei era pe jumătate uimit, pe jumătate sarcastic.

– Vorbești de parcă vor mai exista și alte seri pentru noi! continuă ea.

El zâmbi enigmatic în colțul gurii.

– Hai să ne îngrijim acum doar de prezent, ce zici?

Și mai uimită, ea clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Cred că ești nebun! Relația noastră s-a sfârșit, Dirk. Definitiv. N-am realizat acest lucru până în seara asta, când te-am văzut cu acea femeie. Sentimentele mele pentru tine sunt definitiv moarte!

– Moarte, Laura?

Își scoase mâinile din buzunare și-i cuprinse gâtul, cu degetul mare lângă maxilar, iar cu celelalte împletite în buclele dese ale părului ei ondulat. Pielea Laurei se făcu ca de găină. Ar fi trebuit să facă ceva, își zise, să se miște, să încerce să plece, orice, ceva, dar ochii îi rămaseră fixați în ai lui, nereușind să se desprindă de vraja hipnotică a privirii lui.

– N-aș crede, o tachină el încet. Nu cred deloc asta...

Când gura lui începu să coboare spre ea, Laura izbucni :

– Dacă mă săruți, te lovesc!

– E-n ordine, răspunse el enigmatic.

Și o sărută. Iar ea-l lovi. Cu putere, cu furie. În fluierul piciorului.

Singura lui reacție la lovitură a fost un mormăit, după care o apucă cu sălbăticie de părul de pe ceafă. Se trezi întoarsă și țintuită de perete, ținută captivă de picioarele și pieptul lui lat

și puternic. Avea mâinile libere, dar îi atârnau neputincioase pe lângă trup, umerii și coatele fiindu-i lipite de perete, de partea superioară a corpului lui. Nu-și putea clinti capul nici măcar cu un milimetru, fiind ținut de mâinile lui mari și puternice.

– Nu mă lovi, Laura, o rugă el cu o voce fierbinte, răgușită. Mai bine sărută-mă. Consumă-ți furia și frustrarea mai bine pe gura mea decât lovindu-mă.

Laura simți că se învârtește lumea cu ea, când el o sărută din nou, gândurile învălmășindu-i-se prin minte. Nu-i venea să creadă că încă-l mai iubea și-l dorea atât de mult, nu înțelegea nici de ce i se păruse atât de excitantă această demonstrație de forță masculină. Normal ar fi fost să i se pară respingătoare, însă, de fapt, îi făcea plăcere să-i simtă mâinile puternice pe față, să-și simtă buzele despărțite împotriva voinței ei.

Sigur, fizic, Dirk nu i-ar fi făcut niciodată rău. Undeva, în adâncul minții ei, exista această certitudine. De ce era sigură de acest lucru, era un mister. Poate că se datora faptului că, în ultimele câteva luni pe care și le petrecuseră împreună, indiferent cât de furios fusese Dirk pe ea, indiferent cât de frustrat fusese, niciodată n-o lovise sau n-o forțase să facă sex cu el.

Un geamăt senzual îi ieși din gât când buzele îi fură în sfârșit despărțite, iar limba lui îi pătrunse adânc în gură. El îi răspunse cu un geamăt identic, degetele împletindu-i-se în păr, iar vârfurile degetelor presându-i capul de al lui și întorcându-i-l dintr-o parte în alta. Săruturile continuară unul după altul., Laura abandonându-se, în cele din urmă, voinței lui. Propriile ei dorințe și nevoi mult timp suprimate ieșiră acum la iveală și începu, la rândul ei, să-l sărute cu sălbăticie și disperare.

– Hei! Cine-i acolo?

Abia după câteva clipe Dirk îi eliberă gura, aruncându-i o privire foarte satisfăcută. Își întoarse capul să-i răspundă fratelui său.

– Eu sunt, Morrie, zise el leneș.

– Pentru Dumnezeu, Dirk, izbucni fratele lui, îndreptându-se spre ei. Ce naiba crezi că faci aici? Credeam că...

Se opri brusc văzând cine era țintuită la perete, cu fața înroșită și respirând cu greutate.

– Laura?

Rămase cu gura deschisă, privind cu ochi mari când la unul, când la celălalt.

– Măi, măi, măi. Voi doi, în sfârșit, v-ați... ăăă...?

– Nu, îi răspunse Dirk scurt, și se depărtă de Laura.

– Dar..., continuă Morrie, privind-o pe Laura încruntat.

Ea-și dădu seama c-ar fi fost incapabilă să-i explice acum se s-a întâmplat. Roșeața din obrajii ei se datora nu numai excitării, ci și rușinii. O rușine amară. Dumnezeule, cât de idioată putea fi! N-avea nici un pic de mândrie și demnitate!

Fusese o nebunie să-i permită lui Dirk să-i facă așa ceva și mai ales cu o asemenea ușurință. Ultima privire triumfătoare pe care el i-o aruncase spunea totul. Și cum putuse să fie atât de proastă, încât să-i sfideze mândria masculină, spunându-i că sentimentele pe care i le nutrise erau moarte, când știa al naibii de bine că el își dădea seama că nici pe departe nu era așa? Nu-și trădase sentimentele de fiecare dată când îl văzuse? Iar acum îi demonstrase foarte explicit că era încă a lui, gata să fie luată oricând și-ar fi dorit el.

Unicul mijloc de apărare era să nu mai apară în calea lui. Să și-l scoată din minte ar fi fost imposibil, bineînțeles. Era

sigură că el n-o va urmări. În seara asta se întâlniseră întâmplător, iar el își dăduse seama că ea încă-l mai dorea și profitase de acest lucru.

Unica ei mică satisfacție fusese că el nu putea fi sigur dacă ea îl mai iubea sau nu.

Își promise că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu va recunoaște niciodată acest lucru. Și, curând, cu puțin noroc, nu va mai fi nevoită să-și facă griji!

Desprinzându-se de perete, îi aruncă o privire amară soțului ei.

– Te las să-i explici fratelui tău că ceea ce a văzut nu înseamnă nimic, spuse ea. De fapt, mai puțin decât nimic. Este uimitor ce pot face câteva pahare de vin dintr-o femeie un pic sensibilă. Ajunge să sărute un bărbat pe care de fapt îl disprețuiește. La revedere, Morrie. A fost o petrecere frumoasă, până la un punct. Spune-i lui Carmel c-am s-o sun.

Cu capul sus, se întoarse și plecă, abținându-se până ajunse în mașină și chiar și pe drumul spre casă, chiar și atunci refuzând să plângă. El nu merita nici măcar o lacrimă. Era un nemernic, un diavol și un mincinos!

Dar, când închise în urma ei ușa de la intrare și se trezi în apartamentul spațios, elegant mobilat pe care, cândva, îl împărțise cu el, și care acum era atât de rece, gol și trist, ceva se rupse în sufletul ei. Se rezemă cu spatele de ușă și se lăsă să alunece până ajunse pe podea, cu spatele lipit de ușă. Capul i se lăsă în piept, se ghemui și începu, în sfârșit, să plângă cu suspine.

Capitolul 3

Luni dimineața, Laura sări din metrou la Gara Centrală și-și croi rapid drum către ieșirea dinspre strada Eddy, urcând în fugă scările. Vremea era răcoroasă, pe străzile orașului sufla un vânt rece. Nu era deloc plăcut.

În dimineți ca aceasta își dorea să fi putut veni la serviciu în confortul mașinii ei Ford Laser cu aer condiționat, dar găsirea unui loc de parcare pe aici era o adevărată aventură. În plus, de acasă ajungea mult mai repede cu metroul, iar biroul se afla la cinci minute de mers pe jos din stație.

Laura se grăbi să ajungă din urmă grupul de muncitori care așteptau la colțul străzii să se schimbe culorile semaforului. Când apăru culoarea verde, oamenii porniră să traverseze strada, cu capetele plecate, grăbindu-se să ajungă la lucru. Metroul întârziase puțin și era deja nouă și zece, iar acest fapt ar fi putut fi o problemă, dacă trebuia să fii la birou la ora nouă.

Laura ar fi trebuit să ajungă la opt și jumătate, dar dimineața aceasta nu prea decursese normal, începând chiar

cu momentul în care se trezise și-și dăduse seama că nu-și potrivise ceasul, cu o seară în urmă, să sune. Apoi descoperise o pată pe fusta costumului ei negru abia după ce-l îmbrăcase și, nemaiavând timp de pierdut, își schimbase fusta cu o alta albastru închis din jerse, nemaipomenită în cazuri extreme, când era nevoită să îmbrace ceva care să nu mai trebuiască să fie călcat.

Cu toate acestea se încruntă privindu-și fusta, gândindu-se că nu fusese o alegere potrivită nici chiar pentru o vreme atât de răcoroasă, mai ales dacă o purta cu o bluză cu mâneci scurte. Ar fi trebuit să îmbrace costumul gri și așa ar fi făcut dacă nu i-ar fi rătăcit cureaua. Probabil era pe undeva, pe podeaua garderobei, alături de o grămadă de alte lucruri „pierdute". Trebuia neapărat să pună ordine acolo cât mai curând.

Laura oftă. Să facă ordine nu se număra printre calitățile ei forte, mama ei făcând toată treaba, acasă. Apoi, după ce se măritase cu Dirk, de două ori pe săptămână venise o menajeră. Acum, când menajera plecase, la fel cum plecase și Dirk, trebuia să facă ea însăși toate treburile casnice – spălat, curățat, călcat. Cu toate acestea, nici până acum nu se obișnuise să fie ordonată și să-și țină treburile din scurt. Prefera să-și petreacă timpul liber cosând, masa ei din sufragerie fiind acoperită în permanență de un maldăr de materiale și tipare, aruncate și pe spătarul scaunelor.

Dar ce conta că era un pic dezordonată? gândi ea, apărându-se. Nu era nimeni care să observe acest lucru sau cineva căruia să-i pese.

Acest gând îi trezi din nou tot felul de sentimente, care o determinaseră să plângă toată duminica, iar Laura simți din nou cum începe bărbia să-i tremure.

Nu din nou, își zise ea cu îndârjire, și înghiți nodul care i se pusese în gât. Arăți de parcă n-ai fi dormit deloc în week-

endul acesta, cu cearcăne la ochi. Cum ar fi dacă-ai intra în birou cu lacrimile curgându-ți pe obraji, întinzându-ți rimelul? Ce vor crede colegii tăi?

„Niciodată să nu-ți ții inima în palmă", o sfătuise de fiecare dată mama ei. „Zâmbește și lumea îți va zâmbi. Plângi, și vei plânge singură".

– Ei bine, ieri chiar am plâns singură, mamă, mormăi ea. și n-a fost prea plăcut. Iar acum am început să vorbesc singură. Un semn sigur de nebunie!

Oftând, se întoarse spre clădirea veche, din cărămidă, cu două etaje, în care se afla firma „Fenwick Fashions", abordând un zâmbet când trecu pe lângă recepție. Nu se mai opri să meargă la toaletă, ca de obicei, și se grăbi să traverseze holul spre biroul pe care-l împărțea cu Hester, care avea aceeași funcție ca și ea.

Pentru o clipă crezu că nici Hester nu ajunsese, dar când închise ușa, aceasta apăru din spatele biroului unde stătuse ghemuită. Era o blondă zveltă și frumoasă, avea în jur de treizeci de ani și o experiență mult mai vastă în lumea modei decât Laura. În consecință, nici până acum Laura nu se obișnuise s-o trateze ca pe un egal și nu ca pe-un șef căruia să-i dea socoteală pentru orice.

– Îmi pare rău c-am întârziat, zise ea repede. N-a sunat ceasul, iar metroul a întârziat și...

Râsul lui Hester îi întrerupse șirul scuzelor.

– Laura, să știi că nu trebuie să-mi ceri scuze. De când lucrăm împreună, e prima oară când întârzii. Cred că-ți poate fi iertată această primă abatere, nu crezi? Mai ales că-n ultimele zile ai lucrat până târziu și ți-ai mai luat de lucru și acasă fără să aștepți să ți se plătească orele suplimentare.

Laura zâmbi slab, apoi oftă.

– Da, presupun că da...

Se îndreptă spre biroul ei, se trânti pe scaun și-și lăsă poșeta jos, la picioarele scaunului, conștientă de privirea încruntată a lui Hester.

– S-a întâmplat ceva, Laura? o întrebă colega ei. Ești cam palidă. Te simți rău?

Laura încercă să zâmbească, dar nu prea reuși.

– Mâine mă voi simți mai bine. Azi este ziua aceea a lunii.

– Dar, de obicei, asta nu te afectează, nu-i așa? Nu ți-ai luat niciodată o zi liberă, cum fac celelalte fete de pe aici, printre care și eu.

– Poate că sunt un pic extenuată, oftă Laura, dorindu-și să nu fi adus în discuție acest subiect.

Hester avea dreptate, bineînțeles. Laura nu suferea nici un disconfort sau durere la ciclu. De obicei, trecea foarte ușor peste acea perioadă. Dar ieri fusese cât se poate de nepotrivit momentul, după întâlnirea cu Dirk. Era deja distrusă din punct de vedere emoțional, fără să mai fie nevoie să i se reamintească faptul că nu va putea avea niciodată ce-și dorise cel mai mult pe lume : copilul lui Dirk.

Nu c-ar fi fost atât de important să aibă copilul lui. Acum s-ar fi mulțumit să-l recapete pe vechiul Dirk. Însă incidentele de sâmbătă seara i-au dovedit că acel Dirk cu care se măritase dispăruse pentru totdeauna.

Asta, în cazul în care existase vreodată...

Inima Laurei se strânse. Era atât de greu să accepte adevărul, să creadă că acel Făt-Frumos al ei nu fusese decât rodul naivității și imaginației sale. Sau că Dirk fusese un foarte bun actor, pregătit să joace rolul soțului atent și iubitor, ca să poată obține ce-și dorea: pe ea în patul lui în fiecare seară.

– Știi, Laura – zise încet Hester – dacă vei simți vreodată nevoia să vorbești cu cineva, sunt aici. Și eu nu bârfesc.

Expresia întunecată a Laurei se însenină din cauza surprizei, când își privi colega. Nu prea știa cum să răspundă acestei oferte neașteptate. Deși își petrecuseră mult timp împreună, ea și Hester nu-și făcuseră niciodată confidențe intime.

– Oh... păi... îți mulțumesc, Hester. Voi... voi ține minte.

Hester îi zâmbi cu căldură, compătimind-o.

Simțindu-se oarecum stânjenită, Laura fu aproape ușurată când Claudia intră în birou cu corespondența, chiar dacă nu bătuse la ușă – lucru care, atât ei cât și lui Hester le displăcea profund.

– Și cum ne simțim astăzi? le întrebă Claudia, rotindu-și privirea ca de vultur peste amândouă, apoi fixându-și-o asupra Laurei și privind-o cu o enormă curiozitate. Vai, vai, vai...

Se duse și se rezemă de celălalt capăt al biroului ei, ca să poată observa și mai bine figura Laurei.

– Am avut un weekend extenuant? Nu prea-ți este caracteristic, Laura. Să nu-mi spui c-ai găsit, în sfârșit, pe cineva care să-l înlocuiască pe afemeiatul tău soț?

Laurei i se păru că râsul ei suna ca zgâriatul pe o tablă.

– Și totuși... este foarte posibil. Sursele mele spun că el și-a găsit o altă iubită... o așa-zisă actriță, cu atât de puțin caracteristicul nume Virginia.

– Oh, la naiba, Claudia! izbucni Hester. Lasă odată corespondența aia și pleacă, bine? Aș fi crezut c-ai altceva mai bun de făcut decât să bârfești despre fostul soț al Laurei, mai ales că cererile de vară trebuie completate până la sfârșitul acestei săptămâni.

– Ei bine, îmi cer scuze c-am respirat un pic! ripostă Claudia. Unii oameni consideră firesc să discute despre weekendul lor cu colegii, luni dimineața. Alții sunt niște snobi incorigibili care n-au niciodată un cuvânt prietenos pentru ceilalți!

Și, aruncându-i o privire sălbatică Laurei, ieși în trombă din birou, trântind ușa în urma ei. Laura rămase fără replică.

– N-o lua în seamă, îi spuse Hester pe un ton nepăsător.

Laura clătină din cap.

– Nu înțeleg de ce mă urăște atât de mult. Mă rog... știu că este supărată c-am fost promovată înaintea ei, anul trecut, dar am impresia că e ceva mai mult de-atât.

– Oh, știu și eu...

Laura simți că Hester nu prea voia să vorbească despre acest subiect, ceea ce contrazise oferta ei de mai devreme, aceea de a fi mai apropiate.

– Spune-mi adevărul, Hester, o întrebă ea hotărâtă. Le par la fel de snoabă și celorlalte fete?

Hester oftă.

– Uite, eu...

– Vreau adevărul, o întrerupse Laura. Te rog.

Colega ei oftă.

– Un pic, poate. Tu... ăăă... nu iei niciodată ceaiul cu celelalte fete și nu pălăvrăgești cu ele, așa că nu le-ai satisfăcut curiozitatea feminină în ce privește căsnicia ta și, mai ales, cum s-a destrămat.

– Ei, hai, se apără Laura. Doar nu se așteptau să le povestesc în detaliu viața mea privată? Așa ceva nu se face!

– Nu eu sunt măritată cu Dirk Thornton.

Laura se încruntă confuză.

– Trebuie să înțelegi, Laura, că soțul tău a devenit o celebritate după procesul în care a reușit să facă scăpată, cu o

pledoarie de autoapărare, acea biată soție bătută. Acel proces de crimă și aspectul lui de stea de cinema a făcut din el un idol masculin pentru o mulțime de femei din Australia, iar tu ești măritată cu el. Înțelegi ce vreau să spun? Vor să audă povești despre el. La majoritatea dintre ele le-a părut rău pentru tine când te-a părăsit și au vrut să-și exprime simpatia, dar nu le-ai dat ocazia. Chiar și când ți-a murit mama, i-ai cam șocat pe cei de aici cu atitudinea ta distantă și rece.

– Înțeleg, murmură Laura.

Chiar înțelegea. Avea același sentiment de conștientizare a realității pe care-l avusese și sâmbătă seara cu Donna. Era oarbă la sentimentele celorlalți. Complet oarbă.

– Hei, nu te uita așa la mine, încercă Hester s-o liniștească. Nu-i vina ta. Ești o persoană rezervată din fire, iar Claudia – nu găsesc un cuvânt mai bun – este o cățea!

– Nu... nu m-am priceput niciodată să-mi fac prieteni, încercă Laura să-i explice. Chiar și la școală. Vezi tu, am avut o problemă cu cititul, iar celelalte fete își băteau joc de mine. Mă făceau să mă simt proastă și diferită, așa încât mi-am petrecut majoritatea vieții fără prieteni și fără să învăț cum să mă împrietenesc. Chiar și acum, deși am mult mai multă încredere în mine însămi, cred că tot n-am scăpat de obișnuința de a mă feri să mă destăinuiesc altor femei.

Hester zâmbi în colțul gurii.

– Cum ți-am spus, Laura, nu mai fi atât de dură cu tine însăți. Te-ai gândit vreodată că o femeie care arată ca tine nu prea are șanse să-și facă prietene, indiferent ce-ar face?

Laura o privi consternată.

– Care arată ca mine? Dar n-arăt cine știe cum. Tu ești mult mai atrăgătoare decât mine!

– Privindu-ne la rece și numai comparând trăsătură cu trăsătură, poate că sunt. Dar tu ai ceva, Laura, ceva ce bărbații consideră foarte atrăgător, ceva mult mai profund decât înfățișarea exterioară. Poate că este acest aer distant pe care-l ai. Oh, n-ai decât să râzi, dar nici nu știi ce priviri îți aruncă bărbații când tu nu-i vezi. Ca și cum ar muri de dorință să-ți facă un avans, dar habar n-au cum. Câteodată mă întreb dacă nu cumva obții asemenea reduceri de prețuri pentru că ei speră că așa vor ajunge să se culce cu tine.

Laura clătină încet din cap, uimită.

O bătaie în ușă le întrerupse conversația. Un tânăr necunoscut băgă capul înăuntru.

– Doamna Thornton? întrebă el din ușă, uitându-se când la una, când la cealaltă. Doamna Laura Thornton?

– Eu sunt, zise Laura, încruntându-se ușor uimită.

– Am niște flori pentru dumneavoastră, o anunță el și intră în încăpere cu cel mai frumos aranjament floral din câte văzuse ea.

Rămase efectiv fără grai când bărbatul îi puse coșul cu flori pe birou.

– Aveți un admirator extraordinar, doamnă, îi spuse curierul zâmbind, apoi ieși ca să revină cu un al doilea aranjament.

– Asta-i tot? îl întrebă Laura uluită.

– Vai, doamnă, nu-i suficient? îi răspunse el și plecă zâmbind.

Laura se uită lung la flori, tulburată. Cine-ar fi putut să i le trimită? Unul dintre acei admiratori tainici de care-i vorbise Hester?

Dar răspunsul i se insinuă în minte asemenea unui șarpe veninos, făcând-o să se înfioare. Dirk...

– Nu te uiți ce scrie pe cartea de vizită? o întrebă Hester, apropiindu-se să privească mai de aproape florile. Vai, cât de superbe sunt! Laura, dacă nu-mi spui în clipa asta de la cine sunt, voi fi de acord cu Claudia și am să-ți spun în toate felurile posibile!

– Sunt de la Dirk, zise ea, străbătută din nou de un fior.

„De ce făcea asta? De ce?“ se întrebă.

– Cum poți să fii atât de sigură, fără ca măcar să te uiți pe cartea de vizită? o contrazise Hester.

– Crede-mă. Dar poți s-o citești și singură.

– Sigur?

Hester părea în același timp uimită și încântată. Dar nu ezită.

– Prima spune : „Umilele mele scuze. Am depășit limita ultima oară“. Vai, dar ce a făcut? Iar a doua spune: ... Oh, Dumnezeule...

Ochii Laurei se ridicară imediat spre ea.

– Ce? Ce spune?

– Spune : „Dacă mă ierți, vino să iei cina cu mine, vinerea asta, la Kable's, ora 8 p.m.“.

Laura pufni jignită.

– Dumnezeule! Așa, pur și simplu! și probabil că se așteaptă să merg!

– După ce a cheltuit o avere pe toate aceste flori, cred și eu, concluzionă cealaltă femeie.

– Cât tupeu!

Laura rămase acolo, strângând din dinți și privind florile, apoi se încruntă la Hester.

– N-ai fost niciodată căsătorită, nu-i așa, Hester?

– Nu, dar sunt familiarizată cu felul de a fi al bărbaților. Trăiesc cu unul dintre cele mai josnice specimene, sfârși ea zâmbind ironic.

– Chiar așa?

Pentru o clipă, Laura se amuză la gândul că această frumusețe rece, clasică, ar fi acceptat un altfel de bărbat decât perfect. Nu că situația ei ar fi fost diferită, după tot ce-i făcuse Dirk – ce încă îi mai făcea! Dar avea nevoie să audă acest crud adevăr și din gura alteia.

– Dacă am să-ți povestesc ce s-a întâmplat în sâmbăta asta, ai să-mi spui părerea ta sinceră? o întrebă ea.

– Cu plăcere, spuse Hester, cu ochii strălucindu-i de curiozitate. Spune-mi, mai zise ea și se așeză pe colțul biroului Laurei.

Cinci minute mai târziu, după ce ascultase povestea Laurei, o privi lung, neîndrăznind să-i răspundă la întrebare.

– Ei bine? o întrebă, în cele din urmă, Laura. Nu-ți face probleme. Spune-mi direct ce crezi că vrea Dirk.

– Vrei un răspuns direct?

– Bineînțeles.

– Mai întâi, dă-mi un indiciu. Spune-mi de ce crezi tu că a plecat. A fost vorba despre o altă femeie sau despre altceva?

Laura deschise gura, apoi o închise la loc. Oricât de mult și-ar fi dorit să aibă pe cineva cu care să-și discute problemele, simțea că era preferabil să se oprească aici și să-și păstreze sub tăcere problemele personale. Așa încât găsi un răspuns care era adevărat, dar nu prea revelator.

– Pe scurt, Hester – zise ea – Dirk nu voia copii, iar eu voiam. Deși, din ce mi-a spus după aceea, chiar dacă problema cu copiii n-ar fi apărut, tot s-ar fi săturat de mine în cele din urmă, și m-ar fi părăsit.

– Mda... Există bărbați care nu pot fi monogami. Pur și simplu, nu sunt făcuți să fie așa. Și cred că Dirk al tău este unul dintre aceștia. Așadar, dacă e așa, răspunsul la întrebarea

ta este evident, Laura. Îmi pare rău că-ți spun, din moment ce tu continui să-l iubești, dar tot ce voia el de la tine era sex.

Tot trupul Laurei se încordă de dezgust, amărăciune și uimire. Ceea ce era o nebunie, din moment ce ajunsese și ea la aceeași concluzie. Cât timp va mai dura până va reuși să uite vechea imagine falsă a lui Dirk?

– Mă tem că sunt nevoită să fiu de acord cu tine, spuse ea amărâtă.

– În concluzie, ce ai de gând să faci? Doar nu mergi să cinezi cu el, nu? Este destul de evident cine va fi în meniu, după cină.

Laura se ridică și luă coșurile cu flori, hotărându-se pe loc să le trimită Spitalului de copii Camperdown. Nu putea să le privească, dar nici nu se îndura să arunce niște flori atât de frumoase.

Privirea îi era rece și dură când o ridică peste birou spre Hester.

– N-aș prea crede, Hester. Nu voi sta atât de mult. Dar voi merge. Mă voi uita drept în ochii acelui tip frumos și trădător și voi face ceea ce-ar fi trebuit să fac cu luni în urmă : am să-i spun nenorocitului că vreau să divorțăm!

Capitolul 4

– Doamnă Thornton?

Laura se uită la chelner.

– Da, zise ea, conștientă de tonul ascuțit ce-i trăda iritarea.

Dar nu se putea abține. Ajunsese cu un taxi la hotelul Regent potrivit târziu, la opt și un sfert, îmbrăcată într-un costum negru, sobru, proaspăt spălat și călcat, pregătită să-i spună lui Dirk tot ce avea pe suflet. Își strânsese chiar și părul într-un coc și se machiase ușor, astfel încât să aibă un aer cât mai rece și distant.

Și, ce se întâmplase? După ce urcase treptele de la Kable's, aflase că Dirk n-o aștepta acolo așa cum anticipase ea. Tot ce-o aștepta era un mesaj prin care el o anunța că mai întârzie puțin și o ruga să-și comande un cocteil sau două până ajungea el.

Trei sferturi de oră mai târziu chelnerul se apropie de ea, ușor nervos.

– Domnul Thornton își cere încă o dată scuze, doamnă, dar este încă reținut și mi-a spus să vă rog să comandați mâncarea până vine dumnealui!

– Chiar așa?

Vocea îi sună încordat și o încercă o agitație crescândă.

– Da, doamnă.

Chelnerul părea dezolat, iar Laura își spuse că era un actor excelent. Majoritatea chelnerilor din Sydney erau, în afara orelor de serviciu, actori în devenire. În cele mai multe cazuri, erau tineri foarte atrăgători. Cum era și acesta, de altfel, înalt, cu tenul măsliniu și cu ochi negri pătrunzători. Să joace acest rol și să dea de înțeles că-i păsa, făcea parte din munca lui.

Deodată, ea-i zâmbi, iar el nu rezistă tentației și-i zâmbi la rândul lui. Dantura perfectă, de un alb izbitor, era fie rezultatul unor gene bune, fie al efortului unui dentist foarte priceput.

– Foarte bine, Jonathan. Așa te cheamă, nu? Jonathan?

Îl auzise pe șeful de sală când îl strigase.

– Da, doamnă.

Încerca din răsputeri să-și recapete expresia oficială, dar Laura observă un ușor zâmbet în colțul gurii lui.

– Cred că putem sări acum peste aperitive și să trecem la felul următor. Ce-mi sugerezi...?

Și luă meniul care zăcea în fața ei de aproape o oră.

Un sfert de oră mai târziu, Laura se afla în fața unei mese foarte copioase și foarte... costisitoare. În definitiv, nu plătea ea, gândi răutăcioasă.

Tocmai își înghițea ultimul dumicat, când inima îi tresări. Dirk se îndrepta spre ea, foarte distins și elegant în costumul albastru-închis, cu vestă. Luminile de deasupra făceau ca părul lui des să pară mai mult argintiu decât blond, acest aspect nefăcând altceva decât să adauge un plus de farmec frumuseții lui sofisticate. Arăta la fel de magnific ca atunci când îl întâlnise prima dată.

Laura își impuse să nu-i pese că fiecare femeie din sală își încetase orice activitate pentru a-l privi pe el cum traversa restaurantul zâmbindu-i doar ei, a scuză. Veni și se așeză de cealaltă parte a mesei.

– Îmi pare rău, Laura, am fost reținut. A trebuit să calmez un martor foarte important, care a avut o după-amiază foarte dezagreabilă. Știam că vei înțelege.

– Chiar așa, Dirk? îl întrebă ea cu răceală în glas. Nu cumva acel martor este o femeie?

El zâmbi.

– Așa e.

Cum el nu se obosi să-și ascundă amuzamentul, nici ea nu se obosi să-și ascundă sarcasmul.

– Ei, atunci, este de înțeles. Femeile martor au întotdeauna nevoie de grija ta. Singurul lucru pe care nu-l înțeleg totuși, îi aruncă ea încordată, este cum ai știut că voi veni în seara asta, ba mai mult, că te voi aștepta mai mult de o oră.

Ochii lui rămaseră amuzați când îi priviră chipul încordat și plin de reproș.

– Dar m-ai așteptat, nu?

– Te-aș fi așteptat și douăzeci și patru de ore ca să pot să-ți spun tot ce am de spus, veni replica ei acidă.

Mușchii gâtului lui se încordară, trădând o oarecare reacție în fața ostilității ei, dar privirea îi rămăsese la fel de impasibilă. La naiba, putea să arboreze o mască complet indescifrabilă, când voia! Laura știa că n-avea nici o șansă să-i ghicească gândurile sau dacă-l va afecta anunțul ei.

– Pare foarte serios, spuse el ușor. Pot să-mi comand ceva de băut, înainte de a-mi da vestea proastă?

Ea ridică din umeri, nepăsătoare, iar el chemă chelnerul și-și comandă un whisky triplu cu gheață.

– Sper că n-ai să pleci acasă cu mașina mai târziu, spuse ea tăios. A plouat și șoselele sunt alunecoase. Dacă ai de gând să bei la fel de mult ca odinioară, în fiecare vineri seara, s-ar putea să faci vreun accident.

– Și ți-ar păsa dacă aș avea vreun accident?

Când și-l imagină zăcând lângă un stâlp de telegraf, nu-i plăcu deloc. Ceea ce o surprinse.

– Da, spuse ea dur de sinceră. Mi-ar păsa.

El păru plăcut surprins.

– În cazul ăsta, vom împărți taxiul.

– Nici să nu te gândești!

– Nu? De ce nu?

– Cred că știi bine de ce nu! Chiar crezi că nu știu încotro-ți imaginezi că ne îndreptăm? Mai întâi, ținuta ta seducătoare de sâmbătă seara, ca să nu mai vorbesc despre acel sărut dezgustător. Apoi florile, iar acum cina.

El reuși să-și compună o expresie aproape inocentă.

– Ei bine, atunci tu știi mai multe decât mine. Și încotro îmi imaginez eu că ne îndreptăm?

– Spre patul tău, desigur!

Sprâncenele lui se ridicară mimând surpriza.

– Da? Vai, iar eu am uitat să schimb cearșafurile azi dimineață. Ei bine, în acest caz, va trebui să mergem la tine acasă, draga mea, nu-i așa? Pot să stau până mâine dimineață? Mai ai specialitatea mea preferată de cafea?

Buza ei superioară se strânse sfidător când îi privi chipul frumos și ironic.

– Foarte amuzant, Dirk. Foarte amuzant. Ți-am spus clar, sâmbăta trecută, că nu mai vreau să am deloc de-a face cu tine.

– De-asta ai venit aici astă seară? o tachină el ușor.

– Astă-seară am venit aici dintr-un singur motiv : să-ți spun că vreau să divorțăm. Și asta cât mai curând posibil.

El nici măcar nu clipi, dar îi luă o vreme ca să-i poată răspunde.

– Ce obositor, mormăi el. Atâta hârțogăraie. Ești sigură că nu preferi să trăiești doar împreună cu el?

Laura oftă.

– Nu există nici un el, Dirk. Mă crezi sau nu, nu vreau să divorțăm doar pentru a mă putea căsători din nou. Pur și simplu, nu mai vreau să fiu cunoscută ca doamna Dirk Thornton! Să fiu sinceră, este umilitor pentru mine să fiu comparată cu toate acele femei cu care ai fost văzut împreună.

El râse.

– Și eu care credeam că sunt discret. Dar este corect ce-ai spus. Primul lucru de care mă voi ocupa luni dimineața, va fi acesta. Ai încredere în mine sau preferi să-ți angajezi un avocat?

Laura clipi. Așa, pur și simplu? Bine, iubito, uite actele de divorț. Pa!

Mâna ei tremura ușor când luă paharul și-l goli dintr-o singură sorbitură. De ce era atât de supărată? Se așteptase ca el să se certe cu ea, să-i spună că nu voia să divorțeze?

– N-am câtuși de puțin încredere în tine, Dirk. Avocatul meu te va contacta.

Fața lui exprimă o falsă suferință.

– Vai, Laura... M-ai zdrobit...

– Mă rog, nu pari, îi replică ea.

Se uită la costumul elegant, croit perfect ca să se potrivească pe umerii lui lați. De ce bărbații ca Dirk nu erau niciodată șifonați sau neasortați, ori pur și simplu nu păreau de doi bani? De ce întotdeauna trebuiau să arate eleganți, sofisticați și sub un permanent control?

– Îți place costumul meu? zâmbi el. Este nou și e făcut în Australia. Așa că nu mă poți acuza că nu sunt patriot. Și presupun că tu porți o creație Fenwick Fashion?

– Da, răspunse ea scurt.

Nasul lui patrician se încreți.

– Nu-i un pic cam sever? Îmi place ca femeile mele să se îmbrace mai lejer și sexy.

– Da, știu, răspunse ea răspicat.

El o privi o clipă, apoi îi aruncă unul din acele zâmbete lenețe, devastatoare, care făceau degetele de la picioarele femeilor să freamăte. Laura nu făcea nici ea excepție, dar cel puțin degetele ei erau ascunse sub masă.

Îi răspunse la zâmbet cu un alt zâmbet. Unul rece și sfidător.

– N-ar trebui să mă mai provoci, Laura, veni avertismentul lui leneș, pe un ton scăzut.

Chelnerul apăru lângă masa lor, permițându-i Laurei să-și refacă autoapărarea. Era nedrept ca un bărbat să fie atât de sexy. O singură privire dacă i-ar fi aruncat Dirk, ar fi fost suficient s-o pună-n fund.

– Băutura dumneavoastră, domnule, îl anunță chelnerul.

Apoi acesta puse paharul în dreapta lui Dirk și veni repede de partea cealaltă a mesei, luă sticla de vin de la gheață și-i umplu Laurei din nou paharul.

– Mulțumesc, Jonathan, murmură ea automat când el termină.

– Cu plăcere, doamnă.

Căldura din glasul chelnerului o făcu să-și ridice privirea și să schimbe cu el un mic zâmbet.

– Jonathan? o întrebă Dirk imediat ce chelnerul se îndepărtă suficient ca să nu-i poată auzi. Văd că nu mai ești atât de timidă în prezența oamenilor, cum erai, draga mea Laura. Doar dacă nu-l cunoșteai pe Jonathan înainte de a fi venit aici, în seara asta.

Laura îi aruncă soțului ei o privire rece ca gheața. Nu-i scăpase nota caustică din vocea lui, ca și cum nu i-ar fi convenit ceea ce tocmai se întâmplase. Ei i se părea comică gelozia lui, date fiind circumstanțele.

– Nu-ți voi răspunde la această ultimă remarcă grosolană. Cât despre timiditatea mea... așa este, încet-încet o depășesc. Încă îmi mai lipsește capacitatea de adaptare în societate, uneori, dar cred că m-am maturizat în acest ultim an. Suferința care nu te omoară, te face mai puternic. Îmi place să cred că am devenit mai puternică.

Pentru câteva momente, privirile li se întâlniră și rămaseră fixate una asupra celeilalte, a lui calmă și oțelită, a ei vibrantă și supărată.

Dirk rupse încleștarea voințelor și zâmbi răutăcios.

– Sunt sigur că ești. Așadar... n-ai găsit încă bărbatul vieții tale? Pe cel care să vină în viața ta și să-ți dăruiască tot ce-ți dorești?

Doamne, cât de crud era, gândi ea.

– Oare o fi existând, Dirk? Mă îndoiesc. Tu ai fost cândva bărbatul vieții mele. Și uite ce s-a întâmplat – te-ai dovedit a fi, până la urmă, diavolul în persoană.

Laurei i se tăie respirația când zări emoția care apăru deodată în privirea lui Dirk. Ochii lui străluciră o secundă sau două, neștiind exact despre ce fel de emoție era vorba. Supărare? Frustrare? Sau poate regret și părere de rău?

Orice ar fi fost, dispăru înainte ca ea să-i poată descifra tâlcul, fiind înlocuită de o strălucire rea, care o îngheță.

– Diavolul, zici? Asta îmi oferă, atunci, o mulțime de posibilități. Presupun că nu vei mai fi surprinsă de nimic.

Stomacul ei se strânse.

– Nimic din ce-mi vei propune tu nu mă va mai șoca sau interesa.

– N-aș prea crede. Adu-ți aminte că noaptea trecută mi-ai răspuns la acel sărut cu foarte mult... ăăă... entuziasm.

Laura simți că roșește.

– Ți-am spus deja – rosti ea printre dinți – băusem. N-a însemnat nimic pentru mine.

El se aplecă și luă sticla de vin, umplându-i ochi paharul.

– Atunci, bea. În acest fel, te vei putea convinge mai târziu că tot nimic nu înseamnă, dacă vom ajunge în pat împreună, în noaptea asta.

Din gâtul Laurei ieși un sunet ciudat, rezultatul încercării de a-și înghiți strigătul de furie exact înainte de a-i ieși de pe buze. Fiind o persoană foarte discretă în viața privată, Laurei nu-i plăcea deloc să facă scene în public. Se mulțumi să-i arunce o privire ucigătoare peste masă.

– Mai înainte de a mă sfâșia cu privirea, Laura – spuse sec Dirk – ascultă-mă. S-ar putea ca ceea ce-ți voi propune să ți se pară o idee bună pentru amândoi. Atunci, Laura trase adânc aer în piept și expiră sacadat. Să înțeleg că, din moment ce n-ai plecat, ești interesată să-mi auzi propunerea? murmură el.

– Mai degrabă sunt prea nervoasă ca să mă mai mișc!

– Vai de mine, văd că ți-ai dezvoltat un surplus de pasiune, în acești ultimi ani. Nu c-ai fi fost vreodată altfel decât tem-

peramentală. Însă frustrarea sexuală te prinde, draga mea. Arăți extraordinar de frumoasă, cu acești ochi strălucind furioși și cu obrajii îmbujorați. Ceva îmi spune că a doua oară va fi chiar și mai bine.

– Nu sunt draga ta, și cu siguranță nu va mai fi o a doua oară!

Ea vru să se ridice, dar mâna lui o prinse de încheietură și o ținu pe scaun.

– Ai uitat să negi partea cu frustrarea sexuală, ricană el.

Ea-l privi strângând din dinți. Dar în sinea ei, mintea i se învârtea, inima îi bătea cu putere. N-ar fi trebuit să vină în seara asta. Subestimase puterea pe care o avea Dirk asupra ei. Din spatele aparentului ei protest, a presupusei indignări, de fapt voia să-i audă propunerea dezgustătoare. Tocmai de aceea încercase să fugă. Fugea de anticiparea care-i făcea sângele să fiarbă în vene și să-și dorească să uite cât de mult rău îi pricinuise deja acest bărbat.

– Acum... zise el.

Îi eliberă mâna și, ridicându-și paharul, îl goli.

– Din moment ce ești atât de grăbită să pleci, ce-ai zice să achit nota de plată și să mergem să facem o scurtă plimbare, timp în care să-ți explic ideea mea?

Panica o făcu să izbucnească în râs. O mică plimbare pe străzile întunecate ale orașului ar fi fost cu mult mai periculoasă decât dacă ar fi rămas pe loc.

– Nu, mulțumesc. Plouă afară, îți amintești? Spune-mi aici ce ai de spus. _i fii scurt. E târziu și sunt obosită.

– Ai devenit o femeie dură, Laura, spuse el încet.

– Iar tu ai devenit un ticălos imoral, îi replică ea pe același ton.

El ridică din umeri indiferent.

– Totul depinde de definiția pe care o dai imoralității. Și de morala în funcție de care judeci.

Ea clătină din cap, incapabilă să creadă ce auzea.

– Credeam că avem aceleași standarde, Dirk, zise ea șocată. Însă m-am înșelat și în această privință. N-ai deloc idee despre ce înseamnă bine și rău, nu-i așa?

Fără îndoială că atinsese un punct sensibil, pentru că buzele lui se crispară. Dar își reveni imediat și-i zâmbi sfidător.

– Asta-i una din problemele tale, Laura. Mama ta te-a învățat să gândești doar în alb și negru. Pentru tine, nu există decât bine și rău, bun sau prost, iubire sau ură. Dar mai există și mult gri între cele două extreme. Poate vei realiza acest lucru într-o bună zi. În ce mă privește, te asigur că, în calitate de avocat care apără oameni în fiecare zi, știu exact ce-i bine și ce-i rău.

– Doar din punct de vedere legal, izbucni ea, supărată că-i criticase mama.

Poate că nu fusese perfectă, dar făcuse tot ce putuse și nu-i fusese deloc ușor să crească un copil, după ce așa-zisul ei soț o părăsise.

– După părerea mea – și, de asemenea, a mai multor persoane – nu ai nici o scuză pentru comportamentul tău din ultima vreme.

El râse.

Ea-l privi lung, privi trăsăturile frumoase, ochii strălucitori, limpezi și inteligenți, bărbia pătrată ce trăda încăpățânarea și gura frumos desenată care pledase în favoarea nenumăratelor cazuri și care acum radia un amuzament cinic.

Deodată Laura se trezi asaltată de sentimente contradictorii – dragoste și dorință amestecate cu uimire și o frustrare tulburătoare. Îl voia înapoi pe Dirk al ei, nu pe acest străin imoral.

Și totuși, pe acest străin îl voia ea acum, acest străin care o afecta atât de mult. Tentația de a se apleca și a săruta acea gură zâmbitoare era extrem de puternică.

– Spune odată ce-ai de spus, zise ea tulburată.

Zâmbetul părăsi chipul lui, fiind înlocuit de o aroganță rece, crudă, care ei i se păru teribil de enervantă.

– Propunerea mea este simplă, Laura, spuse el direct. Vreau să-mi fii amantă.

Laurei îi pieri graiul.

– Știu că este un termen care nu se prea mai folosește, continuă el pe un ton cu care ar fi putut citi foarte bine lista de cumpărături. Dar descrie exact genul de relație pe care vreau s-o am cu tine. Bineînțeles, îți voi achita toate notele de plată. Și-ți voi face o mulțime de daruri costisitoare. În schimbul a toate acestea, vreau să am acces exclusiv și nelimitat la trupul tău.

Ochii lui se întunecară când coborâră pe corpul ei.

– Ei bine? o întrebă el zâmbind. Ce spui?

Laura simți cum izbucnește în ea o criză de isterie. Ar trebui să fiu dezgustată, gândi ea. și, de fapt, ce simt? Încântare, excitare...

– Acces nelimitat și exclusiv la corpul tău...

Oh, Dumnezeule...

– Nu fi atât de șocată, Laura, murmură el. Dacă te gândești bine, nu-i o propunere chiar atât de proastă. Amândoi obținem beneficii. Obțin astfel ce-am vrut totdeauna de la tine, dar fără nici o implicare emoțională. Tu, în schimb, îți satisfaci propriile nevoi sexuale și, în același timp, îți consolidezi viitorul, din punct de vedere financiar.

El oftă când văzu că ea rămăsese fără glas.

– Văd că trebuie să-mi argumentez cazul mai bine. În primul rând... Ne dorim încă unul pe celălalt. Acesta este un fapt pe care nu-l poți nega, dată fiind pasiunea cu care mi-ai răspuns noaptea trecută. Fie asta, fie ești atât de frustrată, încât ai neapărată nevoie de un bărbat! Din moment ce

recunoști că nu ți-ai găsit pe nimeni altcineva cu care să te culci, sunt sigur că eu voi fi la fel de bun ca oricare altul, dacă nu cumva chiar mai bun.

Se rezemă de spătarul scaunului și o privi din nou cu acea senzualitate leneșă, care-i făcea pulsul Laurei s-o ia razna. Expiră sonor și-și impuse să se stăpânească și ea, încercând să dea impresia că încă mai controla situația. Dar mâinile ei strângeau cu putere șervetul din poală.

– Cât despre mine, continuă el încet, recunosc că n-am reușit să găsesc o altă femeie care să mă satisfacă fizic așa cum ai făcut-o tu. Așa că, de ce să nu obținem amândoi satisfacție și să devenim amanți? Ce ne împiedică? Nu vom răni pe nimeni. Lasă-ți la o parte ideile preconcepute, draga mea, și privește realitatea în față. Chiar vrei să-ți petreci nopțile singură în așteptarea domnului Perfect? Ce faci dacă n-o să apară?

Își înclină capul într-o parte și-i adresă cel mai fermecător zâmbet al lui.

– Ești o femeie frumoasă, Laura, și ai un corp frumos. Ar fi păcat să ți-l irosești așa, nu crezi?

Ea nu-i răspunse nimic. Puse șervetul pe masă, își luă geanta, se ridică și plecă fără să se uite înapoi, tremurând din toate încheieturile în timp ce cobora scările în holul spațios al hotelului. Taxiurile erau înșirate afară, iar Laura luă unul și se îndreptă spre casă.

Dirk Thornton rămase la masă, răsucind paharul în mâini, cu privirea îngustată și cu chipul întunecat și gânditor. Când chelnerul se apropie și-l întrebă dacă mai voia un pahar, el refuză și-i ceru nota de plată. Două minute mai târziu, soțul Laurei se îndepărta de masă cu o înfățișare dură și hotărâtă, nebăgând în seamă numeroasele priviri pline de dorință pe care i le aruncau femeile.

Capitolul 5

– Tanti Laura, tanti Laura! strigă încântată Donna.

Țopăia veselă în pragul ușii de la intrare, îmbrăcată în cămașa de noapte și așteptând-o pe Laura să urce pe drumul abrupt ce lega șoseaua de casă.

– Of! oftă Laura când ajunse sus. Ce urcuș! Mă bucur că sunt în trening și adidași. Nu-i de mirare că mămica ta este atât de subțirică și încântătoare, dacă face drumul ăsta în fiecare zi.

Apăru și Carmel în ușă, punându-și grăbită cerceii.

– Tu vorbești că sunt subțire? Dacă stai pe-o dungă, dispari cu totul din vedere, Laura. Ce-i cu tine, mănânci numai miercurea și vinerea?

– Hei! zise Laura zâmbind. Am venit să am grijă de copii, nu să fiu dădăcită. Și mănânc atât cât îmi trebuie. Altfel cum aș fi reușit să urc acest Everest?

– Mda, oftă Carmel. Este cam dificil să locuiești pe latura asta a dealului, dar merită, dacă ții seama de priveliște, nu crezi?

Laura se întoarse și admiră plaja Manly Beach, care se întindea la poalele dealului, cu magnificii săi pini Norfolk ce mărgineau țărmul și cu valurile de un albastru-închis care se spărgeau lenețe pe nisipul alb.

– Îți mulțumim că faci asta pentru noi, mai ales că te-am anunțat abia azi, îi spuse Carmel cu căldură. Nu mi-a venit să cred când Kirsty a sunat să-mi spună că nu poate veni să stea cu copiii în seara asta. Știam că, într-o sâmbătă, nu prea aveam șanse să găsesc pe cineva care s-o înlocuiască, și – surpriză – a sunat telefonul, iar tu mi-ai spus că vrei să treci pe aici, în seara asta. Sper că nu consideri c-am întins coarda prea tare, rugându-te să ai grijă de copii, în noaptea asta, nu?

– Nu-ți face probleme! M-a încântat ideea de a fi de ajutor și, în același timp, să am grijă și de copii.

– Mă voi revanșa în weekendul următor și am să dau, în cinstea ta, o petrecere în aer liber. Asta, dacă n-ai alte planuri, bineînțeles?

– Nu. N-am nici un plan. Abia aștept să ne vedem atunci.

– Sper că... nu intenționai să ieși în oraș, în seara asta, nu? Sper că nu ți-ai anulat vreo întâlnire din cauza noastră?

Laura crezu că simte în tonul Carmelei o nuanță care sugera faptul c-ar ști un secret, sau vreo speranță, poate.

Înțelegând deodată despre ce era vorba, spuse pe un ton răutăcios :

– Ah... Morrie ți-a spus că m-a văzut sărutându-l pe Dirk, sâmbăta trecută, nu-i așa?

Imediat își dădu seama că el nu-i spusese, iar Laura își mușcă buzele. Scăpase porumbelul! gândi ea.

Carmel o privi șocată și, în același timp, curioasă.

– N-a însemnat nimic, îi explică Laura. O nebunie de moment. Uită, te rog. Hai să mergem înăuntru.

Carmel o urmă curioasă, nevrând să scape ocazia.

– Dar nu pot uita. Adică... tu l-ai sărutat? După ce el... ăăă... știi tu...

Laura străbătu holul și intră în imensa bucătărie, care servea și de cameră de zi, unde se așeză pe unul din scaunele înalte din fața barului.

Carmel ardea de curiozitate.

– Totuși... ar fi minunat dacă tu și Dirk v-ați împăca. Să fiți exact ca pe vremuri! Vreau să spun... știu că s-a comportat ca un ticălos, dar voi doi vă potriviți atât de bine, Laura, parcă sunteți făcuți unul pentru celălalt. Toți văd acest lucru. Tocmai de-asta am fost atât de surprinși când v-ați despărțit.

Laura se întoarse spre cumnata ei și o privi calmă, deși, în sinea ei, nu era deloc așa. Nici nu trecuseră douăzeci și patru de ore de când îl părăsise pe Dirk în acel restaurant și mai era încă tulburată după acea întâlnire.

– Nu există nici o șansă ca noi doi să ne împăcăm, Carmel, afirmă cu fermitate Laura. L-am văzut ieri seară pe Dirk pentru scurtă vreme și...

– Da? o întrerupse Carmel. Unde?

– Undeva în oraș. Nimic special.

Cu siguranță că patronii restaurantului Kable's ar fi scrâșnit din dinți dacă-ar fi auzit o astfel de remarcă la adresa localului lor, din moment ce era considerat unul dintre cele mai bune și mai exclusiviste localuri din Sydney. Însă Laura și-l va reaminti ca pe locul în care se petrecuse cel mai umilitor eveniment din viața ei. Și nu doar pentru că acolo Dirk îi făcuse cea mai degradantă propunere din viața ei, ci și pentru că fusese tentată să accepte.

Doar pentru o clipă, numai, și asta doar din cauză că forța și tăria ei fuseseră subminate de dorințe și instincte. Relația ei cu Dirk a început ca o mare pasiune fizică și, deși această pasiune s-a diminuat cumva de-a lungul anilor petrecuți împreună

– Probabil datorită obsesiei ei de a avea un copil – despărțirea lor, se pare, că i-a redeșteptat sentimentele pentru Dirk cu o forță răzbunătoare, devastatoare. Să fie atât de aproape de el, noaptea trecută, fusese o încercare și o tortură, în același timp. Cum găsise forța de a se ridica și a pleca era o surpriză, când fiecare părticică a corpului său țipa să accepte – să accepte orice, numai ca să fie din nou în brațele lui!

Văzând-o pe Carmel c-o fixa în continuare, în așteptarea mai multor detalii, Laura se adună.

– I-am cerut lui Dirk să divorțăm – spuse ea calmă – iar el a acceptat cu bucurie să înceapă formalitățile. S-a terminat. Căsnicia noastră s-a sfârșit. Și știi ce? Sunt ușurată. În sfârșit, mi-am dat seama că, de fapt, nu-l mai iubesc.

Bravo, râse o mică voce cinică în subconștientul ei. I-ai zis-o! și ce contează c-ai spus câte-o minciună pe ici, pe colo, dacă asta te scapă? Ai fost deșteaptă că n-ai spus nimic despre oferta șocantă pe care ți-a făcut-o Dirk, altfel ai fi putut sfârși prin a recunoaște cât de încântată ai fost de propunere și cât de greu ți-a fost să pleci înainte de a ți se înmuia genunchii în fața lui?

Lui Carmel îi căzu fața.

– Oh, ce păcat, murmură ea.

Ușurarea Laurei a fost enormă că putuse refuza oferta lui Dirk. Ce-ar fi fost azi, dacă nu l-ar fi refuzat, dacă l-ar fi primit pe Dirk acasă la ea? Cum s-ar fi simțit acum?

Cu siguranță nu la fel de încordată cum se simțea acum, ricană acel glas cinic interior.

– La naiba, doar era inevitabil, izbucni ea mai mult răstindu-se la acel glas din subconștient decât la Carmel. Îmi pare rău, își ceru ea scuze imediat. Se pare că încă mai sunt puțin sensibilă, când vorbesc despre Dirk. Hai să nu mai discutăm

despre el. Acum... spune-mi la ce petrecere mergi. Mi-ai spus că este acasă la nu-știu-care regizor de teatru și că vine, până la urmă, să vadă „South Pacific", nu-i așa?

– Da și da și da! zâmbi Carmel, distrasă cu ușurință de la subiectul anterior, încântată să vorbească despre soțul ei. Pentru o clipă, Laura fu profund geloasă. Carmel și Morrie aveau o căsnicie de excepție, iar relația dintre ei era nemaipomenită, împărțind împreună totul. Cândva, Laura se simțise în perfectă siguranță văzându-l pe fratele lui Dirk în rolul de soț și tată. Erau frați, era firesc să semene, își spuse ea. Cât de rău ar fi putut fi?

Tocmai atunci Morrie intră în bucătărie, foarte spilcuit, într-un costum negru de seară. Mai scund decât Dirk, era la fel de chipeș și la fel de al naibii de deștept.

– Ne-ai salvat viața, Laura! exclamă el, sărutând-o pe obraz, apoi se întoarse către soția sa. Gata, iubito? Dumnezeule, arăți delicios. E o rochie nouă?

Carmel roși de plăcere. Era o femeie frumoasă, iar rochia roșie pe care o purta se potrivea atât cu culoarea pielii, cât și cu trupul ei zvelt și frumos modelat. În mintea Laurei se strecură gândul că ambii frați preferau același gen de rochii. Sexy, revelatoare și ușor de scos.

Morrie își luă soția în brațe și o sărută lung, făcând-o să se fâstâcească.

– Potolește-te, Morrie, zise ea împingându-l la o parte, râzând rușinată. Ce-o să creadă Laura?

– Că abia aștept să ne întoarcem la noapte acasă, îi răspunse el, chicotind sexy.

Această scenă era ultimul lucru la care ar fi vrut să asiste Laura, deoarece-i reamintea foarte acut de Dirk și de ce dorea el de la ea. Doamne, măcar dacă-ar fi fost genul de femeie care

să accepte o relație atât de nerușinată. Dacă ar fi reușit să uite de toate aceste precepte la care nu putea renunța, cum ar fi respectul de sine și decența. Dacă nu l-ar mai fi iubit pe ticălos!

După ce Carmel și Morrie au plecat, Laura a fost extrem de încântată că Donna voia să se joace continuu. Iar Nicholas, de data asta, a fost un îngeraș, deși l-a ținut numai în fața televizorului, la desene animate, până a venit ora de culcare. Din nefericire, acest lucru a pus capăt și cooperării lui. Se smiorcăi tot timpul. Chiar și când îl băgă în pat plângea.

– Dacă nu ești cuminte, îl avertiză Laura, îl sun pe unchiul Dirk și-i spun să vină încoace, iar el va fi foarte supărat.

Nick păru să se potolească. Dirk îl salvase odată de pe acoperiș, operație care implicase un urcuș periculos. Apoi îi făcuse o morală puștiului, care ar fi îngrozit și un judecător al Curții Supreme.

– Am să fiu cuminte, spuse copilul cu voce scăzută.

– Mă bucur, rosti Laura și, mângâindu-l pe cap, se îndreptă spre ușă. Vrei să las lumina aprinsă?

– Bineînțeles că nu! exclamă el. Eu nu sunt fricos ca proasta de soră-mea. Sunt băiat mare și curajos. Nu cred în Bau-bau și în monștri!

Laura își dădu ochii peste cap exasperată și stinse lumina. Dar când se întoarse și o văzu pe Donna acolo, cu lacrimi în ochi, ar fi vrut să se întoarcă înapoi la Nicholas și să-l plesnească.

– N-nu vreau să mă sperii, tanti Laura. Câteodată vi-visez monștri și... și... dacă este întuneric când mă trezesc, cred că... că monștrii se ascund în camera mea.

Laura rezistă tentației de-a o lua în brațe ca s-o liniștească Uneori, astfel de demonstrații de afecțiune puteau fi neindicate. Încurajau lacrimile și autocompătimirea. În loc de asta, o luă pe Donna de mână și porni încet cu ea pe holul lung.

– Tu chiar visezi monștri? o întrebă ea pe un ton interesat. și eu visez, dar niciodată ceva atât de interesant, cum ar fi monștri. Visele mele sunt foarte plictisitoare. Poate-ar trebui să mă uit și eu mai mult la desenele animate la care te uiți tu și Nicholas și atunci poate-am să visez și eu monștri.

Îi zâmbi Donnei, care o privea surprinsă ca și cum niciodată nu s-ar fi gândit că cineva ar fi putut s-o invidieze pentru visele ei.

– Ești o fetiță foarte norocoasă că ai astfel de vise interesante, continuă Laura. Bineînțeles, visele sunt la fel ca desenele animate de la televizor. Nu-ți pot face nici un rău. De fapt, nici nu există în realitate. Cineva le desenează și apoi tu le vezi la televizor. Imediat ce oprești televizorul... Puf! Monștrii dispar. Același lucru se întâmplă și cu visele, când te trezești. Puf, și dispar.

Laura se simți foarte încântată când Donna merse la culcare chiar fericită, fără să mai vrea lumina aprinsă. Totuși, încântarea ei dispăru zece minute mai târziu, când fetița coborî scările în sufragerie țipând.

– Tanti Laura, tanti Laura! Nicholas s-a înțepenit și nu mai poate ieși și este numai vina mea și... și...

Laura încercă să nu intre în panică, sări în picioare și, prinzând cu mâini ferme umerii Donnei, îi spuse :

– Liniștește-te și spune-mi unde este înțepenit Nicholas.

– Sus pe scări! țipă copilul. Vino, îți arăt eu!

Laura fu târâtă pe hol.

– Acolo, sus! îi arătă Donna.

Laura privi într-acolo și văzu un cap cu o chică de păr blond ieșind printre zăbrelele balustradei. O fețișoară schimonosită și înlăcrimată o privea.

– Scoate-mă de-aici! plânse Nicholas.

– Oh, Dumnezeule, murmură Laura. Hai, Donna, hai să mergem să vedem ce putem face.

Aș omorî fericită copilul ăsta, gândi ea, urcând scările.

– Cum Dumnezeu poți spune că este vina ta, Donna? Capul fratelui tău e înțepenit între barele astea!

– Păi, începuse să-mi spună în toate felurile prin perete și...

– Ba nu i-am spus!...

– Tu taci din gură, tiranule mic, spuse Laura, dându-i o palmă la fund. Continuă, Donna.

– Păi, când n-a vrut să se oprească, i-am spus că am auzit telefonul sunând și i-am spus că probabil era unchiul Dirk. El... el s-a ridicat din pat, s-a furișat de-a lungul holului și și-a băgat capul printre bare ca să vadă mai bine telefonul și a rămas înțepenit acolo și... n-am... n-am vrut să-i fac rău! insistă ea. Pe cuvânt. Am vrut doar să-l fac să mă lase în pace.

– Scoate-mă de aici! țipă din nou Nicholas, apoi izbucni în plâns.

Văzându-l cum se zguduie de plâns, inima Laurei se înmuie, pentru că, în definitiv, era doar un băiețel.

– Haide, haide, dragule, încercă ea să-l calmeze, și se aplecă lângă el. O să fie totul bine. Acum încearcă să nu mai plângi și să mă lași să văd ce pot face. Donna, fugi și adu-i lui Nicholas o batistă.

– Dar sunt foalte în-înțepenit, zise el printre suspine.

– Da... ești foalte înțepenit, admise ea, încercând să nu zâmbească.

Dar umorul dispăru curând. Capul și urechile lui Nicholas se umflaseră un pic din cauza încercărilor repetate de a-și scoate capul, iar Laura se îndoia că puștiul va reuși. Va trebui tăiată una dintre bare.

– Cred c-avem nevoie de ajutor, își spuse ea cu glas tare.

– Îi vreau pe mami și pe tati! suspină Nicholas.

Laura îi șterse nasul cu o batistă.

– Și eu îi vreau, murmură ea.

Morrie și Carmel îi lăsaseră un număr de telefon, în caz de urgență, dar ea nu voia să-i deranjeze. În definitiv, viața lui Nicholas nu era câtuși de puțin amenințată. Nu... un polițist era răspunsul problemelor lor.

– Tu stai aici, Donna, și liniștește-ți fratele până dau eu un telefon.

Laura abia ajunse la baza scărilor, când cineva sună la ușă.

– Slavă Domnului! exclamă ea și fugi să deschidă, sperând să fie un bărbat potrivit.

Și era.

Din păcate.

– Laura, spuse Dirk pe un ton leneș, stând în lumina de pe verandă.

Laura avu în fața ochilor imaginea splendidă a unui corp masculin impresionant, pus în evidență perfect de pantalonii negri și sacoul alb, de seară, același corp pe care ea-l respinsese cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă.

Evident, respingerea nu-l deranjase deloc pe Dirk, din moment ce stătea chiar în fața ei îmbrăcat elegant.

Laura se întrebă cu ironie ce femeie era norocoasa beneficiară a farmecului lui, în seara asta. Virginia? Sau o alta la fel de posesivă?

– În vizită la Carmel, nu? sugeră el, cu ochii săi gri lunecând peste ținuta ei lejeră.

– Nu, veni răspunsul ei scurt. Uite ce-i, n-avem timp pentru discuții lungi și pline de subînțelesuri pe tema nefericitei coincidențe care a făcut să treci pe aici în seara asta, tocmai când am venit și eu ca să stau cu copiii.

Și, ignorând valul de emoții, îl luă de mână și-l târî înăuntru pe Dirk.

El o privi, ridicând dintr-o sprânceană.

– Nu-i nevoie de atâta grabă indecentă, Laura. Dacă te-ai răzgândit la oferta mea, aș prefera să procedăm cu un oarecare stil și...

– Ține-ți cureaua închisă și privește sus, îi comandă ea.

Îl privi cu o plăcere răutăcioasă cum pălește.

– Trăsnitul ăsta mic, spuse el printre dinți.

– Nț, nț, nț, îl dojeni ea sec. Nu vorbi astfel în fața copiilor.

Laura făcu un pas înapoi, când el se întoarse și-i aruncă o privire cu conotații sexuale.

– Cum spui tu, iubito. Așteptăm până vor fi copiii în pat și apoi vom... ăăă... trece la treabă. Tu erai cea care părea foarte nerăbdătoare, cu câteva clipe în urmă.

– Ești un...

– Nu în fața copiilor, o opri el, punându-i un deget pe buzele deschise.

Ea-și alese prost momentul să închidă gura, pentru că degetele lui i se lipiră de buze. Acest contact îi trimise un șoc electric în corp. Când încercă să rezolve problema, deschizându-și buzele, sprânceana stângă a lui Dirk se ridică.

– Mmm, murmură el, și-și băgă degetul în gura ei.

Ea se feri imediat și-i dădu peste mână.

– Cum îndrăznești?

El zâmbi ca un drăcușor

– Te avertizez, îi spuse el cu o blândețe amenințătoare, că îndrăznesc să fac o mulțime de lucruri, în ultima vreme. Iar acum, zise el mai tare, plecându-și capul să-l privească din nou pe Nicholas, ce-a mai făcut, de data asta, puștiul meu aventurier?

Avură nevoie de destul de multă vreme ca să-l elibereze pe Nicholas, însă, la sfârșit, n-a mai fost nevoie să taie bara de la balustradă, așa cum se temuse Laura. Fusese nevoie de un prosop cu gheață înfășurat în jurul gâtului și capului mai bine

de un sfert de oră, apoi urechile lipite strâns de cap cu bandă adezivă, iar în cele din urmă, cu multă cremă, îi făcură capul să alunece afară dintre bare. Mai dificilă fusese îndepărtarea cu mult șampon a cantității mari de cremă cu care fusese uns capul lui Nicholas, înainte de a pune copilul extenuat în pat.

Singurul lucru bun câștigat din experiența asta a fost o schimbare a relației dintre frate și soră. Donna a fost cea care și-a liniștit și încurajat frățiorul pe parcursul întregii operații, ca o cloșcă. Iar el o privea complet cu alți ochi. Pentru el, acum Donna devenise îngerul lui păzitor, cealaltă „mămică" și insistase ca ea să rămână în camera lui și să-i citească o poveste, dar adormi imediat.

Când, în sfârșit, Donna se urcă în patul ei, era un copil diferit – foarte mândră de sine.

– Este încă mic, îi spuse ea Laurei. Nu vrea să fie rău.

– Are nevoie de cineva care să aibă grijă de el tot timpul, îi spuse Laura serioasă.

– O să am eu grijă de el.

– Da? Vai ce surioară bună ești. Aș vrea să fi avut și eu o soră mai mare, ca tine.

– N-ai nici o soră, tanti Laura?

– Nu. Mama m-a avut doar pe mine și trebuie să recunosc că am avut o copilărie cam singuratică. Ar fi fost frumos să fi avut un frate sau o soră pe care să-i iubesc.

Donna se încruntă ușor.

– Când o să ai copii, tanti Laura, spuse ea foarte serioasă, să ai mai mulți.

Inima Laurei se strânse, nemaireușind să articuleze nici un cuvânt. Rămase, pur și simplu, acolo, pe marginea patului, uitându-se în gol și încercând să se stăpânească.

Donna o luă de mână.

– Nu fi tristă, tanti Laura. Eu te iubesc.

Acum Laurei i se puse un nod în gât.

– Și eu te iubesc, draga mea, reuși să zică ea cu o voce strangulată.

Un zgomot în spatele lor o făcu pe Laura să-și întoarcă privirea și-l surprinse pe Dirk cum dispărea din ușă, îndepărtându-se furios.

I se strânse stomacul. Evident, auzise și el discuția despre copii și reacționase. Ce-l iritase? Sau ce-l supărase? Se întrebă nu pentru prima oară dacă nu cumva faptul că era steril determinase schimbarea drastică a comportamentului său.

Posibil, își zise ea. Dar puțin probabil. Laura nu putea spera în miracole. Dacă și-ar fi dorit cu disperare un copil, ar fi putut să-l aibă, prin inseminare artificială sau chiar prin adopție. Dar el preferase să nu discute despre asta.

Nu. Lui îi plăcea ceea ce făcea, îi plăcea să se culce cu toate femeile care-l acceptau. și în mod sigur îi plăcea să-și șocheze soția bătoasă, morală și plicticoasă.

Poate că tocmai de aceea îi făcuse acea propunere, vineri seara. Dorise s-o șocheze, răzbunându-se pe ea pentru rănile pe care i le provocase orgoliului său masculin. Nu fusese ea atât de proastă, încât să-i spună că nu-l mai voia dacă nu-i putea dărui un copil? Ei bine, probabil că acum voia să-i demonstreze că putea s-o facă să-l dorească fără să-și dorească nimic în schimb, cu excepția celei mai mari insulte : bani!

Ținându-și firea, Laura o sărută pe Donna de noapte bună și ieși din cameră. După ce verifică dacă Nicholas dormea, coborî încet scările, hotărâtă să nu-l lase pe Dirk s-o seducă și nici măcar să-l lase s-o atingă.

Capitolul 6

Laura intră în sufragerie și se opri înmărmurită.

– Ce faci aici? se răsti ea la Dirk.

Acesta își scotea sacoul și cravata, punându-și-le pe unul din scaunele de bucătărie. O privi enervant de blând.

– Cred că expresia este „mă simt ca acasă".

Se îndreptă spre colțul unde se afla televizorul și luă programul TV care se afla pe o măsuță de cafea.

– Mă întreb ce-o fi azi la televizor? Ah, da, un film vechi, unul din preferatele mele : Alfred Hitchock – La nord prin nord-vest. Mai ții minte, l-am văzut împreună, într-o noapte, târziu? Cu ani în urmă. Îmbrățișați strâns pe sofaua noastră.

Chicoti înfundat și sexy.

– Mă rog… aproape că l-am văzut. Dacă-mi aduc eu bine aminte, bietul Cary Grant intrase într-un mare bucluc, când eu eram pe punctul de a ațipi, iar tu începuseși să…

– Ajunge, Dirk! îl întrerupse ea furioasă, roșind când își aminti cu claritate ce începuse să facă.

El ridică din umeri nepăsător.

– Dacă insiști. Însă credeam c-am reușit să te fac să treci peste asemenea ipocrizii, draga mea. Nu-i nimic rușinos în ce făceam împreună. Eram soț și soție, în definitiv. Încă suntem, de fapt, sfârși el, aruncându-i o privire speculativă care-o făcu să se înfioare.

Încrucișându-și brațele în defensivă, îl privi furioasă.

– Situație pe care timpul și un divorț o vor remedia! Și acum… îți sugerez să-ți pui sacoul și cravata și să pleci, Dirk. Sunt sigură că Virginia, sau cea cu care aveai întâlnire astă-seară te așteaptă cu nerăbdare.

– Văd că ești foarte bine informată despre prietenele mele, mormăi el. M-ai verificat?

– Deloc. Dacă nu vrei să știe toată lumea care este iubita ta de moment, te sfătuiesc ca, pe viitor, să fii mai discret. Sau să-ți pui secretara să facă un jurământ al tăcerii!

El zâmbi.

– Biata June… N-aș putea să-i fac una ca asta. Unica ei distracție, în această viață, este să bârfească! Așadar, înțeleg că draga de Claudia încă mai încearcă să te înjunghie pe la spate?

– Tu ce părere ai?

– Părerea mea este că ar trebui să pleci de acolo și să-ți deschizi o agenție de modă pe cont propriu. Ai avea un succes nemaipomenit! N-ar trebui să mai lucrezi pentru Fenwick Fashions, Laura. Ar trebui să ai afacerea ta!

Laura roși involuntar de plăcere. Indiferent ce devenise, Dirk încă mai avea capacitatea de a o complimenta, când era vorba despre ceea ce conta cel mai mult pentru ea.

Nu în privința aspectului ei fizic, ci în ce privește succesele profesionale, atât cele reale, cât și cele posibile. Numai datorită încurajărilor lui, mersese la interviul pentru slujba de la actuala firmă, anunț pe care-l văzuse în ziarul de sâmbătă, la

optsprezece luni după căsătorie. Mama ei o considerase total nepotrivită pentru o slujbă care presupunea relații cu oamenii la un nivel profesional și unde trebuia să ia decizii importante în privința achizițiilor. Nici chiar ea însăși – după experiențele umilitoare din timpul școlii – nu crezuse că va ajunge vreodată ceva mai mult decât o asistentă de achiziții.

Dar se acomodase cu noua slujbă de parcă s-ar fi născut pentru ea, simțul ei pentru modă îmbinându-se foarte bine cu dorința fierbinte de a se dovedi atât de deșteaptă cum o considera soțul ei. A fost extrem de satisfăcător să-l vadă pe Dirk mândru de succesul ei.

Însă chiar și el, de data asta, o supraestima.

– Nu cred că am suficientă experiență ca să reușesc pe cont propriu, zise ea pe un ton ezitant. În afară de asta, aș avea nevoie de un capital destul de important, ca să pornesc afacerea. Nu… nu cred că am atâția bani, Dirk.

– Am să-ți dau eu câți vrei, replică el încet, dacă accepți propunerea pe care ți-am făcut-o noaptea trecută.

Deodată, Laura realiză încotro conduceau complimentele și sugestiile lui. Îi aduseră un gust amar în gură.

– Șansele ca să se întâmple așa ceva sunt… sunt…

– Sunt aceleași ca și cele de a face dragoste cu tine aici, în seara asta, pe sofaua asta?

Laura rămase fără grai, după care, luându-i cravata și sacoul, i le aruncă în brațe.

– Ieși afară. Acum!

El le prinse din zbor și le aruncă imediat pe un alt scaun din apropiere, privind-o cu o expresie indulgentă și amuzată.

– Nu e cazul să te pierzi cu firea, Laura, iubito. Era suficientă o aluzie. Așadar, răspunsul este tot nu. Bine. Dar n-am

să plec. N-am unde să mă duc acum, în afara unui apartament gol. Am sunat-o pe Virginia când îl spălai tu pe Nicholas și am contramandat întâlnirea!

– Așa, pur și simplu? Fără nici o explicație sau scuză?

– Nu-mi spune că-ți faci griji din cauza sentimentelor rănite ale Virginiei? Ar fi prima oară când se întâmplă așa ceva – soția să fie îngrijorată din cauza amantei. Dar, dacă tot vrei să știi adevărul, i-am spus ceva despre niște probleme familiale. Din nefericire, Virginia a tras concluzia corectă, că tu ai putea fi implicată în povestea asta și mi-a trântit telefonul în nas.

Oftă cu o falsă îngrijorare, amuzându-se.

– Voi avea mult de lucru acum, ca să-i intru din nou în grații, sfârși el.

– Sunt sigură c-ai să găsești tu o cale! izbucni Laura.

– Așa este, veni răspunsul lui laconic.

Pentru o clipă, Laura crezu c-o să explodeze de furie și frustrare. Exact la timp reuși să se abțină, știind că, dacă lăsa să se vadă o urmă cât de mică de slăbiciune în fața lui Dirk, ar fi fost o enormă greșeală. Avea nevoie de o judecată la rece, ca să poată ocoli capcanele născocite de el, deoarece intenția lui de a rămâne nu însemna altceva decât faptul că nu abandonase ideea de a face din ea amanta lui. Nu se lăsase păcălită de aparenta lui politețe. Absolut deloc.

– Chiar nu mă interesează deloc să-ți pun la încercare puterea de convingere, spuse ea încordată. Nici nu-mi doresc compania ta, pentru restul serii. Așadar, dacă ești amabil, aș vrea totuși să pleci.

– Cât de nerecunoscătoare ești, Laura! Vin să-l salvez pe micul tiran, pentru tine, și cu ce mă aleg în schimb? Doar cu insulte. Nici măcar cu o ceașcă de cafea.

Laura oftă exasperată.

– Dacă te servesc cu o ceașcă de cafea, pleci?

– Ai cuvântul meu.

În care putea avea tot atâta încredere câtă avea și-ntr-un cuvânt al unui politician, gândi ea iritată.

Îngrijorarea îi crescu când Dirk luă telecomanda televizorului și se întinse pe canapea.

O clipă mai târziu, figurile lui Cary Grant și Eva Marie Saint umplură ecranul. Laura pufni și plecă la bucătărie să facă o cafea, trântind sertarele și ușile dulapurilor.

– Nu uita să faci și pentru tine una! strigă el. Nu-mi place s-o beau singur.

– Nu mai spune, murmură ea pentru sine.

– Poftim? o întrebă el, ridicându-se într-un cot s-o vadă de pe canapea.

– Tu uită-te la film, Dirk, și taci din gură.

– Vai de mine, ce țâfnoasă ești în seara asta. Sau ești așa în fiecare seară? Știi, tot ce ți-ar trebui ar fi o lungă…

– Dirk Thornton, dacă rostești ce cred eu că vrei să spui, vin la tine și-ți torn cafeaua fierbinte pe știi-tu-ce!

El chicoti amuzat.

– Voiam să spun vacanță.

– Voiai pe dracu'!

– Laura! Sunt șocat.

– Vezi să nu!

– Cine vorbește acum urât?

– Nu eu. Eu niciodată nu înjur.

– Ba da.

– Ba nu!

– Mi-ai zis ticălos, noaptea trecută.

– Asta n-a fost înjurătură. Este doar o stare de fapt, o constatare, insistă Laura.

– O opinie, draga mea. Și să știi că n-ai dreptate.

Laura trase adânc aer în piept, pregătindu-se să-i dea o nouă replică acidă și-n acel moment realiză că el se distra.

„Inima îți bate cu putere, sângele ți se înfierbântă, iar al naibii corp ți se excită. Curând nu vei mai dori deloc să plece. Și știi care-ar putea fi urmarea", gândi ea fără suflare.

Se uită la Dirk exact când el se ridică și se întoarse spre ea, ca să vadă ce face. Ceea ce văzu în ochii ei îi făcu zâmbetul să dispară de pe buze, fiind înlocuit de o expresie cunoscătoare și răutăcioasă, care-o enervă.

Disperată, Laura își plecă ochii și încercă, cu un efort de voință, să-și micșoreze ritmul pulsului, reamintindu-și continuu decizia pe care o luase când coborâse scara. Reînnoindu-și hotărârea de a-l trata cu nepăsarea pe care o merita, aduse cafeaua, punând ceașca pe măsuța de lângă el, iar ea se așeză pe fotoliul de alături. Scufundându-se în moliciunea lui, se lăsă pe spate și-și încrucișă gleznele, relaxată, sperând ca astfel să afișeze o indiferență calmă față de prezența lui. Se prefăcea chiar că urmărea filmul.

– Ah, nimeni nu face cafeaua atât de bună ca tine, Laura, o lăudă el, după ce sorbi de câteva ori. Fierbinte, tare și dulce…

Laura se crispă, așteptând ca el să adauge „exact ca tine". Făcuse această comparație odată, după ce făcuseră dragoste, în luna de miere, și după aceea, câteva luni la rând băutul cafelei împreună devenise un fel de preludiu. Dirk ar fi privit-o pe deasupra cănii, pronunțând cuvintele magice, iar ea, inevitabil, ar fi roșit. Se părea că lui îi făcea plăcere s-o facă să roșească, pe atunci.

Desigur… la fel ca și în restul relației lor, îmbujorările au încetat, la un moment dat, iar băutul cafelei n-a mai reprezentat nimic special.

Acum, totuși, putea simți căldura cum îi năvălea în obraji. Temătoare, îi aruncă o privire, să vadă dacă-i observase stânjeneala.

Ce prostie din partea ei.

Ochii lui cenușii priviră imediat într-ai ei, spunându-i că și el își amintise zilele acelea – chiar cu mare plăcere, judecând după sclipirea care-i juca în ochi.

Inima Laurei tresări și imediat își feri privirea, încercând cu disperare să-și recapete aerul indiferent.

Dar Dirk n-avea de gând s-o lase să-i scape atât de ușor.

– Poți să-mi dai un motiv bun pentru care nu vrei să-mi devii amantă? o întrebă el cu o blândețe insidioasă. Și, fără istericale. Nu voi forța subiectul. Vreau doar să-ți aud obiecțiile formulate calm și logic.

Laura înghiți convulsiv. Ar fi putut risca să-i răspundă la întrebare și astfel să înceapă o discuție cu argumente și contraargumente? Dirk era regele dezbaterilor, știind perfect cum să-i convingă pe oameni să-i accepte punctul de vedere. Să îndrăznească să se ia în coarne cu el?

Mai bine nu. Însă, deodată – poate pentru că o enerva gândul de a părea slabă și neajutorată – vru să-i arate cât de puternică devenise, cât de independentă, de când o părăsise el, și să-i demonstreze că nu putea s-o convingă să facă ceva împotriva voinței, mai ales în ceea ce privește acea propunere nerușinată! De parcă l-ar mai fi lăsat să se folosească de ea, după tot ce-i făcuse. Ar fi fost nebună!

– Pot să-ți dau o mulțime de motive, Dirk, dar cele mai importante ar fi, unul, că nu te mai plac, iar al doilea că, pur și simplu, îți consider propunerea dezgustătoare.

– Hm.

El își puse ceașca de cafea pe farfurioară.

– Știi, Laura, era o vreme când nu considerai că-i dezgustător să faci dragoste cu mine. Dimpotrivă, chiar.

– N-am spus că este dezgustător să fac dragoste cu tine, îl corectă ea scurt. Am spus că propunerea ta este dezgustătoare. Să fii amanta plătită a unui bărbat, pentru mine înseamnă să fii prostituată.

– Aha, acum înțeleg, dădu el din cap cu înțelepciune. Atunci banii te deranjează. Bine. Retrag oferta de bani și-mi schimb propunerea din amantă în iubită. Sau preferi prietenă?

– Prefer fosta soție, spuse ea cu răceală. Se pare c-ai uitat primele mele două motive.

– Nu. Nu le-am uitat. Primul, că nu mă mai placi… Ei bine, ce legătură are plăcutul între iubiți? N-are prea mare importanță. Sunt chiar câteva lucruri la tine care nu-mi plac, dar sunt pregătit să le trec cu vederea.

Laura îl privi uimită.

– Cum ar fi?

– Unul ar fi că ești îngrozitor de dezordonată. Îți lași lucrurile peste tot, iar să faci curățenie, din punctul tău de vedere, înseamnă să arunci totul în fundul debaralei. Pun pariu că, dacă aș merge acum în dormitorul tău, ar fi un dezastru!

Laura roși când își aminti în ce stare se afla dormitorul ei. Avea dreptate. Era o catastrofă. Nu pentru c-ar fi fost în întregime vina ei. În parte era și vina lui! În prima parte a zilei de azi începuse să lucreze la o nouă rochie, cusutul fiind o activitate care-i solicita întreaga concentrare, curățenia în casă neputând s-o împiedice să se gândească la Dirk și la propunerea lui. Apoi, după pauza de prânz, o sunase Carmel. Laura se gândise să-i viziteze duminică, dar acum Carmel o rugase să aibă grijă de copii, iar ea nu mai avusese timp să facă ordine.

– Asta n-are nici o legătură, îi respinse ea argumentul cu o mișcare iritată a mâinii. Uiți cel mai important motiv. Nu mai vreau să faci dragoste cu mine.

– Preferi să faci tu dragoste cu mine? o întrebă el cu un licăr vesel sclipindu-i în ochi.

– Bună încercare, Dirk, răspunse ea pe un ton potrivit de sarcastic.

În mintea ei năvăliră o mulțime de imagini evocate de sugestia lui. Trecuse atât de multă vreme de când preluase ea rolul agresiv în amor, de când își lăsase mâinile și buzele să-și exprime dorințele. La naiba, trecuse o groază de vreme de când făcuse dragoste – ceva după care acum întregul ei corp țipa cu disperare.

Doar gândul la ce făcuse odinioară cu bărbatul care-i stătea acum alături o făcea să fie străbătută de frisoane de excitare. Cum ar fi s-o mai facă o dată, să-l facă să geamă de frustrare, de plăcere, să-l facă să-și piardă complet autocontrolul? Îi cunoștea trupul atât de bine, știa ce-i plăcea, știa ce l-ar arunca într-un vârtej de plăcere din care exista doar o singură cale de ieșire.

– Văd că-mi pierd vremea, rosti Dirk.

Sărind în picioare, duse ceașca la buze ca să-și termine cafeaua și, din greșeală, câteva picături îi pătară cămașa.

– La dracu', bombăni el. Asta este cămașa mea preferată.

Și, fără să mai spună altceva, puse jos ceașca și începu să-și descheie nasturii.

Pentru câteva secunde, Laura rămase pe loc, luată prin surprindere, în special din cauza stângăciei lui Dirk. Când observă că degetele chiar îi tremurau în timp ce-și descheia nasturii, mintea îi fu traversată de un gând surprinzător. Era posibil să se fi supărat chiar atât de tare că-l respinsese? Era posibil să mai fie încă îndrăgostit de ea?

Încă o dată se trezi bombardată de „de ce“-uri și „cum“-uri. De ce se schimbase soțul ei atât de mult în ultimul an? Sterilitatea lui să fi fost cauza acestui comportament? Ce era adevărat și ce nu? Mințise când îi spusese, de curând, că se însurase cu ea doar ca să-și satisfacă dorințele? S-ar fi putut să fi fost îndrăgostit de ea încă de la început?

Bineînțeles, își dădu ea seama șocată. Cu siguranță! Nu putea să greșească în această privință. O iubise.

Cândva.

Poate că nu distrusese în totalitate acea iubire, cu obsesia ei de a avea un copil. Poate că provocase doar stricăciuni, fără s-o distrugă cu totul. Sau poate că ceva se schimbase în el când aflase că nu poate fi tată – lucru pe care timpul și dragostea ei l-ar putea vindeca…

În capul Laurei începură să se învârtească o mulțime de întrebări. Dar, după aceea, bunul simț îi veni în ajutor. Nu putea fi sigură de nimic, nu? Era doar hipnotizată, dragostea ei pentru Dirk încercând să găsească scuze comportamentului lui din ultima vreme.

– Mă duc s-o clătesc un pic, spuse el, scoțându-și cămașa.

Laura se clătină. Chiar trebuia să se dezbrace în fața ei? Chiar acum?

Așa se părea.

Laura înghiți în sec, încercând să pară relaxată, în timp ce privea cu lăcomie torsul musculos al lui Dirk. Cu siguranță exersase mai mult în sala de gimnastică, în ultima vreme. Degetele ei se crispară pe brațele fotoliului, încercând cu disperare să le împiedice să se întindă pentru a-l atinge, rămânând cu respirația tăiată până când el se depărtă.

După ce se găsi la o distanță sigură, ea lăsă să-i iasă aerul din plămâni cu un șuierat prelung și se prăbuși înapoi pe spătarul fotoliului, extenuată.

Când apa se auzi curgând în chiuvetă, Laura fu recunoscătoare pentru pauza oferită de plecarea lui Dirk. Dar curând clipocitul apei fu înlocuit de zgomotul storcătorului, care nu mai era la fel de reconfortant. Dacă Dirk intenționa să mai rămână până i se va zvânta cămașa, atunci va mai sta o vreme.

Se simți din nou încordată, chiar panicată. Nu-i plăcea cum se derulau lucrurile, mai ales în mintea ei. Era destul de neplăcut să-l aibă alături pe Dirk. Acum, când el era pe jumătate dezbrăcat, era o adevărată tortură!

Când, în sfârșit, el se întoarse, Laura răsuflă ușurată văzându-l îmbrăcat într-o cămașă de-a lui Morrie. Din nefericire, era prea mică și nasturii nu i se închideau, iar poalele fâlfâiau când mergea, mișcarea făcând-o să joace pe pieptul lui puternic.

Buzele Laurei erau uscate, când el se așeză, iar inima îi bătea cu putere, ambele reacții enervând-o peste măsură. Nu voia să-l dorească pe Dirk și nici nu voia ca el să-i observe agitația. Era ca un vultur, când simțea slăbiciunea prăzii.

– Ți-ar prinde bine niște soare, veni comentariul ei tăios, neputând să-și reprime dorința de a găsi ceva criticabil la el.

Nu c-ar fi fost foarte palid. Chiar și în lunile reci ale anului, pielea lui Dirk mai păstra o tentă aurie. Forma o combinație neobișnuită părul blond și pielea arămie. Și Morrie era blond, dar pielea lui nu se bronza la fel de bine.

El ridică din umeri indiferent, întinzându-și brațele pe spătarul sofalei.

– N-am prea avut timp liber, în ultima vreme. Am avut o serie de cazuri dificile care s-au derulat unul după altul.

– Sau asta, sau ți-ai petrecut timpul liber de fiecare dată în casă!

Remarca ei îl făcu să zâmbească ironic, iar Laurei îi veni să-și dea pumni în cap și șuturi în fund.

– Aud cumva gelozie? Sau doar acreală? o întrebă el.

– Eu aș spune mai degrabă dezamăgire și dezgust!

– Serios? și obiectezi că fac sex sau te deranjează partenerele pe care mi le aleg?

– Poate numărul partenerelor! Nu te gândești c-ai putea contacta vreo boală, Dirk? Sau îți place să flirtezi cu moartea?

Încruntarea lui o surprinse. Cu siguranță că un bărbat atât de inteligent, cum era el, se gândise dinainte la astfel de lucruri, nu? Totuși, dacă-ar fi fost sinceră, era prima oară când se gândea și ea la acest aspect. Reacțiile sale la aventurile soțului ei fuseseră, până acum, mai degrabă emoționale decât practice. Acum se trezi cuprinsă de o grijă cât se poate de reală pentru sănătatea lui. Dacă i s-ar întâmpla ceva rău lui Dirk, ar muri și ea.

Temătoare, se aplecă spre el.

– Dirk… sper că nu ți-ai asumat vreun risc prostesc, nu? îl întrebă ea îngrijorată. Adică…

Se aplecă și el spre ea, apropiindu-se destul de mult.

– Chiar crezi că m-aș gândi să-ți propun să te culci cu mine dacă-ar exista pericolul să-ți fac vreun rău? Poate că nu mă crezi, Laura, dar încă țin la tine și niciodată nu ți-aș risca sănătatea. Niciodată!

Îl credea. Poate că era naivă, dacă-l credea, dar acesta era adevărul. De fapt, a fost incredibil de mișcată de tonul plin de profunzime emoțională. Îi reamintea de acel Dirk de

odinioară, avocatul pasionat, dedicat, care-i captivase imaginația și inima, care se însurase cu ea și-i arătase că un bărbat poate dărui unei femei chiar mai mult decât spera ea. Îi reamintea de bărbatul cu care se măritase.

– Oh, Dirk, exclamă ea și-și plecă ochii confuză.

– Laura… iubito…

Când el își ridică mâna și o așeză ușor pe obrazul ei, ea-și ridică ochii și inima i se strânse văzând căldura și pasiunea din privirea lui. Încă o mai iubea. Trebuia să fie așa.

Primul lui sărut a fost incredibil de ușor, buzele sale abia atingând-o. Ea suspină, când gura lui o părăsi.

Al doilea sărut n-a mai fost chiar atât de nevinovat. După o clipă de rezistență reflexă, buzele Laurei s-au deschis, uitând de toate când o explozie de dorință o inundă devastatoare, autodistructivă. Rațiunea îi dispăruse, la fel ca și teama de consecințe, rămânând doar dorința obsesivă de a-și satisface nevoile profunde.

Ea gemu când el își ridică, în cele din urmă, capul, și rămase cu ochii mari, rugători, într-ai lui.

– Dacă mai continuăm așa – gâfâi el – nu mă voi mai opri. Spune-mi, dormi aici la noapte sau te duci acasă?

– Dorm… dorm aici.

– Păcat. Totuși, presupun că asta o să țină mai mult, din moment ce te-ai hotărât să lași deoparte figurile de soție geloasă și să te comporți ca o femeie matură. Și acum, scutește-mă de protestele moraliste, Laura, murmură el, prinzând-o de umeri și trăgând-o efectiv pe genunchi. Ai nevoie de un bărbat în patul tău și s-ar putea foarte bine ca acesta să fie chiar soțul tău!

Și, spunând asta, o strânse în brațe și o sărută din nou, amintindu-i forțat cât era de slabă și lipsită de voință, mai ales

când era excitată. Iar acum, chiar era. Incredibil. Doamne, Dumnezeule, simțea cum se răsucesc toate organele în ea, cum se crispează. Și numai acest bărbat putea stinge această pasiune.

Din nou gemu dezamăgită când o abandonă încă o dată, de data asta așezând-o cu fermitate lângă el, pe canapea. Doar nu voia s-o lase așa, se gândi ea amețită.

– Dirk, zise ea, înecându-se.

Fără să se gândească, își strecură mâinile pe sub cămașa lui, înlăturând-o. Aplecându-se, îl sărută pe umărul fierbinte, apoi coborî pe piept.

Murmurul lui o puse în temă pe Laura cu tot ce voia să știe, determinând-o să continue, coborând de-a lungul coastelor, pe abdomen până la buric, în jurul căruia desenă mici cerculețe cu vârful limbii, făcându-i mușchii să se încordeze și respirația să i se accelereze. Însă, când dori să-i descheie pantalonii, el îi prinse cu putere mâinile.

– Nu, pentru Dumnezeu, nu, îi ordonă el pe un ton răgușit.

Ea-și ridică privirea.

– De ce nu? Nu-ți mai place asta?

El râse strangulat.

– Bineînțeles că-mi place.

– Atunci, dă-mi voie, șopti ea cu voce scăzută. Vreau s-o fac.

Și se aplecă să-l sărute pe buze, în timp ce încercă din nou să-i deschidă fermoarul pantalonilor.

Cu un gest brutal care-i tăie respirația, el o împinse și se ridică.

– Am spus nu, Laura, zise cu o voce surprinzător de rece.

Ea-l privi consternată.

– Îmi pare rău, dar adevărul este că, pentru astă-noapte, mi-am făcut alte planuri, continuă el. Nu mi-am închipuit c-ai putea fi atât de… cooperantă. Însă nu-ți face griji, voi rupe legătura cu Virginia. Începând de mâine sunt al tău. *Salaam*, iubito, îi zâmbi el, rostind salutul de rămas bun în arabă. Vise plăcute și pune la păstrare pentru încă douăzeci și patru de ore această încântătoare pasiune nebună. Presimt că merită așteptarea. Nu te mai ridica. Ies singur.

Nici când auzi închizându-se cu putere ușa de la intrare Laura nu-și găsise glasul. Încet simțurile îi reveniră, deși era foarte obosită.

Cum de putuse să se amăgească singură și să creadă că el încă o mai iubea? Cum? și cum putuse să se coboare atât de mult, încât să-l implore s-o lase să facă ceea ce considerase a fi cel mai intim lucru în preludiul lor? Înnebunise de-a binelea?

Se îmbujoră de rușine gândindu-se cât de aproape fusese de umilirea totală. Era deja rău că, după ce-o sărutase pe ea, se ducea acum să sărute o altă femeie. Ce-ar fi fost dacă chiar ar fi…?

Fu străbătută de un fior puternic.

Și apoi chiar să-l lase să plece fără să-i spună să se ducă dracului, fără a-i corecta presupunerea cum că era pregătită să… să…

– Oh, Doamne! țipă ea înfundat și se lăsă să cadă pe canapea. Ce naiba mă fac?

Capitolul 7

– Nu era nevoie să ne aștepți, îi zise Carmel, când ea și Morrie se întoarseră acasă, în jurul orei unu noaptea.

– M-am gândit că e mai bine să vă aștept, răspunse Laura prudentă.

N-avea rost să le spună că nici măcar nu mai era vreo șansă ca să adoarmă în acest moment.

În ciuda faptului că, acum mai mult ca oricând, aproape îl ura pe Dirk, mintea îi era bântuită de imagini cu el și Virginia, goi într-un dormitor. și nici măcar nu era un dormitor obișnuit, ci unul cu un budoar decadent, cu tapet roșu, cuvertură albă de pluș, un tavan cu oglinzi și un pat enorm, circular, cu așternuturi din satin negru.

Morrie, intuitiv, a fost primul care a reacționat la tensiunea ei nerostită.

– S-a întâmplat ceva cât am fost noi plecați? o întrebă.

Laura își mută gândurile de la Dirk și Virginia și se concentră asupra lui Morrie, care o privea curios.

– Nimic grav. A fost un mic incident cu Nicholas, despre care ar fi bine să vă povestesc înainte ca, mâine dimineață, copiii să vă spună versiunea modificată a poveștii.

Morrie se încruntă, dar Carmel oftă.

– Ce-a mai făcut, de data asta? o întrebă ea, resemnată. Nu, așteaptă! Lasă-mă să pregătesc mai întâi niște băuturi. Cred că am nevoie de una mare, înainte de a auzi și ultimele năzdrăvănii ale fiului nostru. Tu vrei, Morrie? Laura?

Amândoi acceptară, iar Laura hotărî să nu bea mai mult de un pahar. Tocmai se hotărâse ce să facă în privința lui Dirk și avea nevoie de minte limpede, ca să conducă.

După ce toți trei se așezară în sufragerie, cu paharele în mână, Laura începu să le povestească evenimentele serii, inclusiv partea cu Dirk, dându-le de înțeles că el ar fi plecat imediat după rezolvarea problemei.

Carmel clătină din cap, când povestea luă sfârșit.

– Niciodată nu știu la ce să mă mai aștept de la micul diavol, se plânse ea. Serios, Morrie, ar trebui să fii mai ferm cu Nicholas.

– Fac tot ce pot, iubito. Este un copil dificil. Când o să meargă la școală, probabil o să se mai liniștească.

– Cred că-n seara asta a învățat o lecție bună, interveni Laura. A devenit foarte supus, după aceea. Dirk spunea că nimic nu se compară cu o spaimă zdravănă, care să tempereze un spirit rebel.

– Ce noroc să apară Dirk așa, din senin, recunoscu Carmel, încruntată. A spus de ce-a venit? Adică… știa că vom fi plecați. L-am auzit pe Morrie când i-a spus, ieri după-amiază.

Laura ridică din umeri.

– N-a spus. Presupun că urgența situației l-a distras de la scopul vizitei.

– Sau a venit special să te vadă, concluzionă Carmel. Cu toate acestea, cum a știut că tu…

Își întoarse exasperată privirea spre soțul ei.

– Morrie, i-ai spus, cumva, lui Dirk că urmează să vină Laura ca să aibă grijă de copii?

Pe fața lui Morrie se citi clar vinovăția.

– S-ar putea să-i fi spus în treacăt. Dar de ce mă acuzi? Doar este încă soțul ei. Poate că a vrut doar să vorbească cu ea despre ceva anume. Sper că Dirk nu te-a supărat, Laura?

– Simpla vedere a lui Dirk o supără pe Laura, continuă Carmel iritată. Cât privește faptul că încă îi mai este soț… Ha! Nu știu cum, dar a uitat într-un mod convenabil de acest lucru, când a părăsit-o și a început să concureze pentru titlul de armăsar al secolului!

– Încetați! izbucni Laura, și sări în picioare. Încetați!

Carmel și Morrie se întoarseră spre ea consternați.

– Vă rog! țipă ea. Nu începeți să vă certați din cauza lui Dirk și a mea. Mă face să mă simt îngrozitor… Sunteți cel mai fericit cuplu din câte cunosc și nu vreau să… să…

Lacrimile o înecară.

Imediat Carmel se ridică și o îmbrățișă.

– Vai, draga de tine, o liniști ea. Îmi pare rău. Sunt o proastă.

Laura se depărtă de ea, înghițindu-și lacrimile. Știa că, dacă va începe să plângă, nu se va mai putea opri. Iar Dirk nu merita nici o lacrimă.

Încercă să râdă, dar râsul fu forțat.

– Se spune că divorțul este mai rău decât un deces în familie. Încep să cred asta.

– Un divorț? exclamă Morrie. Dar credeam… adică… Ce s-a întâmplat?

– Laura a luat hotărârea asta săptămâna trecută, îi spuse Carmel.

– Dar…

– Uite ce-i, nu poate rămâne așa pentru totdeauna. Indiferent cât o iubim noi și ne-o dorim cumnată, trebuie să se gândească și la viitorul ei. Laura i-a lăsat lui Dirk o grămadă de timp să-și revină și să încerce să se împace, dar acum el a pierdut trenul, nu-i așa?

– Așa este, răspunse Laura, gândindu-se amărâtă că, deși a pierdut trenul, el avea o mulțime de mașini puternice cu care s-o prindă din urmă.

– Dirk nu este un om rău, îl apără cu încăpățânare fratele său. A fost doar tulburat de ceva, în ultima vreme. Cred… cred că Laura ar trebui să-i mai acorde o vreme înainte de a accepta divorțul. În definitiv… doar n-a întâlnit pe nimeni altcineva cu care să-și dorească să se recăsătorească!

Laura fu uimită de siguranța din afirmația lui Morrie. Cum putea fi atât de sigur? El n-avea de unde să știe dacă exista sau nu un alt bărbat în viața ei.

Asta însemna că vorbise cu Dirk despre ea.

Se uită lung la cumnatul ei și se întrebă îngrijorată ce rol avea el în planul lui Dirk de a o readuce înapoi în patul lui. Era complice de bunăvoie sau silit? Îi trecuse prin minte că Morrie era cel care îi trimisese bilete la spectacol. Ar fi putut cu ușurință să facă în așa fel, încât locurile fratelui lui să fie în spatele ei.

Supărarea și dezamăgirea apărură pe chipul ei.

– Nu te uita așa la mine, Laura, murmură el. Doar este fratele meu, ce naiba. Nici n-ai idee cum era el înainte să te fi întâlnit pe tine. Ce făcea! Și nu mă refer numai la femei, riscurile nebunești pe care și le asuma apărând tot felul de criminali nebuni, pe care nici un alt avocat n-ar fi îndrăznit

să-i atingă nici cu un deget! Ca adolescent, îi plăcea să-și sfideze norocul. La fel și ca adult, acționa fără să se gândească la posibilele consecințe. Dacă el considera că cineva este nevinovat, atunci era de partea lui, indiferent de pericol. Dar, după ce te-a întâlnit… a devenit peste noapte o persoană mai sensibilă, mai potolită. Am început chiar să cred că va apuca să trăiască până la treizeci și cinci de ani. Bine, am înțeles, se pare că, în ultima vreme, a cam luat-o razna. Dar îți cer prea mult, dacă te rog să mai ai puțină răbdare? Nu renunța la el, Laura. Te implor.

Laura era mișcată de pledoaria lui frățească. Însă se părea că Morrie nu știa nimic despre sterilitatea lui Dirk, nici despre ultima lui afirmație, și anume că se însurase cu ea doar pentru a-și satisface dorințele și nu pentru c-o iubea. Și tot dorința era la baza interesului de ultim moment. Morrie se înșela imaginându-și că fratele său avea un comportament aberant doar pentru moment.

Ea știa mai bine. Dirk îi demonstrase încă o dată, în seara asta, că era un diavol lipsit de conștiință. Singura surpriză a fost refuzul lui de a se culca și cu ea și cu Virginia, în aceeași seară. Poate că la treizeci și patru de ani nu se mai simțea în stare de o atare performanță. Era sigură că motivele nu erau morale. Un bărbat moral n-ar fi defilat cu amantele prin fața soției, nici n-ar fi exploatat sentimentele pe care știa că soția lui încă le mai nutrea pentru el.

Pentru că asta încerca să facă. Să se folosească de dragostea ei, pentru a obține singurul lucru pe care și-l dorea: trupul ei.

Inima îi tresări în piept, când văzu figura disperată a lui Morrie. Voia să-l liniștească, voia să-i spună că ea încă-l mai iubea pe Dirk și că nu-l va părăsi, în ciuda a tot ce-i făcea el.

Dar nu putea să facă așa ceva. Iubirea nu era indestructibilă, iar dragostea ei pentru Dirk începuse, în sfârșit, să se clatine.

Oh, bineînțeles, încă o mai afecta din punct de vedere sexual. Probabil va avea nevoie de multă vreme până să dispară și acest lucru, din moment ce atracția sexuală nu putea fi controlată rațional. Dar nu putea să continue să iubească un bărbat pe care nici nu-l mai plăcea, nici nu-l mai respecta.

– Nu este vina mea, Morrie, spuse ea cu regret, dar și foarte hotărâtă. Mă tem că Dirk trebuie să accepte consecințele.

– Dar, Laura, el…

Se întrerupse și o grimasă îi strâmbă buzele. Laura avu senzația că el ar fi vrut să mai spună ceva, însă nu era sigur c-ar fi trebuit s-o facă.

– Da? zise ea, așteptând ca el să termine de vorbit.

Atunci el oftă adânc.

– Dirk este foarte complex. Câteodată, modul în care abordează problemele vieții este puțin cam… neortodox. Dar îți repet… nu este un om rău. Ține minte totdeauna acest lucru.

Laura încercă să nu lase să i se vadă mila pe chip. Morrie nu-și cunoștea fratele atât de bine cum își închipuia. Asta era problema. Dar nu putea să-l deziluzioneze.

Îl bătu ușor pe umăr.

– Cum spui tu, Morrie. Acum trebuie să plec.

Carmel o privi lung.

– Să pleci? La ora asta? Credeam că rămâi aici, în noaptea asta.

– Îmi pare rău, dar nu pot dormi într-un pat străin, mai ales în starea asta.

– Te-a supărat Dirk, nu-i așa?

Laura nici nu confirmă, nici nu negă comentariul făcut de ea.

Carmel își privi pieziș soțul, iar acesta ridică ușor din umeri.

– Te conduc până la mașină, se oferi el, iar Laura acceptă.

Trecuse cu puțin de ora două noaptea, când Laura își parcă mașina în garaj. Mâna îi tremura când scoase cheia din contact, abia atunci realizând că nu-și mai amintea când ajunsese acasă. La ora aceea nu prea fusese trafic.

Gândurile îi fuseseră la Dirk, desigur, dar, destul de ciudat, acestea fuseseră pline de amărăciune mai degrabă decât de furie.

Înțelegea frustrarea lui Morrie, pentru că și ea voia să creadă că Dirk era, totuși, un om bun. Însă, pur și simplu, nu era așa.

Laura ieși din mașină și trânti portiera.

Problema era, gândi ea în timp ce închidea ușa garajului, că Dirk va putea, probabil, să obțină ce-și dorea, pentru că atracția dintre ei era prea mare. Nu se îndoia că mâine va apărea în apartamentul ei – adică azi, se corectă ea când văzu cât era ceasul – extrem de chipeș și extraordinar de sexy, cu intenția de a continua de unde rămăseseră.

Inspirând adânc, băgă cheia în ușa de la intrare, reprimându-și orice amintire despre cât de plăcut era să facă dragoste cu Dirk. Cât de… multă imaginație… avea.

Se concentră asupra strategiei pe care se hotărâse s-o adopte, pentru a evita catastrofa de a fi sedusă se propriul ei soț, împotriva voinței sale.

Laura ajunse la primul etaj al blocului cu trei nivele, verifică dacă pe hol nu era nimeni – nici un soț care s-o pândească – apoi intră repede. Într-o clipă se baricadă în interior, simțindu-se în siguranță.

Se rezemă de ușă și oftă cu putere. Pe la ora opt – erau mai puțin de cinci ore până atunci – intenționa să plece cu mașina cât mai departe de apartamentul ei și să se întoarcă târziu. Răbdarea nu era una din virtuțile lui Dirk. Se va plictisi extrem de repede și nu va aștepta până să răspundă ea la telefon sau la ușă. În cele din urmă -spera că înainte de a sosi la ușa ei – va renunța și se va întoarce acasă, în apartamentul lui de burlac.

Sigur, această soluție era valabilă numai o zi. Dar era un început și poate că Dirk va înțelege mesajul că-și pierdea vremea cu ea.

Laura se depărtă de ușă și intră în dormitorul principal, pășind hotărâtă. Un singur lucru o nedumerea. Oare Dirk chiar își imagina că ea o să rămână acasă toată ziua să-l aștepte și apoi să cedeze? Tipu' chiar era nebun! Oricum, cineva trebuia să-i arate că nu putea continua să trateze femeile ca pe niște jucării erotice, pe care să le cucerească și apoi să le abandoneze după bunul lui plac.

– Și mă votez șefă peste duș! spuse ea cu glas tare, aruncându-și furioasă pardesiul pe patul care, odinioară, îl împărțise cu Dirk.

Atunci Laura privi întreaga jumătate dreaptă a patului, partea pe care Dirk pretinsese că era singura pe care putea dormi.

Ceea ce era, probabil, încă o afurisită de minciună, bombăni ea supărată.

Dar râsese de el prima oară când îi spusese asta, în noaptea când se întorseseră din luna de miere.

Laura se așeză pe marginea patului, lăsând supărarea deoparte când amintirile îi năvăliră în minte, amintiri ale vremurilor când viitorul li se păruse roz, când Dirk

părea a-i satisface toate nevoile, nu doar pe cele sexuale, când nimeni și nimic nu-i putea clătina încrederea în el.

– Dar de ce trebuie neapărat să dormi pe partea asta? îl întrebase ea, zâmbindu-i cu indulgență. În luna de miere ai dormit pe ambele părți ale patului.

El zâmbise de pe cealaltă parte a patului. Valizele fuseseră așezate pe cuvertura care acoperea patul, fiind în plin proces de despachetare.

– Nu-mi amintesc să fi dormit în nopțile acelea.

– Dar ai de gând să le dormi de acum înainte? îl tachinase ea.

– Din nefericire. Amândoi trebuie să reîncepem serviciul, de mâine. Trebuie să ne întoarcem la realitate.

– Realitate, repetase ea încet și inima îi fu învăluită de un nor.

Când văzuse schimbarea dispoziției ei, Dirk înconjurase patul și o luase în brațe. O sărutase cu tandrețe.

– Nu fi tristă, spusese el încet. Lunile de miere nu pot continua la nesfârșit. Întotdeauna revine realitatea. Dar realitatea cu tine, draga mea, va fi mai minunată decât un milion de luni de miere cu orice altă femeie. Tu ești tot ce mi-aș fi dorit de la o soție.

– Vorbești serios, Dirk? îl întrebase ea, când se iviseră câteva îndoieli bine ascunse în sufletul ei. Chiar vorbești serios?

Nu putea să nu-și reamintească ceea ce mama ei îi spusese cu cruzime, cu o zi înaintea nunții, că mariajul ei era imposibil să reziste, că chiar dacă Dirk se îndrăgostise de ea, ea n-avea ce-i trebuie ca să țină lângă ea un bărbat ca el.

Mâinile lui îi cuprinseseră fața.

– Ce pot spune ca să te conving? Te ador, doamnă Laura Thornton. Pur și simplu, te ador.

– Dar… dar știi că nu sunt deloc foarte deșteaptă, știi foarte bine. Nu cum ești tu.

El râsese.

– Nu ești deșteaptă? Ești chiar cea mai deșteaptă domnișoară din câte există! Doar ai reușit să mă prinzi pe mine, cel mai convins burlac din Sydney, nu? M-ai prins și mi-ai stăpânit mintea cu o simplă privire a acelor ochi albaștri și frumoși ai tăi.

– Dar asta nu-i…

– Sst, o întrerupsese el cu fermitate. Nu mai vreau să te aud spunând așa ceva. Ești foarte deșteaptă și nu lăsa pe nimeni să-ți spună altceva. Tu n-ai primit suficiente încurajări, pur și simplu.

Apoi o sărutase, de data asta nemaifiind atât de tandru. Un minut sau două mai târziu, valizele fuseseră împinse la o parte, iar Dirk îi demonstrase că era la fel de eficient pe ambele părți ale patului lor.

Laura își prinse capul între mâini și gemu ușor. Era atât de greu să creadă că acel Dirk fusese doar o iluzie, că jucase un rol doar pentru a o poseda sexual. Voia cu disperare să creadă că atunci el o iubise; că bărbatul cu care se certase în seara asta era o simplă anomalie, provocată de vestea că era steril.

Morrie spera ca schimbările în caracterul fratelui său să fie doar temporare. Dar Laura nu se putea agăța de o asemenea idee, pentru că era evident că nu putea fi adevărată. Comportamentul lui Dirk devenea tot mai imoral.

Amintindu-și ultimele lui cuvinte rostite înainte de a pleca, i se trezi din nou furia. Să creadă el c-o să reușească! Nu mai era adolescenta naivă pe care o întâlnise cândva. Acum era o femeie încrezătoare în propriile ei puteri. O supraviețuitoare.

Laura sări în picioare, cu capul sus, hotărâtă să fie puternică.

Să încerce s-o seducă! Să încerce numai!

Capitolul 8

Duminica începu bine, promițând o zi frumoasă de toamnă. Laura porni la drum puțin după ora opt și se îndreptă spre una din plajele din partea sudică a Sydney-ului, cât mai departe de Dirk. Cronulla să fie aceea, hotărî ea pe loc, după ce văzu un indicator imediat ce trecu de podul Harbour.

Nu c-ar fi vrut să înoate. Apa ar fi mult prea rece. Un pui de somn, întinsă pe nisipul cald, ar fi ideal, își spuse ea, căscând pentru a nu știu câta oară.

Și a dormit pe nisip. Toată dimineața. Extenuarea psihică și fizică își spuseseră, în sfârșit, cuvântul. După aceea se plimbă. Străbătu plaja de la un capăt la celălalt și înapoi. În cele din urmă, se așeză, iar când se așeză, gândurile negre o asaltară din nou. Oare Dirk chiar va renunța s-o mai aștepte, când va veni și va vedea că nu-i nimeni acasă?

El nu renunțase la nimic niciodată în viața lui, își spuse Laura. N-o lăsase nici pe ea să renunțe la ceva. La insistențele și cu ajutorul lui învățase să înoate, să citească mai

bine, să șofeze. Căpătase chiar și o slujbă mai bună. El o condusese cu o mână de fier, dar și cu multă dragoste, gândi ea.

Acum se întreba dacă Dirk făcuse toate astea pentru ea sau pentru el. Poate c-o ajutase doar ca să-și satisfacă propria mândrie. În definitiv, o vânzătoare într-un magazin de confecții pentru femei, care nici măcar nu era în stare să citească cum trebuie, nu era chiar soția potrivită pentru un avocat de succes.

Laura își sprijini capul în mâini, mintea învârtindu-i-se ametitor. Trebuie să încetez cu asta, își spuse ea, sau am să înnebunesc. Indiferent ce-a fost odată Dirk, acum este aducător numai de vești proaste. Acesta-i crudul adevăr. Singurul pe care mă pot baza.

Pe la ora cinci și jumătate, începu să sufle o briză rece, forțând-o să părăsească plaja. Dar n-avea încă de gând să meargă acasă. Ar fi fost posibil ca Dirk s-o mai aștepte acolo.

În astfel de momente, Laura regreta profund absența familiei sau a prietenilor. Dacă ar avea măcar o casă unde să fie primită cu căldură, oameni cu care să poată vorbi. Alții în afară de Morrie și Carmel, bineînțeles.

Îi apăru în minte Hester, cu chipul ei plin de bunătate.

Nici măcar nu știu unde locuiește, gândi Laura îndreptându-se spre mașină. Nici numărul de telefon. Aș putea să-l caut în cartea de telefon. Nu cred că există multe persoane cu numele H. Appleyards, chiar și într-un oraș de talia Sydney-ului.

Laura se opri încruntându-se. Dar parcă Hester spunea că trăiește cu cineva? Un bărbat? Nu cred că-i va plăcea s-o deranjez în weekenduri. Nu… va trebui să-mi umplu timpul

de una singură. Am să mănânc în oraș, la McDonald's și apoi merg la un film. După aceea voi putea merge în siguranță acasă.

Filmul a fost sub orice critică, atât conținutul, cât și calitatea au lăsat de dorit. Laura ar fi ieșit din cinematograf dacă ar fi avut unde să se ducă. Dar n-avea, așa încât rămase acolo tăcută, privind cum un criminal în serie ucidea femeile una după alta dintr-un motiv numai de el știut, și se simți extrem de enervată că cheltuise o grămadă de bani pe o asemenea prostie.

Însă ce-o enerva mai mult, era prostia victimelor. De ce, după ce fusese prevenită că-n zona ei se mișca liber un maniac, o femeie se plimba pe străduțele lăturalnice, la miezul nopții? Fata chiar o căuta cu lumânarea! și, bineînțeles, era ucisă.

Și totuși… chiar și iritarea putea fi o emoție care să-i distragă atenția, lucru de care Laura își dădu seama când filmul se sfârși și se aprinseră luminile. Nici măcar o singură dată, în ultimele două ore, nu se gândise la Dirk. Un mic miracol, s-ar putea spune!

Dar când ieșea din sală deja se gândea la Dirk. Era sigură că se săturase s-o aștepte până la această oră. Cel puțin, pe ziua de azi. Era trecut de nouă și jumătate. Se îndreptă spre locul ei de parcare, coborî la subsolul patru, unde-și parcase mașina, apoi conduse prin oraș și traversă podul spre casă. Când va ajunge, își făcu ea un calcul, va fi trecut de ora zece, cel puțin.

Lui Dirk îi plăcea să fie la birou la ora opt fix, în fiecare luni dimineață, și avea obiceiul să nu întârzie prea mult la birou duminica seara. Laura nu credea că s-ar putea schimba, din acest punct de vedere, sau poate da? Din celelalte puncte de vedere se schimbase, admise ea cu amărăciune. Clătină din cap frustrată.

Laura ajunse în fața blocului puțin după ora zece. Ieșind din mașină, se uită după Jaguarul albastru metalizat al lui Dirk. O mașină ușor de observat, își spuse ea destul de sigură pe sine.

N-o văzu.

Merse chiar și după colțul blocului, să verifice, dar tot n-o văzu. Singurul Jaguar era unul negru… Oftând ușurată, se întoarse.

Poate că din cauza filmului pe care tocmai îl văzuse sau din cauza lui Dirk, Laura urcă în grabă scările tăcute și slab luminate până în dreptul ușii ei. Abia după ce se află în siguranță în apartament, își dădu seama că-și ținuse respirația. După ce puse lanțul de siguranță, răsuflă ușurată.

– Ce proastă sunt! râse ea.

Dar râsul era unul nervos și cam tremurat.

Tremurând un pic, aprinse lumina de pe hol și merse să facă o baie. În ultima vreme, acesta era ritualul ei de duminică noaptea – o baie lungă, relaxantă de obicei, după ce se uita la televizor. Apa fierbinte care o încălzea era cea mai bună pastilă de dormit.

Adevărul era că, în ultima vreme, își formase o mulțime de tabieturi care s-o ajute să doarmă noaptea. Câteodată, făcea exerciții cu frenezie. Alteori muncea, cosând ca o apucată până când aproape adormea în fața mașinii de cusut. Mai avea și o grămadă de cărți lângă pat, în cazul în care tot nu-i venea somnul. Fără povești romantice, desigur. Nu mai citea așa ceva.

Dacă toate aceste metode eșuau câteodată – nu adeseori – mai recurgea la pastilele pe care i le prescrisese medicul, după moartea mamei ei și pe care nu le luase până când Dirk n-o vizitase, ca să-i transmită condoleanțe, umplând-o de durere și disperare. O vreme depinsese de ele – poate chiar prea mult – însă, după ce Morrie îi dăduse de lucru, să confecționeze costumele pentru spectacol, reușise să se epuizeze muncind din greu.

Laura oftă și se aplecă să potrivească temperatura apei. Gândindu-se la toate tabieturile ei, realiză cât de patetică și singuratică îi devenise viața. Cât de… goală.

Se ridică și se privi în oglindă.

– Trebuie neapărat să faci ceva în privința asta, își spuse ea cu hotărâre. Trebuie să începi să cauți pe cineva cu care să trăiești.

Bombănind alte câteva sfaturi pentru sine, se dezbrăcă și-și aruncă hainele la coșul de rufe. Încercă apa cu degetul, simți că este prea caldă, remedie acest neajuns, își puse o cască de duș ca să nu-și ude părul și intră cu grijă în cadă.

– Ah, murmură ea, lăsându-se pe spate.

Închise ochii și făcu o încercare curajoasă să-și lase mintea să plutească în voie, sperând ca astfel să se calmeze.

Inutil.

Continuau să-i invadeze mintea tot felul de autoincriminări și rezolvări aproximative care, în momentul când a ieșit din apă, au condus la concluzia că viața este inutilă fără Dirk și că-i va lua mult, mult timp până va putea avea încredere într-un alt bărbat sau până va fi interesată de cineva.

Luând unul din prosoapele roșii și groase de baie, care înviorau albul imaculat al faianței, Laura se șterse cu putere, apoi își aplică pudra preferată. Își scoase casca, iar părul îi căzu pe umeri în valuri. Când vru să-și treacă degetele prin păr, nu reuși. Era plin de crenguțe și de scoici.

Oftând, luă peria de păr și începu să se pieptene. Brațele îi erau cam moi după duș, periatul părându-i-se un real efort. Totuși, dacă nu și-l punea acum în ordine, înainte de a merge la culcare, numai Dumnezeu știa cum va arăta mâine dimineață.

Își ridică automat privirea spre oglindă și tocmai se gândea că soarele îi bronzase un pic nasul și obrajii, când imaginea lui Dirk se materializă în colțul oglinzii.

Șocul o făcu să tresară violent. Cu ochii larg deschiși și inima bătând cu putere, se întoarse, sperând ca apariția lui în oglindă să fie o simplă halucinație.

Pentru o halucinație, arăta al naibii de real. Îmbrăcat lejer, în blugi și tricou gri pe care era scris „New York“ cu litere negre și groase, Dirk arăta chiar și mai masculin decât în costumul de seară, din noaptea precedentă. De asemenea, se uita lung, cu ochi înfometați, la corpul ei gol.

– Cum… cum ai intrat aici? îl întrebă ea cu vocea strangulată, luând un prosop și acoperindu-se.

Băgând mâna în buzunar, el scoase o pereche de chei și le agită pe deget.

Laura murmură nemulțumită. Cum putuse uita că el încă mai avea un set de chei de la apartament? Poate că nu le mai folosise până atunci…

– Am venit pe la nouă, murmură el leneș, punând cheile la loc în buzunar și sprijinindu-se de tocul ușii. Nu erai acasă.

– Adică ai fost aici de când am venit? îl întrebă ea, simțind că se sufocă.

– Am stat pe canapea, în întuneric, așteptând răbdător să-ți termini baia și să te pregătești.

Ea-l privi, crispându-se când privirea lui se fixă pe oglinda din spatele ei și-i privi spatele neacoperit de prosop.

– Ești amabil? izbucni ea, înfășurându-și prosopul în jurul corpului.

Zâmbetul lui era amuzat și ironic, în același timp.

– Câtă pudoare! Uiți că te-am mai văzut goală?

– Nu. N-am uitat. Dar asta se întâmpla când eram împreună și când credeam că mă iubești! Dacă vrei să privești femei dezbrăcate, încearcă cu scumpa ta Virginia.

Zâmbetul lui se lărgi, făcând-o să se înfioare.

– Arăți incredibil de ispititoare când te înfurii, știai asta? Pielea îți strălucește, iar ochii îți scapără. Și acei minunați sâni se mișcă în sus și-n jos, extrem de tentanți.

Laura încercă cu disperare să-și controleze respirația, dar nu reuși. Încă o dată se trezi prinsă într-un vârtej de furie și pasiune. O parte din ea voia să-l lovească pe Dirk – atât verbal, cât și fizic – cealaltă parte – cea care refuza să accepte că acest bărbat nu mai merita nici dragostea, nici dorința ei – voia să-l cuprindă în brațe, să-l sărute cu sălbăticie și să uite ultimul an îngrozitor într-o orgie de amor nebun.

Gândește-te la Virginia și vei reuși să te calmezi. și la toate celelalte femei pe care le-a avut el de când te-a părăsit. Gândește-te la ele ori de câte ori te vei simți slabă.

Își aruncă părul pe spate și-și ridică bărbia.

– Presupun că degeaba o să-ți spun să pleci, nu-i așa?

– Exact.

Laura strânse cu putere din dinți.

– N-am nici cea mai mică intenție să mă culc cu tine, rosti ea cu o răceală în glas care o uimi.

Dacă tipul ar fi știut la ce se gândea ea! Laura încercă să nu pară prea surprinsă. Sau dezamăgită.

– Atunci de ce mai ești aici?

El se ridică și-i aruncă un zâmbet incredibil de sexy.

– Ca să te seduc, bineînțeles.

Acum ei i se tăie respirația.

– Dar tocmai spuneai… adică…

Se întrerupse când el porni spre ea.

– Termenul „seducție“ implică lipsa inițială a cooperării, spuse el. Dar intenționez să te conving.

– Nu face asta, Dirk, zise ea, înecându-se și ducându-și o mână la gât.

– Să nu fac ce? șopti el, luându-i mâna și ducând-o mai întâi la piept, apoi ridicând-o la buze. Să nu fac ce vrei, de fapt, să-ți fac? Ți-ai dat arama pe față, noaptea trecută, Laura. Nu încerca să bravezi. Nu ține.

Și, întorcându-i mâna, o luă prin surprindere când începu să-i sugă fiecare deget în parte.

Câteva secunde, Laura nu mai putu gândi, capul începu să i se învârtească, iar sângele îi clocotea în vene. Însă, după aceea, se înfurie când își dădu seama ce punea Dirk, de fapt, la cale. Smulgându-și mâna, vru să-l pălmuiască, dar el o prinse. În disperarea ei, încercă să-l lovească cu cealaltă mână. Inutil, acum era imobilizată complet.

– Nu te lupta cu mine, Laura, o avertiză el cu o voce plină de dorință, și-i prinse ambele mâini la spate. Nu vreau să-ți fac nici un rău.

Să-i facă rău? Când îi făcuse ultima oară altceva?

– Te urăsc! exclamă ea, în timp ce el o prinse în brațe și începu s-o sărute la baza gâtului. Te urăsc, repetă ea, deși își lăsă capul pe spate ca el s-o poată săruta mai ușor.

– Urăște-mă cât vrei, murmură el cu buzele lipite de pielea ei fierbinte. Atâta timp cât mă lași să fac asta…

Iar buzele lui alunecară în sus, de-a lungul liniei gâtului, ajungându-i la un moment dat la gură.

Lupta Laurei cu propria conștiință a fost scurtă. Abia mai târziu a realizat uimită cum un simplu sărut – expert, totuși – a putut s-o scufunde într-un asemenea abis al plăcerilor. Singura concluzie la care ajunsese, fusese că Dirk nici nu trebuise să se străduiască prea mult ca să obțină capitularea ei, pentru că deja își petrecuse o grămadă de vreme, mai înainte, ca s-o pregătească – mental și fizic – pentru acest moment. Seducerea ei începuse cu mai bine de-o săptămână în urmă, începând cu acea privire sexy pe care i-o aruncase în foaierul teatrului. Începând din acel moment, el îi menținuse mintea concentrată doar asupra sexului, de fiecare dată când o vedea,

mai întâi la petrecerea de după spectacol, apoi vinerea următoare la restaurant, culminând cu eforturile lui din noaptea trecută.

Dar toate aceste raționamente au venit mult mai târziu. Pentru moment, nu mai gândea deloc, simțurile îi erau asaltate de valuri de plăcere și pasiune. Gemu ușor, lăsându-se dezmierdată de buzele și limba lui, fără să-i mai pese când el îi desfăcu prosopul în care se înfășurase. Chiar i se păru minunată senzația atingerii pieptului lui pe sânii ei goi, și fu încântată de sentimentul de posesiune, când mâinile lui îi cuprinseră fesele și o strânseră cu putere mai aproape de el.

Deodată se trezi răsucită în brațe și ținută cu fața la oglindă, gâfâind amândoi. Ochii ei albaștri se măriră când mâinile lui începură să-i mângâie cu pasiune corpul, iar gura i se uscă, în timp ce-și dădea seama de răspunsul propriului său corp la erotismul jocului.

Când el își înclină capul ca să-i sărute pielea fină a gâtului, o străbătu un fior de pasiune ca un fulger. Își întoarse capul și buzele întredeschise îi căutară gura, murmurându-i ușor numele cu o voce chinuită, rugătoare. Atunci el o sărută cu pasiune.

– Oh, Dumnezeule, murmură ea, temându-se ca nu cumva să se termine totul prea repede. Oprește-te… te rog, oprește-te.

– Niciodată, spuse el.

Se trezi luată pe sus și purtată spre dormitor.

Pentru o clipă, conștiința îi reveni, dar acum,deja fusese învinsă. Asta era exact ce-și dorea, ce avea nevoie. Acum nimic în lume n-ar mai putea s-o oprească!

Însă, când o întinse pe pat, o ultimă rămășiță a mândriei o făcu să lupte pentru o importantă concesie din partea lui.

– Dirk, șopti ea, cu brațele înfășurate în jurul gâtului lui.

– Da?

– Nu… nu vei merge la ea după ce vei pleca de aici, da? N-aș… n-aș putea îndura…

Ezitarea lui momentană înainte de a-i răspunde a fost ca un pumnal înfipt în piept, durerea făcând-o aproape să țipe. Iar ea încă mai pretindea că nu-l mai iubește. Doamne, Dumnezeule, n-avea suficiente dovezi care să-i demonstreze că numai dragostea o putea face să se comporte așa? De ce altceva ar mai fi aici acum, lăsându-l să se folosească de corpul ei, lăsându-l să-i frângă din nou inima?

– Nu fi proastă, Laura, murmură el. Ți-am mai spus. Am terminat cu ea. Tu ești tot ce-mi doresc, tot ce-mi voi dori vreodată.

Și, ca s-o convingă, o sărută cu o asemenea pasiune, încât atunci când el se depărtă pentru a se dezbrăca, Laura rămase pe pat, amețită de plăcere.

– Și acum, murmură el, revenind lângă ea, hai să recuperăm timpul pierdut…

*

Laura privea fix în tavan, ascultând respirația regulată a lui Dirk alături de ea, știind că și ea ar fi trebuit să fi fost adormită, mai ales că peste câteva ore va trebui să se scoale și să se pregătească de lucru. Însă era mult prea agitată ca să poată adormi, o stare ciudată, când corpul ei ar fi trebuit să fie extenuat și saturat de satisfacția sexuală.

Făcuseră deja dragoste de mai multe ori, Laura fiind surprinsă și uimită să constate că viața sexuală pe care o avuseseră cândva fusese îmbunătățită. Răspunsul era probabil în

ea însăși, din moment ce Dirk n-a făcut nimic diferit. Întotdeauna fusese un iubit viguros și cu imaginație bogată. Dacă, mai înainte, el trebuia s-o seducă, s-o convingă să accepte jocuri și poziții noi fără inhibiții, acum ea devenise mult mai dornică.

Cât de surprins fusese el când Laura îi sugerase să facă baie împreună, ca să nu mai spună cu câtă plăcere îl spălase pe spate și-l șterse. Desigur, venise și rândul lui, insistând apoi să facă dragoste din nou în fața oglinzii. Dar orice inhibiție a fost depășită curând de o plăcere extremă, pe care o experimentă când Dirk își puse în practică ideea. Chiar și acum mai simțea furnicături în stomac, când îi reveni imaginea sa din oglindă, în timp ce făceau dragoste.

– De ce n-ai adormit? o întrebă el în șoaptă.

Ea se întoarse spre el.

– Nu pot. Sunt prea agitată.

– Tot mai ești? râse el amuzat.

– Mă gândeam la noi doi în baie, șopti ea, deodată devenind timidă.

– Mmm. Nu-mi spune că nu ți-a plăcut, zise el, rostogolindu-se s-o privească în semiîntuneric.

– Bineînțeles că mi-a plăcut, dar cred că prefer să fac în continuare dragoste în pat. Este mai… romantic.

Dirk pufni.

– Și mai plictisitor. Cuplurilor căsătorite ar trebui să li se interzică să mai facă dragoste în pat, după primul an. Așa n-ar mai exista atâtea cupluri cu probleme. Soții ar fi nevoiți să-și folosească imaginația, iar soțiile ar fi mai…

Chicoti amuzat.

– Ei bine, n-ar mai ști la ce să se aștepte, nu?

Destul de brusc, Dirk își strecură o mână sub ea și o trase deasupra lui.

– Vreau să te țin într-o continuă stare de așteptare, draga mea, îi promise el răgușit. Așteptare și excitare.

Și o sărută încă o dată. Din nou Laura rămase fără aer, când buzele și mâinile lui Dirk începură din nou s-o dezmierde.

– Nu putem să mai continuăm așa multă vreme, protestă ea fără suflare.

– Vorbește în numele tău, eu n-am nimic împotrivă.

– Ești nebun! râse ea.

– Ar fi bine să crezi asta.

– Încetează!

– Ce să încetez?

– Știi tu…

– Ah, vrei să zici să încetez să mai fac asta?

Și, rostogolindu-se peste ea, făcură din nou dragoste, reamintindu-i că era a lui, indiferent ce s-ar fi întâmplat, până ce moartea îi va despărți.

Pentru că nimic altceva nu-i va mai despărți, își promise ea cu hotărâre. Nici o altă femeie, sau copii, sau orgoliul lui Dirk, sau oricare altă prostie! S-a întors în viața mea și-n patul meu și nu intenționez să-i mai dau drumul.

– Voi adormi la serviciu, oftă ea epuizată.

El încă o mai ținea aproape, degetele mângâindu-i brațul.

– Ia-ți o zi liberă, îi sugeră el. Eu nu am treabă azi, la tribunal. Am putea să mai dormim, apoi să luăm prânzul în oraș și apoi să mergem la mine acasă. Nu mi-ai văzut încă apartamentul de burlac, nu-i așa? Este chiar pe strada Bondi, cu vedere spre plajă.

Ceva se strânse în ea. Una era să-și pună în minte să nu se mai gândească la celelalte femei, alta era chiar să pună în practică acest lucru. N-ar putea îndura să vadă locul unde le dusese probabil pe Virginia și pe celelalte, unde probabil le făcuse și lor exact tot ce-i făcuse și ei. N-ar putea îndura asta.

– Nu, spuse ea destul de brusc. Nu l-am văzut. și nici nu vreau să-l văd.

– Geloasă, Laura? o tachină el încet.

– Da, n-o deranjă să recunoască.

– Bine, zise el.

Temperamentul ei își spuse imediat cuvântul, hotărârea nobilă de a se autosacrifica fiind abandonată în fața lipsei lui de sensibilitate.

– Cum adică „bine"? strigă ea, ridicându-se într-un cot să-l privească. Cum ți s-ar părea dacă și eu ți-aș flutura bărbații prin fața ochilor? Ce-ai face dacă ți-aș spune că locul unde stai tu acum n-a fost totdeauna liber, în perioada de când m-ai părăsit?

Dirk sări ca ars, șocat.

– Nu te juca cu mine, Laura, se răsti el. Dacă mai există alt bărbat – sau bărbați – în viața ta, vreau să știu imediat! La naiba, femeie...

O prinse și o țintui pe pat.

– Dacă te-ai mai culcat și cu alți bărbați, voi… voi…

O privea extrem de furios, când, deodată, un licăr ciudat străluci în privirea lui. Laura avu impresia că el tocmai a realizat un lucru. Nu-i trebui mult să-și dea seama că această descoperire se referea la sentimentele lui față de ea.

Și-o fi dat seama că o iubea? Că sentimentele lui depășeau simpla dorință fizică? Imaginea ei alături de alți bărbați l-o fi făcut, în sfârșit, să vadă adevărul?

Liniștindu-se, o eliberă și se întinse înapoi în pat, cu o expresie cinică pe chip.

– Îmi cer scuze, murmură el. Am fost deplasat. N-aveam nici un drept să fiu gelos. Presupun c-am fost doar îngrijorat. În definitiv, tu ai vrut să știi ieri noapte dacă mi-am asumat

riscuri prostești. Sper sincer ca nici tu să nu fi făcut așa ceva. Aș vrea să știu, ca să-mi iau măsuri de protecție pe viitor.

Laura tăcu, încercând să nu zâmbească. Nu mă păcălești tu pe mine, Dirk Thornton, gândi ea. Mă iubești. Întotdeauna m-ai iubit. Despre asta este vorba. Tocmai de aceea, când m-ai văzut din nou, n-ai mai putut sta departe.

– N-a mai fost nici un alt bărbat, spuse ea simplu. Voiam numai să te fac gelos.

El râse sec.

– Și ai reușit. Acum... Te-ai hotărât ce vei face azi? o întrebă el.

– Da. Merg la serviciu. Trebuie. Cererile de vară trebuie rezolvate până la sfârșitul acestei săptămâni, iar Hester nu se poate descurca de una singură.

– Înțeleg, oftă el. Trebuia să-mi dau seama că nu voi putea schimba prea multe lucruri la tine. Întotdeauna joci după niște reguli, nu-i așa?

– Ceea ce nu-i un lucru rău, murmură ea, rănită de observația lui.

– Și ce faci dacă nu merge să joci după acele reguli? Ce faci dac-ar trebui să deviezi un pic de la aceste norme, ca să capeți ce vrei?

Ea nu înțelegea încotro bătea el. Se referea la slujba lui? Sau la ea?

– Atunci va trebui să fii pregătit să accepți consecințele, a urmat replica ei. Societatea îi pedepsește pe cei ce încalcă regulile.

El râse din nou, iar râsul lui cinic o tulbură.

– Ei bine, atunci va trebui să-mi asum riscul.

– La ce te referi exact, Dirk?

– La noi, desigur.

– Ce-i cu noi?

– La relația pe care o vom avea.

– Ce relație?

– Vom trăi amândoi păcătuind.

Acum fu rândul ei să râdă.

– Nu fi prost. Suntem căsătoriți, după cum chiar tu mi-ai reamintit zilele trecute.

– Ah, dar nu vom mai fi după pronunțarea divorțului.

– Dar… credeam…

– Oh, nu, Laura. Ți-am mai spus și-ți repet. Căsnicia nu-i pentru mine. Tot vom divorța, iubito. Nu mai fi atât de supărată. Sunt al tău în întregime, atâta tâmp cât mă vei mai dori. Mă vrei, nu-i așa? o întrebă el tachinând-o.

– Da, sigur, dar…

– Nici un dar, Laura. Viața este făcută pentru a fi trăită, nu pentru a-ți face griji pentru nimicuri. Oricum, n-ai pentru ce să-ți faci griji. Voi fi un iubit foarte fidel.

O strânse mai tare în brațe.

– Și acum închide ochii și încearcă să dormi, altfel s-ar putea să nu te mai poți scula.

Laura l-ar mai fi contrazis, dacă n-ar fi oprit-o un gând. O iubea. Întotdeauna o iubise. Acum îi era clar acest lucru și, indiferent ce-ar mai fi spus sau ar fi făcut el, nimic nu-i va mai zdruncina această convingere.

Capitolul 9

– La revedere, draga mea, murmură Dirk, aplecându-se s-o sărute. Vrei să fiu un domn și să-ți deschid portiera?

– Nu e cazul. Ai să te uzi.

Plouase încă de dimineață, iar Laura se bucura că Dirk o dusese la serviciu cu mașina, în loc să meargă pe jos.

– Am umbrela la mine, adăugă ea.

– Nu vrei să te răzgândești și să-ți iei liber azi?

– Nu pot, spuse ea cu regret. Vii să mă iei după-amiază?

– Bineînțeles. Am să vin aici cu surle și trâmbițe.

Ea râse.

– Fără surle și trâmbițe. Va fi suficient dacă vii cu mașina asta splendidă.

Zâmbi în colțul gurii. Cât de ciudată putea fi viața. Dacă ar fi știut că el și-a cumpărat o nouă mașină, acest Jaguar negru, și ar fi văzut-o ieri seară, nu s-ar mai fi dus acasă. Și n-ar mai fi fost atât de fericită azi.

Laura îi aruncă o privire plină de dragoste chipeșului ei soț.

– Trebuie să plec acum.

El oftă și se așeză la loc pe scaunul șoferului.

– Cât de crudă poți fi. Ce zici de masa de prânz? încercă el din nou, chipul luminându-i-se ca al unui copil încântat. Aș putea veni să te iau și să te duc repede la un motel, undeva, și am putea…

Ea ieși repede din mașină, zâmbind ca să-și disimuleze valul de dorință pe care-l iscaseră cuvintele lui. Dacă nu pleca imediat de lângă el, n-ar mai fi ajuns la timp la serviciu. Deschizându-și umbrela, se întoarse și-l amenință cu degetul.

– Sunt sigură că azi și tu ai tot atât de mult de lucru ca și mine. Ne vedem la ora cinci, nici o secundă mai târziu.

Închise portiera, zâmbind când îl văzu cum pleacă fără chef.

Cu zâmbetul încă pe buze, se întoarse și o văzu pe Claudia la câțiva metri mai încolo, cu o expresie șocată pe chip.

Pentru o clipă, Laura fu stingherită, apoi sesiză latura amuzantă a situației. Surâse, uimind-o și mai tare pe Claudia.

– Bună, Claudia, ciripi ea vesel. Cum ți-ai petrecut week-endul? Eu am petrecut de minune.

Claudia se bâlbâi.

– Dar… dar… nu era soțul tău în mașina aia? Adică… nu sunt mulți bărbați care să aibă părul de culoarea aceea și… și…

– Da, Dirk era, recunoscu Laura degajat, savurând din plin reacția Claudiei.

– V-ați… împăcat?

– Da, ne-am împăcat.

Buzele Claudiei se țuguiară nemulțumite.

– Sper că știi ce faci, Laura, spuse ea aspru. Îmi dau seama că este un bărbat foarte atrăgător, sexy și de succes, dar dacă

aș fi soția lui, eu nu i-aș ierta nimic din ce-a făcut în ultima vreme. Dumnezeule, June îmi spunea că avea o nouă iubită cam la fiecare săptămână. Chiar crezi că va renunța la toate aceste picanterii, ca să se întoarcă la tine, pe care te știe de atâta timp? Poate că ai impresia că ești o binecuvântare pentru oricare bărbat, dar, crede-mă, chiar și tu ai putea deveni plictisitoare după o vreme.

Laura se crispă, enervarea ascuțindu-i limba.

– Îți mulțumesc foarte mult pentru sfat, Claudia, ripostă ea cu răceală. Permite-mi să-ți dau și eu unul. Viața mea privată mă privește pe mine și numai pe mine. Și te mai informez că nu știi nimic despre soțul meu, în afară de ceea ce-ți spune o secretară care n-are ce face și citește presa de scandal. Să ieși cu o femeie nu înseamnă neapărat să te și culci cu ea. Îți spun că Dirk este un bărbat minunat. Cald, afectuos și dulce. Da, dulce! Nimeni nu-l cunoaște mai bine ca mine. Iar dacă eu, în calitate de soția sa, am preferat să-mi întorc capul în fața unor asemenea indiscreții, cât am fost despărțiți, atunci am avut tot dreptul s-o fac! Pentru că-mi iubesc soțul, la fel cum mă iubește și el pe mine!

Claudia o privi cu o ură sălbatică în ochi.

– Serios? Atunci are un fel ciudat de a ți-o demonstra. Mă rog, unora dintre femei le place să fie călcate în picioare. Să nu spui că nu te-am prevenit.

Și spunând acestea, se întoarse și intră în clădire, lăsând-o pe Laura pe scări, fierbând de furie.

Tocmai își scutura umbrela, bombănind, când apăru lângă ea Hester.

– Taman când mi-am lăsat eu umbrela la serviciu a trebuit să plouă, murmură ea, scuturându-și stropii de ploaie de pe pardesiu și aruncându-i Laurei o privire pătrunzătoare. Arăți

excelent pentru o dimineață ploioasă de luni, Laura, o complimentă ea. Îți stă bine în roșu. Ar trebui să poți mai des această culoare. N-am mai văzut rochia asta, nu?

– Nu cred, replică Laura neatentă.

Mintea îi rămăsese fixată pe discuția pe care abia o avusese cu Claudia.

– Îți pune în evidență silueta ceva mai bine decât sacourile pe care le porți de obicei, sublinie Hester. Este foarte sexy.

Laura își privi încruntată rochia. Dirk i-o cumpărase cu câțiva ani în urmă, iar când scotocise prin șifonier, în dimineața asta, încercând să găsească ceva cu care să se îmbrace, el luase rochia și i-o aruncase pe patul încă nefăcut.

– Îmbracă asta, îi spusese el. Și lenjeria asta…

Un corset de satin negru și o pereche de chiloți asortați, tot daruri din partea lui Dirk, daruri pe care i le făcuse cu mulți ani în urmă. Și tot de atunci nu le mai purtase.

– De obicei, nu port lenjerie atât de sexy la serviciu, refuzase ea.

El se îndreptase spre ea și îi prinsese bărbia, ridicându-i capul și privind-o cu ochi strălucitori, afectuoși.

– Îmbracă astea pentru mine, șoptise el. Îmi va plăcea să mă gândesc la tine, îmbrăcată așa toată ziua.

Bineînțeles, ea nu putuse rezista unei dorințe atât de seducătoare.

Dar acum, în urma comentariului Claudiei, devenise deodată conștientă de rochia pe care o îmbrăcase, și mai ales de desuurile pe care le purta.

– Oh, Doamne! izbucni Hester. Tocmai mi-am amintit. Trebuia să te întâlnești cu Dirk, vineri seara, și să-i spui că vrei să divorțezi.

Mai multe persoane grăbite să ajungă la serviciu le împinseră la o parte din drum.

– Scuze, zise ea pe un ton mai scăzut. N-am vrut să strig în gura mare, dar mor de curiozitate să știu ce s-a întâmplat. Haide… Hai în birou și să-mi povestești tot, continuă Hester, luând-o de braț.

Laura bombăni. Avea presimțirea că și Hester îi va spune, cu foarte mult tact, însă, același lucru pe care i-l spusese și Claudia. Dar n-avea cum să evite acest lucru. În drum spre birou, hotărî să-și ia inima-n dinți și să-i spună despre sterilitatea lui Dirk. În acest fel, Hester va înțelege măcar ce o motivase să procedeze astfel.

– Ei bine, asta-i întreaga poveste, de la cap la coadă, sfârși ea. Probabil crezi că sunt o proastă romantică, deoarece cred că el încă mă mai iubește, însă eu îl iubesc!

Hester rămase la birou tăcută, mușcându-și buza. Dar pe chip i se citea părerea.

– În regulă, oftă Laura. Spune-mi ce gândești.

– Ce gândesc… Ei bine, cred că este posibil să ai dreptate în privința sentimentelor lui Dirk, dar, sinceră să fiu, cred că te îndrepți spre un dezastru.

Laura oftă zgomotos.

– Știam că asta-mi vei spune. Eram sigură. Azi dimineață, Claudia m-a văzut coborând din mașina lui Dirk și mi-a comunicat părerea ei într-un mod cât se poate de direct. Pe scurt, mi-a spus că sunt o naivă. Și e posibil să aibă dreptate.

– Dar nu are dreptate! Ești o fată foarte sensibilă, iar dacă tu ești convinsă că Dirk te iubește, atunci probabil așa este. Însă tot nu poți avea un copil de la el, Laura. Și nici în privința divorțului nu cred c-o să-și schimbe hotărârea. Din ce mi-ai povestit, a fost un tip cam rebel înainte de a te cunoaște. Ai

reușit să-l schimbi, pentru o vreme, dar când relația voastră s-a clătinat, el a revenit la stilul de viață pe care l-a avut odinioară. Să iubești un bărbat ca Dirk este un mare risc.

– Ce te face să crezi asta? o contrazise Laura. Dacă dragostea mea a reușit să-l schimbe o dată, va putea să-l schimbe și a doua oară.

– Poate. Poate că nu. Nu prea am încredere în capacitatea bărbaților de a se schimba. Sinceră să fiu, cred că a fost foarte corect când a spus că te dorește ca amantă. Te vrea, într-adevăr, dar numai în termenii stabiliți de egoismul lui masculin. Dacă-i accepți condițiile, ai șanse să fii fericită cu el. Însă s-ar putea să fie pentru scurt timp.

Laura ascultă cu o minte deschisă tot ce-i spunea Hester. Cu toate acestea, indiferent cât de logice ar fi fost argumentele acesteia, intuiția ei refuza să le accepte. Nici pe cele ale Claudiei, nici pe ale lui Hester, nici pe ale oricui altcuiva. Era fericirea ei în joc. și ea era cea care trebuia să decidă.

Hester oftă.

– Da, bine, am mai văzut această privire. Ai luat deja o hotărâre, nu-i așa? Rămâi alături de Dirk, indiferent ce s-ar întâmpla, și să-i ferească Cerul pe cei ce-ți stau în cale!

Laura fu luată prin surprindere. Și o arătă.

Hester râse.

– Nu ți-ai dat seama cât de inflexibilă devii când ai luat o hotărâre?

Laura clipi. Asta îi spusese mama ei când se măritase cu Dirk: că era o proastă încăpățânată și că, într-o bună zi, încăpățânarea îi va fi fatală.

– Nu-ți face griji, oftă Hester. Voi fi aici să culeg rămășițele, după aceea.

Laura își ridică bărbia.

– Nu va fi nici o rămășiță!

Hester zâmbi.

– Înțelegi acum ce vreau să spun? Ești absolut inflexibilă. Dar este lăudabilă loialitatea față de soțul tău. Aș vrea să am și eu tot atâta încredere.

Telefonul de pe biroul lui Hester sună, punând capăt conversației lor, pentru un timp. Cinci minute mai târziu, Hester ieșea din cameră și merse să inspecteze un transport de haine sosite din străinătate.

Laura lâncezi la birou toată dimineața, încercând să se concentreze, dar nu reuși. Mintea nu-i era la treabă. Ar fi putut să-i ceară Claudiei s-o ajute, dar nu putea uita altercația lor din acea dimineață. Așa încât munci de una singură. Pe la ora unu încă mai avea mult de lucru și voia să facă o mică plimbare, să se dezmorțească înainte de a continua, când auzi o bătaie scurtă în ușă.

– Intră, spuse ea, gândindu-se că cel puțin nu era Claudia, aceasta neștiind să bată la ușă.

Intră un necunoscut. Avea în jur de cincizeci de ani, burtă și chelie. O salută scurt pe Laura, apoi se apropie de biroul ei.

– Tu trebuie să fii Laura Thornton, spuse el. Un tip mi-a spus să-ți dau asta… – și-i înmână o coală de hârtie împăturită – …apoi să te duc la el. Dar, grăbește-te, dragă. Taxiul meu este parcat într-o zonă interzisă.

Laura deschise și citi mesajul.

Au trecut patru ore de când te-am atins ultima oară, scria în el. Și înnebunesc. O oră. Doar o oră. Îți cer chiar atât de mult?

– ăă… unde este acest tip?

– La un motel, două cvartale mai sus de-aici.

– Oh!

Acum Laura roși.

– Ei bine, vii sau nu? o întrebă nerăbdător taximetristul.

Laura își luă geanta de lângă scaun și se ridică, tremurând ușor. Niciodată nu mai făcuse ceva atât de rușinos, atât de șocant!

Bărbatul înălță dintr-o sprânceană, când o privi de sus până jos.

– Norocos ticălosul, murmură el în barbă.

Laura roși și mai tare.

– Este… este soțul meu, se bâlbâi ea.

El îi aruncă o privire cinică.

– Sigur, dragă. Eu îmi câștig pâinea ducând soțiile la soții lor, la moteluri. Haide. Mai repejor.

Laura fu recunoscătoare că drumul a fost scurt, și sări din taxi drept în brațele soțului ei într-un minut de când plecase de la serviciu. În timp ce Dirk plătea taximetristul, o scurtă privire o asigură pe Laura că cel puțin motelul nu era unul jegos. De fapt, era o construcție nouă, foarte curat, cu o intrare din sticlă, flancată de fântâni și palmieri.

Cu toate acestea, era un motel, și toți știau pentru ce închiriau oamenii camere la moteluri, în pauza de prânz.

– Credea că sunt o prostituată, îi șopti ea lui Dirk, în timp ce taxiul se depărta.

Era îmbujorată atât din cauza rușinii, cât și din cauza excitării.

Dirk râse, arătându-și dantura perfectă și o sărută acolo, în fața tuturor trecătorilor. Trecuse pe acasă să facă un duș – sesiză ea – pentru că era proaspăt bărbierit și mirosea minunat.

– Serios? murmură el și, petrecându-și posesiv un braț în jurul taliei ei, o conduse înăuntru.

*

Toată săptămâna continuase la fel, Dirk surprinzând-o de fiecare dată și intrigând-o, în același timp. În fiecare seară, după orele de serviciu, el o lua cu mașina și o aducea acasă, în apartamentul ei, unde făcea un duș și se îmbrăca cu toaletele pe care ori i le alegea el, ori i le cumpăra. Toate rochiile erau subtil sexy, din materiale moi la pipăit și fiind croite ca să-i pună în evidență silueta, dar să nu lase prea mult la vedere. Lenjeria intimă era la fel, articole deosebit de erotice, într-un amestec de satin și dantelă, albe sau negre, care acopereau și expuneau, în același timp, curbele.

După ce se machia și se parfuma, el o invita să cineze la câte un restaurant din suburbii, care se afla în apropierea fie a unui hotel, fie a unui motel, astfel încât să nu fie nevoiți să meargă prea departe, după cină. De obicei, Laura era un pic amețită când Dirk o conducea în camera închiriată. Însă această amețeală nu se datora deloc vinului pe care-l bea la masă. Era beată de dragostea pentru Dirk, nereușind să se satur să facă dragoste cu el, la fel cum nici el nu reușea. Nu se sătura de trupul lui și în fiecare noapte, treceau multe ore până adormeau îmbrățișați.

Primul incident în relația lor de vis apăru într-o vineri seara. Dirk o sunase pe Laura la serviciu, cu puțin înainte de ora cinci, și-i spusese că nu putea pleca de la birou înainte șapte. Avea o întâlnire târzie cu un client. Când ea se oferi să pregătească masa pentru amândoi în apartamentul ei, el acceptă, și-i spuse că va ajunge în jurul orei opt.

Dar trecu de opt, iar Dirk tot nu apăruse.

Pe la opt și jumătate, Laura era înnebunită de îngrijorare, dar nu avea curajul să-l sune la birou. Pentru prima oară, gelozia și suspiciunea își arătară fețele.

Clientul era o femeie, își spuse ea. O femeie sexy. O femeie frumoasă. Dirk se distra acum la birou, cu ea. Pe podea. Pe biroul lui.

Laura începu să se plimbe nervoasă prin apartament, imaginația luându-i-o razna.

Pe la ora opt treizeci și cinci auzi cheia și porni în goană spre ușă.

– De ce nu m-ai sunat să-mi spui c-ai să întârzii? se răsti ea.

– Ți-aș fi telefonat, dacă aș fi avut telefon în mașină, îi răspunse el calm, închizând ușa. A fost întreruptă circulația pe pod. A avut loc un mic accident.

Ochii lui inteligenți îi studiară chipul înroșit și încordat.

– Am întârziat doar o jumătate de oră, Laura.

Gelozia ei era prea stârnită.

– O jumătate de oră este mai mult decât suficient pentru un Casanova ca tine! Asta, pe lângă timpul pe care l-ai avut în plus până la ora opt. Din câte te cunosc, ai fi putut fi la ea toată ziua. Sau cel puțin de când mi-ai dat telefon, în după-amiaza asta!

O prinse de încheietura mâinii și o strânse în brațe.

– Nu fi proastă. Am fost ocupat, ți-am spus. Însă presupun că va trebui să te conving de asta, nu?

O sărută sălbatic, secătuind-o de putere. Când ea se sprijini moale de el, Dirk o luă în brațe și o duse repede în pat.

– Ți-e foame? murmură el după aceea.

– Nu chiar.

Rămase întinsă, cu o mână pe pieptul lui, furtuna de mai devreme fiind calmată acum.

– Ești nebună, știi asta? o întrebă el, mângâindu-i părul. De parcă m-aș mai uita la o altă femeie, când te am pe tine. Te iubesc, Laura. Trebuie să fii convinsă de asta.

Ea se ridică și rămase cu gura căscată.

– Știi că-i prima oară când spui asta de când… de când…?

În gât i se fixă un nod enorm și ochii i se umeziră. Două lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji.

El se sperie când o văzu că plânge.

– Oh, Doamne, nu plânge, iubito. Te rog, nu plânge.

Și o strânse cu putere la piept, cu mâinile tremurând.

– Te iubesc, insistă el. Indiferent ce-am făcut până acum. Să fii convinsă de asta.

– Nu mă vei mai părăsi încă o dată, nu? îl rugă ea.

– Nu. Niciodată.

– Și divorțul? Nu vreau să divorțăm, Dirk. Nu vreau să fim amanți. Te vreau aici, cu mine, pentru totdeauna. Te rog, dragule… Mută-te cu mine. Fii din nou soțul meu.

El oftă.

– Dacă asta vrei…

Ea-și înălță capul.

– Vai, Dirk… Vorbești serios? Ah, te iubesc atât de mult, dragule. Nu mai contează copilul. Pe cuvânt, nu mai contează nimic altceva. Dacă tu nu poți fi tată, nu mai vreau copii. Pe cuvânt.

Prin ochii lui trecu o umbră.

– Mă bucur să te aud spunând asta, Laura. Mai mult decât îți vei da seama vreodată.

– Nu… nu vom mai vorbi despre asta, se grăbi ea să adauge, speriată de subiect.

Aici începuse totul să se destrame, înainte. Și ce-i spusese acum era adevărat. Voia copii numai dacă Dirk putea fi tatăl.

Doar o mică voce din mintea ei continua să-i reamintească de faptul că a fi tatăl unui copil era mai mult decât un simplu act biologic. Putea fi tată fără să fie și tatăl biologic al copilului. Într-o bună zi, când căsătoria lor va avea mai mulți ani în spate, va discuta acest lucru cu el.

Între timp, intenționa să-l păstreze lângă ea pe Dirk.

– Poate că acum ar trebui să mâncăm, sugeră ea, oftând fericită. Ce părere ai?

Telefonul sună, speriindu-i pe amândoi.

– Nu răspunde, o rugă el.

– Trebuie. Niciodată nu primesc telefoane. Probabil este ceva important.

Laura se aplecă peste pieptul lui Dirk să ia receptorul de pe măsuța de lângă pat.

– Da?

– Slavă Domnului că, în sfârșit, am dat de tine! exclamă Carmel. Am sunat în fiecare seară, săptămâna asta, și n-ai fost acasă. Începusem să cred c-ai plecat în concediu. Sau este un nou bărbat în viața ta?

Dirk îi luă receptorul.

– Nu, se răsti el. Unul vechi!

Pentru câteva secunde, la celălalt capăt al firului urmă o tăcere șocată, iar Laura începu să râdă.

– Dirk? îndrăzni Carmel, în cele din urmă. Tu ești?

– Chiar el. Ce treabă aveai cu Laura? Pentru moment, este ocupată.

Abia se abținea că nu izbucnească în râs.

– Oh… Păi… Voiam doar s-o invit la un grătar în aer liber, mâine după-amiază. I-am promis săptămâna trecută și…

– La ce oră? o întrerupse el.

– Mă gândeam în jurul orei patru, dar… dar…

– Vom fi acolo. și, Carmel, ia multă carne pentru friptură. În ultima vreme, am o foame de lup.

Puse receptorul în furcă, ascunzându-și zâmbetul.

– N-am cunoscut niciodată o femeie care să vorbească atât de mult inutil. Bietul Morrie. Pun pariu c-o să-i facă, bietului de el, capul pătrat în seara asta.

– Dirk, ești nebun! exclamă Laura.

– Nici nu știi cât de nebun voi fi dacă n-o să-ți miști fundul ăla sexy la bucătărie. Haide. Hopa, sus!

O rostogoli pe marginea patului și o plesni ușor peste fund.

– N-ai auzit ce i-am spus Carmelei? Un bărbat are nevoie de hrană consistentă, mai ales după ce face ce-am făcut eu toată săptămâna.

Ea se ridică și rămase pe marginea patului, dându-și părul din ochi.

– O femeie nu termină niciodată de muncit, se plânse ea în glumă, și se ridică, pornind încet spre ușă.

– N-ai de gând să-ți pui ceva pe tine?

Ea-i aruncă o privire foarte seducătoare peste umăr.

– Am un șorț în bucătărie. Cred că va fi suficient.

– Dacă mă gândesc bine, murmură Dirk, în timp ce se ridica din pat, întotdeauna am vrut să învăț să gătesc.

Capitolul 10

Dirk parcă Jaguarul negru și opri motorul. Ceasul de bord arăta ora patru.

Înghițind în sec, nervoasă, Laura privi drumul abrupt care urca la casa lui Morrie și Carmel. Una era să râdă de reacția stupefiată a cumnatei sale, la telefon, și alta să facă față întrebărilor pe care i le va pune Carmel toată după-amiaza.

– Ce vrei să-i spun Carmelei? întrebă ea încordată.

Dirk ridică din umeri.

– Adevărul, presupun.

Laura se încruntă.

– Și care este adevărul, Dirk?

El îi aruncă o privire tăioasă, speriind-o.

– Ce vrei să spui, Laura? Te-ai răzgândit și nu mă mai vrei ca soț? Asta e?

– Nu, bineînțeles că nu. Dar când am adus vorba, la micul dejun, despre apartamentul tău de burlac de pe Bondi, și ți-am spus că nu vei mai avea nevoie de el, ai evitat să-mi răspunzi. Dacă chiar dorești să ne refacem căsnicia, de ce mai vrei să plătești chiria pentru acel spațiu?

– Nu plătesc nici o chirie. Îmi aparține. De fapt, sunt proprietarul întregii clădiri.

Laura îl privi cu gura căscată. Era adevărat că Dirk era un avocat de succes și câștiga mult. De asemenea, moștenise destui bani după moartea părinților. Familia lui fusese înstărită. Dar tatăl lui Dirk și Morrie a considerat că fiii lui va trebui să-și câștige singuri banii și nu să-i primească pe nemuncite, așa încât o parte din bani au fost donați. Totuși, Laura era nedumerită cum reușise să cumpere un bloc întreg, cu vedere spre plajă, pe Bondi, pentru că era sigură că nu avea atâția bani.

– Dirk, sper că nu te-ai încurcat din nou cu tot felul de personaje dubioase, nu?

El râse.

– Posibil, Laura. Posibil. Haide, este trecut de patru și…

Ea îl prinse de braț și-l opri să iasă din mașină.

– S-o crezi tu că scapi atât de ușor. Vreau să știu imediat cum ai reușit să strângi atâția bani, ca să cumperi clădirea aceea.

Expresia de pe chipul lui era jucăuș amuzată.

– Nu-ți va plăcea, o avertiză el.

– Poate că nu, dar aș vrea să știu totuși.

– Bine, dar să nu spui că nu te-am avertizat. Cu câteva luni în urmă am reprezentat un agent de pariuri. Când a fost achitat, a fost atât de recunoscător, încât mi-a dat câteva ponturi pentru cursele de cai de sâmbăta. Am mizat la acele curse toți banii cu care m-a plătit.

– Și cu cât te-a plătit?

– Cinci mii.

– Ai mizat cinci mii la curse?! exclamă ea, șocată.

Dirk mai jucase la curse, dar niciodată mai mult de o sută de dolari.

– Să nu faci atac de cord, Laura. Caii pe care am mizat au câștigat cursele, iar eu m-am ales cu șase sute de mii de dolari.

– Șase… șase sute de mii de dolari? repetă ea consternată.

– Mda. I-am pus în buzunar și m-am dus direct la o agenție imobiliară, unde am cumpărat un bloc cu șase etaje. Era un pic cam dărăpănat, dar am muncit chiar eu la el și…

Laura îl privi lung.

– Ai muncit chiar tu la el? Tu, care nici măcar nu știi să bați un cui?

– Mda, mă rog, oamenii se mai schimbă, Laura. Și împrejurările se schimbă. Chiar mi-a făcut plăcere să le repar. Singurul apartament care, deocamdată, nu poate fi închiriat, este al meu. Sincer să fiu, nu arată prea bine.

De surpriză, Laura rămase mută. Iar ea, care și-l imaginase ducând femeile în apartamentul lui de burlac, dotat cu tot felul de mecanisme, lumini cu intensitate reglabilă, muzică automată și paturi rotitoare. Poate că văzuse prea multe filme.

Sau poate că le dusese la moteluri, la fel cum făcuse și cu ea, în ultima săptămână. Poate că se duseseră la ele acasă. Poate că…

Șirul gândurilor i-a fost întrerupt când l-a văzut pe Nicholas coborând în goană drumul spre ei, iar Carmel venind după el.

– De câte ori să-ți spun să nu mai alergi, neastâmpăratule mic? țipă mama lui. Într-o bună zi ai să-ți rupi gâtul. Asta, dacă n-am să ți-l sucesc eu mai întâi!

Se opri la jumătatea drumului, privind exasperată cu mâinile în șolduri, cum Nicholas reușise, de data asta, să ajungă cu bine jos, unde a fost ridicat în aer de brațele puternice ale unchiului său.

Laura nici măcar nu-l văzuse pe Dirk ieșind din mașină.

– Și ce mai faci tu, pușiule? râse Dirk, învârtindu-l pe băiețel în brațe și apoi urcându-l pe umeri. Doamne, nu-mi vine să cred! Casa lui mami și a lui tati este încă în picioare! N-ai reușit încă să-i dai foc sau s-o arunci în aer?

Nicholas chicoti și se prinse strâns de gâtul unchiului său.

– Dirk, nu-i mai da idei! zise Laura, ieșind din mașină.

Amândoi – unchi și nepot – o priviră zâmbindu-i. Ea rămase locului încremenită. Semănau atât de mult, sesiză ea. Erau amândoi chipeși și niște draci împielițați. Amândurora le plăcea să riște. Amândoi aveau capacitatea de a te fermeca când aveau ei chef.

Imediat îi trecu prin minte că, dacă vreodată ea și Dirk ar fi avut vreun fiu, ar fi semănat probabil cu Nicholas – tot numai bucle blonde, ochi albaștri și o energie efervescentă. Inima îi tresări în piept, și-și feri repede ochii, prefăcându-se preocupată să blocheze portiera. Dar, chiar și așa, cu spatele la el, Laura simțea privirea lui Dirk studiind-o pătrunzător.

Când se întoarse, el încă o mai privea încruntat. Oare îi văzuse durerea din privire? Îi ghicise gândurile? Doamne, Dumnezeule, spera că nu. Chiar dacă o durea că nu va putea avea un copil cu el, ar fi o durere incomparabil mai mare să trăiască fără el.

Afișând un zâmbet ușor, privi spre Carmel care-i aștepta împreună cu fiica ei. Donna era chiar drăgălașă, în blugi și cu o bluză colorată, cu părul – în mod normal – lung și drept, acum scurt și buclat. Îi stătea bine așa, ascunzându-i fața îngustă și subțire.

– Și cine-i acea minunată fetiță de lângă tine, Carmel? le strigă Laura. Mi se pare cunoscută, dar nu prea știu de unde s-o iau…

– Eu sunt, tanti Laura! izbucni Donna. Mi-am tuns părul și uite… acum este cârlionțat ca al lui Nicholas.

Nicholas scoase un pufăit tipic masculin.

– Ulăsc pălul cârlionțat, bombăni el. Vleau păl dlept, ca al unchiului Dilk.

– Se va îndrepta când o să mai crești, îl asigură Dirk. Este în genele tale.

Băiețelul își înclină capul într-o parte și se încruntă la unchiul lui.

– Dal n-am blugi.

Dirk și Laura se priviră și izbucniră în râs.

– Haideți, voi doi porumbeii, îi grăbi Carmel cu o notă seacă în glas. Avem un grătar de pregătit și o mulțime de întrebări de pus.

– Ne vom juca „Adevăr sau provocare", mami? întrebă Donna cu inocență.

– Nu cred, draga mea. Cred că unchiul Dirk și tanti Laura s-au jucat destul, în ultima vreme.

Și, aruncându-le amândurora o privire plină de reproș, își întoarse fiica de umeri și o goni înapoi în casă.

Dirk se strâmbă.

– Pregătește-te pentru o întâlnire de gradul trei, îi șopti Laurei, în timp ce urcau pe drumul spre casă.

– Tu ești avocatul, răspunse ea tot în șoaptă. Spune-mi ce să-i zic.

– Ceva de genul… Refuz să răspund, pe motiv că m-aș putea autoincrimina?

– Foarte amuzant. Dar Carmel nu cred că va înghiți această explicație.

– Atunci spune-i c-am venit la tine și ți-am spus că-mi pare rău pentru felul în care m-am purtat, că încă te

iubesc și te vreau înapoi. Este o femeie tipică. Menționează cuvântul „iubire“, și va cădea pe spate.

Inima Laurei stătu o clipă în loc. Nu era exact ce făcuse el? Iar ea nu căzuse pe spate, la fel ca orice femeie tipică?

Nu începe să gândești așa, o avertiză o voce speriată. Trebuie să ai încredere în el. Dacă nu vei avea, relația ta va fi condamnată.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Dirk, oprindu-se să se uite înapoi la ea. Ai uitat ceva?

– Da, ăă… tocmai mi-am dat seama c-am venit cu degetu-n gură.

– Nu-ți face griji. Pivnița lui Morrie va supraviețui cu succes, are o colecție enormă de vinuri. Haide, tipul ăsta cântărește o tonă. Ce-ai mâncat, Nicholas? Țestoase ninja?

Puștiul izbucni vesel în râs.

– Ești amuzant, unchiule Dirk. Țestoasele nu se mănâncă.

– N-ai auzit de supă de țestoase? îl întrebă, în timp ce-l dădea jos în fața ușii.

– Nu… Este bună?

– Când o să vii în vizită la tanti Laura și la mine, îți vom da să guști. Mai avem și niște supă din coadă de cangur și câteva fripturi de crocodil și…

– Haide, unchiule Dirk, îl strigă Donna din ușă. Te așteaptă tati să-l ajuți. Știi bine că mereu arde friptura, dacă nu-l supraveghezi tu. Mami spune că n-ar trebui să bea și să facă friptura, în același timp.

– N-ar trebui să facă nici una, nici alta.

Se întoarse spre Laura și o luă posesiv de mijloc, grăbind-o să intre în casă.

*

Dirk avusese dreptate în privința Carmelei. Acceptă imediat explicația cu „dragostea“ și povestea împăcării. De asemenea, a fost suficient de plină de tact, ca să nu aducă în discuție pasiunea lui Dirk pentru femei, deși menționa din când în când scuzele-clișeu gen „băieții rămân băieți“ și „viața nu-i ușoară“.

Personal, Laura considera că niciodată viața nu va fi ușoară și că iubirea nu era panaceu universal, așa cum se spunea. Îl iubea pe Dirk și continua să creadă că și el o iubea. Dar va fi suficientă dragostea?

Toată după-amiaza nu putu să nu-l privească și să se gândească la ce-i spusese Hester: că se îndrepta spre un dezastru, alături de el. De ce i se clătina, deodată, încrederea în el, n-avea idee.

Poate pentru că Dirk se schimbase, își spuse în cele din urmă. Înainte, în primii ani de căsătorie, fusese atât de deschis față de ea, îi povestea despre munca, despre sentimentele, despre viața lui. Nu-i ascundea nimic. Împărțeau totul. Acum, părea că vrea să-și compartimenteze viața. Într-o parte era munca, sentimentele cele mai intime și ambițiile sale, iar în cealaltă parte era viața sexuală.

Cândva, ea fusese parte integrantă a întregului. Acum era atașată doar celei de-a doua părți.

Instinctul ei feminin îi spunea că această schimbare se datora descoperirii sterilității și se manifestase prin vânătoarea de femei. Nu practicase acest gen de activitate până nu aflase nefericitul adevăr.

Totuși… dacă voia să rămână soția lui Dirk, trebuia să accepte că nu exista cale de întoarcere și că el nu va mai redeveni persoana cu care se măritase.

Însă ce o îngrijora cel mai tare pe Laura, era dacă putea iubi un bărbat care-și putea exprima dragostea față de ea doar

într-un singur fel. În pat. Experiența mamei sale și repetatele avertismente pe care i le inoculase au determinat-o să nu aibă încredere în astfel de bărbați, pentru care dragostea avea o singură dimensiune emoțională, ceva mai mult decât dorință. Iar dorința nu dura mult.

– Te neliniștește ceva, rosti calm Dirk când rămaseră singuri, după ce Carmel și Morrie plecaseră să le facă baie copiilor.

Laura stătea într-unul din fotoliile confortabile, sorbind dintr-un pahar de vin. Dirk stătea pe sofa și făcea același lucru.

Ea-l privi lung.

– Ce te face să crezi asta?

– Haide, Laura. Te cunosc foarte bine. De obicei, ești foarte vorbăreață după ce bei un pahar sau două. Azi ești foarte tăcută. În plus, te-am surprins de nenumărate ori încruntându-te la mine. Credeam că am șlițul deschis.

Laura rezistă să nu râdă. Amândoi purtau blugi și tricouri, dar blugii lui Dirk erau atât de vechi, decolorați și strâmți, încât cu greu ar fi trecut neobservat șlițul deschis.

– Haide, spune, o încurajă el. Ce te frământă?

Să îndrăznească să-i spună? Oricât de mult ar fi îngrijorat-o viitorul, trebuia să recunoască faptul că ultima săptămână a fost cea mai minunată, cea mai satisfăcătoare din punct de vedere sexual, din viața ei. Era ca și cum ar fi fost din nou în luna de miere.

În minte i se aprinse un beculeț.

Bineînțeles! Cum de putuse să fie atât de proastă? Chiar era a doua lor lună de miere. După îndelunga despărțire, era firesc ca sexul să fie pe primul loc. Odată cu trecerea vremii, se vor mai calma și vor trece la un ritm normal. Între timp, ce importanță avea cât de des voia Dirk să facă dragoste cu ea?

Sau unde? Sau când? Sau cum? Sau chiar și dacă prefera sexul în locul vorbitului? Majoritatea bărbaților erau la fel. Vor avea o grămadă de timp la dispoziție ca să discute. Ar fi o nebună să irosească pasiunea soțului ei. De-a dreptul nebună!

– Laura, rosti Dirk pe un ton de avertisment. Dacă nu-mi vei spune nimic în următoarele secunde, am să explodez.

Zâmbetul ei era mai mult decât seducător. Era de-a dreptul pătimaș.

– Hai să plecăm, Dirk, îi șopti ea pe un ton răgușit. Undeva unde să fim singuri…

Ochii lui se măriră și imediat puse paharul cu vin jos și se ridică.

– Va trebui să conduci tu. Eu am băut cam mult. Tu ar trebui să n-ai nici o problemă. Ești doar la al doilea pahar.

– Așa este.

Își puse și ea paharul jos și se ridică, conștientă că începuse să tremure ușor de nerăbdare.

Totuși, Laura fu uimită de furtuna de senzații pe care i-o provocă Dirk, când o cuprinse de fese și o strânse mai aproape, sărutând-o. Camera începu să se învârtească cu ea.

Carmel intră în încăpere când ei se sărutau, și-și drese glasul.

Când, în sfârșit, Dirk îi dădu drumul, Laura se clătină nesigură pe picioare. El o ținu strâns să nu cadă și-i aruncă cumnatei sale o privire jucăușă.

– Sper că nu te superi, Carmel, dar noi trebuie să plecăm. Imediat.

Zâmbetul înțelegător al Carmelei era mărturia dragostei sale pentru amândoi.

– Nu-ți face griji. Nici pe Morrie n-o să-l deranjeze. Este în culmea fericirii că vă vede din nou împreună.

Degetele lui Dirk se înfipseră cu cruzime în șoldul Laurei, grăbind-o să plece.

– Spune-le copiilor la revedere din partea noastră, bine? o rugă el pe Carmel. Și spune-i lui Morrie că am să-l sun eu curând. Oh, și-ți mulțumim pentru masa delicioasă. Friptura a fost grozavă, iar salata extraordinară. Mă simt revitalizat.

Carmel îi conduse la ieșire.

– Nu sunt sigură că este o idee prea bună. Laura este un pic cam slăbită. De ce nu încercați să mai și dormiți măcar o noapte? le sugeră ea.

O lăsară făcându-le cu mâna din ușă, cu un zâmbet cunoscător pe buze.

– Nu cred că-ți dai seama cât de puternic ești, se plânse Laura, în timp ce coborau spre mașină, iar el îi dădu drumul.

Își frecă șoldul.

– Mâine dimineață o să am vânătăi.

– Nu sunt primele pe care ți le-am făcut, în ultima vreme, o tachină el.

Ea se întoarse și-l lovi în joacă în stomac.

– Bestie!

Apoi îl mai lovi o dată cu ambele mâini, plăcându-i senzația pumnilor ei lovindu-i abdomenul musculos.

– Am să fac vânătăi! se plânse el, pe un ton miorlăit, imitând-o.

– Vei avea ceva mai mult decât niște vânătăi după ce am să termin cu tine, în noaptea asta.

El făcu ochii mari.

– Sunt curios. Ce voi avea în afară de vânătăi?

– Extenuare totală, replică ea, luând-o la fugă spre mașină.

*

– Începuse să mă amuze să te tot văd venind la serviciu, în fiecare luni dimineața, fericită nevoie mare și cu ochii strălucitori, bombăni Hester. Îndrăgostiții ar trebui băgați în carantină, ca ceilalți să nu fie nevoiți să sufere când văd atâta fericire dezgustătoare.

Laura râse.

– Ai avut un weekend prost? L-ai părăsit, în sfârșit, pe acel individ cu care trăiai? Apropo, cum îl cheamă? Nigel? Bruce?

Hester se strâmbă.

– Chiar crezi că aș trăi cu un bărbat pe nume Nigel? Sau Bruce? Doamne ferește! Prietenul meu are un nume foarte masculin și, dacă am să ți-l spun, promite-mi că nu spui nimănui. Mai ales cuiva de aici.

Sunase atât de misterios, încât o făcu pe Laura foarte curioasă.

– Spune-mi.

– Se numește Drake. Drake Marshall.

– Drake Marshall? Oh, Dumnezeule, vrei să spui acel Drake Marshall? Cel care joacă „Our Street"?

– Chiar el, confirmă Hester, amuzată.

Privirea Laurei se îngustă, când o văzu pe Hester zâmbind larg și fâlfâindu-și o mână pe deasupra biroului. Orb să fi fost să nu fi văzut diamantul uriaș care-i scânteia pe deget.

Laura sări în picioare și alergă să-l vadă mai de-aproape.

– Nesuferită ce ești! exclamă ea. Ai o relație cu bărbatul visurilor oricărei femei, iar tu nu scoți nici o vorbă. Când te-a cerut în căsătorie? În weekendul ăsta?

– Mă tot cere de luni de zile. Dar am vrut să fiu sigură, el fiind actor și așa mai departe, știi cum este. Nu sunt prea renumiți pentru fidelitate.

– Îl iubești cu adevărat? Adică… Nu te căsătorești cu el doar pentru celebritate și bani, nu?

Pe chipul de o frumusețe glacială a lui Hester apăru o strălucire caldă, strălucire pe care Laura n-o mai văzuse niciodată.

– Mi-aș da viața pentru el.

– Vai, Hester, murmură Laura. Este cel mai romantic lucru pe care l-am auzit vreodată.

Se priviră cu lacrimi în ochi.

– Niciodată n-am mai fost atât de fericită, se înecă Hester. Mă tem că este doar un vis.

– Și eu simt același lucru câteodată, încuviință Laura, gândindu-se cât de fericită fusese cu Dirk în ultima lună. Dar nu-ți poți trăi viața gândind așa. Nimic nu este garantat pentru totdeauna. Tot ce poți face este să încerci. Ce-o fi, o fi.

– Ești o fată nemaipomenită, Laura, îi spuse Hester cu sinceritate. Meriți tot ce-i mai bun în viață. Sper că soțul tău își dă seama ce fel de soție are. Nu sunt multe femei atât de înțelegătoare ca tine. Sau atât de iertătoare.

– Oh, nu știu, râse Laura. Nu sunt chiar atât de iertătoare. Dacă-l mai prind încă o dată cu o altă femeie, nu știu ce-am să-i fac.

Capitolul 11

– Ce s-a întâmplat, Dirk? îl întrebă Laura, după câteva secunde de la sosirea lui acasă, în acea seară.

El se îndreptase spre bar să-și toarne un pahar de scotch. Se întoarse spre ea.

– De ce?

– Tu nu bei în timpul săptămânii. Vinerea, da. Și în weekend. Dar niciodată lunea.

El zâmbi strâmb.

– Sunt chiar atât de ușor de citit?

– Câtuși de puțin.

Ea-i zâmbi și se apropie de el, punându-și ambele mâini pe pieptul lui și privindu-l cu dragoste în ochi.

– Dar te cunosc destul de bine. Și încep să-ți înțeleg mai bine limbajul corpului.

– Mmm. Sună promițător.

Când el vru s-o sărute, ea se trase înapoi, displăcându-i că singura lui modalitate de comunicare cu ea, în ultimul timp, era prin sex. Reveniseră, în sfârșit, la un stil de viață mai normal, rămânând acasă la cină în majoritatea serilor, dar dorința

lui Dirk pentru ea nu se diminuase deloc. Și chiar dacă Laura adora să facă dragoste cu el în fiecare seară, existau perioade – cum era și aceasta – când voia doar să vorbească cu el.

– Te rog, Dirk, vreau să vorbești cu mine, nu să mă săruți.

– Începi să te porți ca o soție, îi reproșă el râzând sec, și se întoarse să-și ia paharul cu scotch.

– Asta poate pentru că sunt soția ta, replică ea cu durere în glas și cu îngrijorare în suflet.

Ce fel de căsnicie era asta, în care soțul ei nu putea – sau nu voia – să-și împartă problemele cu ea? Cu siguranță nu era o căsnicie care-ar fi putut să dureze.

– Iar mă tratezi ca pe o amantă, Dirk, continuă ea. Nu-mi… nu-mi place asta.

Se întoarse și o privi lung, apoi duse încet paharul la gură. O privea cu duritate, implacabil. Și da… cu o expresie enervant de indescifrabilă. Doar un singur lucru era sigur în mintea Laurei. Că nu-i va spune ce-l frământa.

– Mă iubești cu adevărat, Dirk? îl întrebă Laura cu vocea încordată.

Peste ochii lui trecu un nor, întunecându-le culoarea. Culoare pe care o căpătau când se înfuria sau când avocatul rival îl înghesuia într-un colț de unde nu mai putea ieși învingător.

– Bineînțeles că da, mormăi el și goli paharul dintr-o sorbitură.

Să-l creadă? Oh, Doamne, Dumnezeule, dacă se folosea din nou de ea, ar fi preferat să moară!

– Laura…

Frustrarea din privirea lui se topi când văzu expresia înspăimântată de pe chipul ei.

– Nu te mai tortura singură. Sigur că te iubesc. Nu ți-am mai spus asta de sute de ori? Ce-aș putea face mai mult decât atât?

Ea clătină din cap, confuză, cu privirea căzându-i pe covor. Nu era sigură că, pentru Dirk, noțiunea de dragoste avea aceeași semnificație ca și pentru ea

– N-ar fi trebuit să mă mut înapoi atât de repede, bombăni el. A fost o greșeală.

Ochii ei se deschiseră larg, speriați.

– Nu, n-ai făcut nici o greșeală. Nici una! Și-l îmbrățișă strâns. Nu mai spune așa ceva, Dirk. Mă faci să-mi fie teamă c-ai să mă părăsești din nou, și n-aș mai putea suporta încă o dată.

El oftă și-o îmbrățișă cu blândețe.

– N-am să mai fac niciodată așa ceva. Niciodată… O eliberă din brațe, zâmbindu-i cald și tandru. Și acum, ce-ai spune să gustăm din mâncarea aceea delicioasă cu miros îmbietor care se pregătește în cuptor, după care să jucăm Scrabble?

Inima Laurei tresări. Jocul de Scrabble fusese una dintre metodele prin care Dirk o ajutase să citească. Literele negre, îngroșate, de pe cartonul alb, pătrat, i se fixau mult mai bine în minte decât o pagină de carte. Admirase răbdarea lui, joc după joc, fiind conștientă că probabil îl plictisea de moarte. Dar niciodată n-o lăsase să vadă acest lucru. Totuși, singura modalitate prin care au reușit să echilibreze șansele de câștig a fost ca ea să pornească cu un avantaj. Chiar și atunci, el câștiga întotdeauna.

– Îți dau un avantaj de plecare de 50 de puncte, se oferi el.

– Doar cincizeci! O sută și accept. Câștigătorul spală vasele.

– Bine. Hei! strigă el după ce ea intră repede în bucătărie. Te-ai încurcat, nu-i așa? Voiai să spui că cine pierde spală vasele, nu?

Ea zâmbi peste umăr.

– Nu. Ar fi trebuit să fii mai atent, isteţule. Dacă ai să câştigi, speli vasele. Sigur… ai putea să te dai bătut şi atunci aş câştiga eu – pentru prima oară, aş putea adăuga!

– La naiba, toate şansele sunt împotriva mea, bombăni el.

– Exact!

A fost o seară minunată, în principal pentru că sexul n-a fost baza distracţiei lor. La cină au deschis o sticlă de vin, apoi au jucat trei partide de Scrabble. Cu un avans de o sută de puncte, Laura câştigă cu uşurinţă prima partidă. Adevărul era că vocabularul ei se îmbogăţise considerabil de când jucaseră ultima oară, iar încrederea în sine crescuse. Niciodată în viaţă nu se bucurase mai mult să spele vasele.

La a doua partidă, avansul a fost redus la cincizeci. Pentru prima dată, Dirk a trebuit să se concentreze la joc. Dar ea tot câştigă, prinzându-l la sfârşit cu un „z“ nefolosit.

– Data viitoare îţi arăt eu ţie, bombăni el, întorcând literele pentru o nouă partidă. Nici un avans, de data asta, trişoare mică.

– Trişoare? Niciodată nu trişez.

– Şi atunci cum se face c-ai devenit atât de deşteaptă deodată?

– Am dezlegat cuvinte încrucişate, mărturisi ea. O sursă minunată de cuvinte mici şi ciudate.

– Observ! Şi acum, joacă, nesuferito!

– Oh, vorbeşti ca James Cagney.

– James şi-mai-cum?

– Nu-l ştii? glumi ea. Şi eu care te credeam superdeştept! Încep să cred că inteligenţa ta este foarte selectivă, Dirk Thornton.

– Iar eu încep să cred că eşti o escroacă. Pun pariu că până acum te-ai prefăcut doar că nu poţi citi, nu-i aşa?

– Poate, îl tachină ea, punând apoi toate cele şapte litere pe tablă şi primind un bonus de cincizeci de puncte.

Dirk privi lung câteva secunde tabla de joc, apoi pe chipul lui frumos se așternu o expresie hotărâtă. Laura se abținu să nu râdă. Mai văzuse o dată expresia asta, când îi refuzase prima oară cererea în căsătorie.

De data asta câștigă. La limită.

Când, în cele din urmă, se urcară în pat, Dirk făcu dragoste cu ea, dar de această dată a fost diferit, mai blând, mai încet, mai tandru. Era prima oară. Laura adormi, simțindu-se mulțumită și foarte, foarte iubită.

*

– Trebuie să plec la Brisbane câteva zile, o informă Dirk în timpul cinei, în seara următoare. Am făcut rezervare pentru un loc la avionul de mâine după-amiază, și mă întorc vineri seara sau poate sâmbătă dimineața. Am să te sun să-ți spun exact.

Laura îl privi, așteptând ca Dirk să spună mai multe, dar el mai mușcă din copanul de pui și luă o gură de apă minerală.

Dezamăgirea ei era imensă. Așadar, se întorseseră la asta? Și ea, care crezuse, după seara trecută, că totul va fi bine între ei. Dar nimic nu se schimbase, de fapt. El tot n-o va trata ca pe soția sa.

– Nu crezi că am dreptul la ceva mai multe detalii? zise ea, incapabilă să-și reprime tonul tăios. Cândva, îmi spuneai totul despre munca ta. Sau mergi la Brisbane din alte motive decât cele de serviciu? încheie ea pe un ton ascuțit.

Laura își dori să nu fi rostit această ultimă întrebare, când văzu reacția lui Dirk. Întregul lui corp se crispă și ochii i se întunecară. Pentru câteva secunde, nu spuse nimic, apoi îi ieși de pe buze un oftat lung și frustrat.

– Bineînțeles că e vorba despre serviciu. Despre ce altceva? Sincer să fiu, Laura, tocmai din cauza ultimei tale întrebări

n-am vrut să-ți spun prea multe. Însă, din moment ce ești atât de suspicioasă, am să-ți spun și, dracu' să le ia de consecințe! Mă duc la Brisbane să reprezint un client care dă în judecată o companie pentru încălcarea contractului. Dacă-ți spun și că este vorba despre o femeie – o femeie foarte atrăgătoare – vei înțelege de ce nu ți-am spus.

Mușchii maxilarului lui se încordaseră.

– Înțeleg de ce n-ai încredere în mine. Dar, sincer, iubito – o asigură el, aplecându-se peste masă s-o ia de mână – acele zile nebune ale mele s-au sfârșit. Tu ești tot ce-mi doresc de la o femeie. Te ador. Chiar crezi că aș risca să te pierd?

Și, ridicându-i mâna la buze, îi sărută fiecare deget în parte cu foarte multă tandrețe.

– Vreau să pot face asta și când vom avea șaptezeci de ani, spuse el încet. Chiar optzeci.

N-avea rost. Laura nu-i putea rezista lui Dirk, când îi vorbea astfel. Ce femeie ar fi putut?

– Te întorci vineri noaptea? îl întrebă ea.

Ochii lui o mângâiau.

– Chiar și dacă va trebui să pilotez eu însumi avionul…

*

– Nu-mi vine să cred! exclamă Hester, intrând în birou.

Se lăsă să cadă pe scaunul ei, încrucișându-și brațele și țuguindu-și enervată buzele. Laura o privi surprinsă. N-o văzuse niciodată pe Hester atât de lividă.

Și apoi îi căzu fisa.

– Nu-mi spune, rosti Laura. A venit transportul de la Aus Evenning Wear și nici o rochie nu are calitatea celor din mostrele pe care ni le-a arătat tipul.

Hester clipi uimită.

– Cum ți-ai dat seama?

– Nu-mi place s-o spun acum, dar eu n-aș fi avut absolut deloc încredere în Doug Turner. Toți acești porci misogini sunt la fel. Au impresia că, dacă o femeie de afaceri arată bine, atunci este o ușuratică fără minte, care a ajuns unde a ajuns culcându-se cu șeful și că e suficient s-o flatezi puțin, ca să fie de acord cu orice. Îți mai aduci aminte cât de lingușitor era și cum continua să repete că-ți stă foarte bine în rochiile lui?

Hester se strâmbă.

– Chiar foarte bine. Îți vine să crezi că nu numai c-au folosit materialul de calitate inferioară, dar și mână de lucru mai ieftină? Finisajele sunt sub orice critică! Doamne, sunt atât de nervoasă, că-mi vine să-l pocnesc!

Privi telefonul, apoi își luă agenda și căută numărul de telefon al firmei.

– Ușuratică, da? Las' că-i arăt eu ușuratică! zise ea, smulgând receptorul și formând numărul.

Inima Laurei începu să bată cu putere. Confruntările o făceau foarte nervoasă, chiar și dacă nu era direct implicată.

– Aș dori să vorbesc cu Doug Turner, se răsti Hester enervată. Mă numesc Hester Appleyard, de la Fenwick Fashion… Mulțumesc.

Începu să bată în birou cu coupe-papier-ul. Inima Laurei tresări când Hester inspiră brusc.

– Nu-mi pasă că domnul Turner este într-o ședință, exclamă ea cu răceală în glas. Este o urgență, așa încât vă sugerez să-l anunțați chiar acum, ori compania dumneavoastră s-ar putea trezi cu un proces!

Laura nu putea decât s-o admire. Nu era sigură dacă ea ar fi fost în stare să fie atât de dură. Îi trecu prin minte că atunci când și dacă va porni o agenție de modă pe cont propriu, îi va propune lui Hester să-i fie parteneră.

– Domnul Turner? continuă Hester. Hester Appleyard de la Fenwick Fashion la telefon. Sunteți la curent cu faptul că rochiile de seară pe care ni le-ați livrat cu transportul recent sunt de o calitate inferioară celor pe care ni le-ați prezentat ca mostre? Nu? Cât de surprinzător! Cu toate acestea, ați garantat personal că vor fi replici exacte ale mostrelor!

Trase aer în piept și continuă pe același ton :

– Ei bine, dați-mi voie să vă asigur că sunt sub orice critică. De asemenea, dați-mi voie să vă spun ce se va întâmpla în continuare. Voi sista plata acestor rochii și vi le voi trimite înapoi imediat, iar nota de plată pentru transport va fi trimisă companiei dumneavoastră, pentru a fi achitată. La Fenwick Fashion, noi oferim clienților haine de calitate și nici măcar nu ne trece prin minte să punem în vânzare această marfă de proastă calitate pe care ați avut tupeul să ne-o trimiteți. Și nu mai este cazul să vă deranjați să ne mai sunați!

Spunând acestea, trânti receptorul în furcă.

Laura clătină din cap admirativ.

– Doamne! Nu știam că poți fi atât de dură. Mă întreb dacă Drake are măcar idee cu cine se însoară!

Hester oftă lung. Laura observă că mâinile încă îi mai tremurau.

– Probabil că nu. Știe totuși că sunt temperamentală. Ieri seară am aruncat după el cu farfuria în care se afla cina lui.

– Serios? Doamne, și ce s-a întâmplat?

Hester zâmbi ușor.

– S-a ferit, iar farfuria s-a lovit de perete. Ghici cine a trebuit să curețe, la sfârșit? Dar a meritat!

Zâmbetul ei satisfăcut îi arătă Laurei o altă față a colegei sale, care de obicei era calmă. Hester era o rebelă disimulată.

– Așadar!

Se ridică și-i aruncă Laurei o privire pătrunzătoare.

– Cum merg lucrurile între tine și Dirk, dacă tot a venit vorba? Azi pari un pic cam tristă. Ai avut vreo problemă?

– Nu. Pleacă la Brisbane în seara asta pentru câteva zile, cu niște afaceri. Îmi va fi foarte dor de el. De fapt… deja mi-e dor de el. Aș vrea să-l conduc la aeroport, dar avionul pleacă pe la ora trei.

– De ce nu-ți iei o pauză de prânz mai lungă? Sau, și mai bine, să-ți iei liber restul după-amiezei. Îți țin eu locul.

Deodată sentimentul de depresie care o apăsase pe Laura dispăru.

– Da? Vai, ești nemaipomenită. Știu că acum este la birou, nu foarte departe de aici – cam la cinci minute, cu taxiul.

Hester își privi ceasul.

– Este aproape ora prânzului. De ce nu chemi chiar acum un taxi?

Laura își punea deja haina.

– Ești o fată grozavă, știai asta?

– Noi, fetele, ar trebui să ne-ajutăm între noi, spuse Hester destul de serioasă. Îți chem eu un taxi cât mergi tu la toaletă să te aranjezi. Doar nu vrei să te vadă iubitul cu nasul lucios și cu părul ciufulit.

La mai puțin de cincisprezece minute după aceea, Laura plătea taximetristului, care o lăsă în fața clădirii în care-și avea Dirk biroul.

Când Laura se întoarse să intre în clădire, secretara lui Dirk ieșea, discutând preocupată cu o altă femeie. N-o văzuse pe Laura și traversase repede strada, înainte ca aceasta să-i poată spune „Bună ziua!“.

Ridicând din umeri, Laura intră și urcă scările până la etajul unde avea el biroul, pe jumătate ușurată că June ieșise să ia masa de prânz. N-o plăcea pe această femeie, bârfele ei continue cu Claudia deranjând-o.

Primul semn prevestitor de catastrofe a fost parfumul pe care-l simți când intră în anticamera biroului lui Dirk. Vru să-l strige, dar acel parfum o opri. Rămase pe loc confuză, încercând să-și amintească unde mai simțise acel parfum, când răsună cu claritate vocea lui Dirk prin ușa întredeschisă.

– Ce naiba faci acolo, Virginia? Cât timp îți trebuie ca să te împrospătezi și să-ți aranjezi părul? Dacă nu te grăbești, vom fi tot aici când ne pleacă avionul.

Laura îngheță, gândurile învălmășindu-i-se în minte. Virginia? Ne pleacă avionul?

– Tot timpul mă grăbești, îi răspunse un glas feminin, după ce se auzi o ușă deschizându-se și închizându-se. Ce părere ai? E bine?

– Întotdeauna arăți extraordinar, Virginia. Încetează să tot cerșești complimente.

– Iar tu ești în continuare un ticălos, Dirk Thornton. Spune-mi, ce poveste i-ai mai spus soției tale, de data asta?

Inima Laurei stătu în loc.

– Adevărul chiar, veni replica lui Dirk.

– Dar pun pariu că nu tot adevărul, ricană femeia. Sincer, Dirk, ce jocuri pline de cruzime faci cu biata femeie? I-am văzut expresia de pe chip în seara aceea, la teatru. Este nebună după tine. Oricât de mult te-aș adora eu, dragule, nu pot să nu mă simt un pic vinovată, indiferent ce-ai spune tu. Pare atât de… dulce.

– Chiar este dulce.

– Atunci, de ce, Dirk? De ce-o rănești intenționat? N-are sens.

– Pentru mine, are sens.

– Vai, cât mă enervează când ești atât de misterios cu mine! Merit o oarecare explicație. În definitiv, ne cunoaștem de multă vreme. Poți avea încredere în mine.

El râse.

– Dar am încredere în tine, Virginia.

– Nu! Asta-i tot ce voi afla de la tine, nu-i așa? Tipic! Ei bine, sper măcar c-ai făcut rezervările la un hotel decent, răule. Nu suport altceva decât ce-i mai bun.

– Mi-am dat seama. Am primit nota de plată ieri pentru micul tău număr. N-ai fi putut alege să cumperi ceva mai puțin… ăă… extravagant?

– Păi, ai vrut ceva foarte sexy. Foarte sexy înseamnă și foarte scump.

– Am aflat, veni replica lui seacă. Ești gata de plecare, acum? Mă gândeam să gustăm ceva înainte și după aceea să luăm un taxi spre aeroport.

– Sună tentant. Mmm, ești delicios de chipeș în gri, știai asta?

Laura se retrase înapoi în hol, abia reușind să meargă. Se simțea îngrozitor. Și era în stare de șoc.

Totul se dezintegra în ea. Putea claca definitiv în orice clipă. Dar disperarea și instinctul o avertizară că nu putea acum. Nu aici. Nu în fața lui Dirk și a acelei femei oribile.

Coborând în grabă scările, ajunse în stradă exact în momentul în care un autobuz oprea la colț. Alergând, sări în el fără să se mai uite în urmă.

– Încotro, doamnă? o întrebă șoferul.

– Oriunde, veni răspunsul ei amețit.

El oftă.

– Un dolar cincizeci, atunci. Capătul liniei este la Circular Quay.

Găsi în poșetă doi dolari, luă restul cincizeci de cenți și se prăbuși pe cel mai apropiat scaun.

Voi înnebuni, își spuse ea continuu, luptându-se în același timp cu greața care o asalta.

Dar n-a înnebunit.

Nebunia, ca și viața, nu erau atât de ușor de suportat.

Capitolul 12

Medicul Laurei îi dădu scutire medicală pentru o săptămână. A fost destul de amabil că trecuse pe scutire o infecție, deși amândoi știau că problema era stresul emoțional. O întrebă dacă are nevoie de vreun ajutor special sau de o rețetă pentru calmante, dar ea îl refuză, știind că doar ea singură se putea ajuta.

Reuși să ajungă până-n apartamentul unde, încercând să nu vadă hainele lui Dirk atârnate alături de ale ei, în șifonier, își făcu o valijoară și plecă imediat. Nu știa ce va face exact, dar știa că nu va putea îndura să-l vadă pe Dirk pentru o vreme, n-ar putea îndura să vorbească cu el la telefon sau să pretindă că nu știa că Virginia stătuse în aceeași cameră de hotel cu el. Nu putea suporta nici să-l confrunte cu adevărul și să audă alte minciuni drept explicații.

Pentru că acum era sigură c-o va minți. Minciuna, se pare, devenise un nou stil de viață pentru el.

Oare ce urmărea, să se răzbune? se întrebă ea, îndreptând mașina spre autostrada ce ducea spre Pacific Highway. Sau era

pur și simplu nebun, crezând că le-ar putea avea, în același timp, atât pe ea, cât și pe Virginia și Dumnezeu știe, în viitor, pe câte alte femei care îi vor ceda?

Își scutură capul, strângând cu putere volanul, angoasa și supărarea luptându-se în ea pentru supremație. Cât de nebună fusese să-l primească înapoi în viața ei atât de repede. Cât de naivă și de proastă fusese!

Niciodată nu va mai face așa ceva, își jură ea cu amărăciune în inimă. Mai bine va rămâne singură toată viața, decât să sufere încă o dată în asemenea hal.

Conduse spre nord pe magistrală, spre Hawkesbury River, trecând de Gosford și îndreptându-se spre Newcastle. Nu se uita nici în stânga, nici în dreapta, doar înainte, peisajul din jur trecând complet neobservat pe lângă ea. În minte îi persista imaginea lui Dirk întorcându-se din Brisbane, vineri seara, și găsind biletul ei, care spunea simplu: „Am plecat pentru o vreme. Trebuie să mă gândesc. Laura".

Biletul nu era pentru liniștea lui. Laura nu dădea nici cât o ceapă degerată pe sentimentele lui. Dar nu voia ca el să sune la poliție și s-o dea dispărută. Avea nevoie de timp și liniște, ca să se gândească ce va face în continuare cu viața ei fără Dirk.

În noaptea aceea, ajunse până la Taree. Și acolo rămase, într-un motel lângă râul Manning. Un loc minunat, cu pajiști verzi și copaci cu coroane bogate pe sub care să te plimbi și să te gândești.

Și asta făcuse. Trei zile se plimbă și se gândi.

În a patra zi se prăbuși. Pur și simplu alunecă de pe scaunul din sala de mese a motelului, pe carpeta roz și se trezi, după o vreme, datorită vocilor din jurul ei, întinsă în

patul din camera sa. Într-o oarecare măsură era jenată de persoanele din cameră și de bărbatul necunoscut care stătea pe-o latură a patului și-i ținea încheietura mâinii ca să-i verifice pulsul.

– Doamnă Thornton? Sunt dr.Jenkins. Directorul motelului m-a chemat. Mi-a spus că sunteți o vizitatoare din Sydney și nu cunoașteți nici un medic de aici. Cum vă simțiți acum? Mai bine?

Camera încetă treptat să se mai clatine cu ea.

– Da, șopti ea. Cred… cred că da…

– Ați fost foarte bolnavă în ultimul timp, doamnă Thornton? Directorul credea c-ar fi posibil și, într-adevăr, sunteți cam palidă.

– Oarecum…

– Puteți să-mi spuneți despre ce este vorba? Poate c-aș putea să vă ajut.

Ea îi zâmbi.

– Mă îndoiesc.

Doctorul oftă.

– Femeile tinere, ca dumneavoastră, nu leșină fără motiv. Ați mai leșinat până acum, doamnă Thornton, în special în ultima vreme?

Ea se încruntă și clătină din cap încet.

– N-am leșinat niciodată în viața mea, până acum.

– Aha, zise medicul, dând din cap. Atunci ar putea fi, doamnă Thornton, pentru că sunteți însărcinată?

Stomacul i se contractă, iar Laura făcu ochii mari, plini de speranță, apoi imediat speranța îi muri în privire și-și întoarse capul într-o parte.

– Nu, spuse ea pe un ton moale. Nu, este imposibil, eu… eu…

Imposibil sau nu, mintea ei începu să verifice datele și-și aminti că-i întârziase ciclul cu o săptămână. Împotriva oricărei logici, stomacul i se răsuci. Dar, după aceea, bunul simț ieși la iveală.

– Nu înțelegeți… continuă ea.

Oftând, își întoarse privirea de la medic.

– Nu pot fi însărcinată. Soțul meu este steril. El… el…

Brusc, ochii i se umplură de lacrimi. Clipi cu frenezie, încercând să-și rețină lacrimile, dar deja două picături i se rostogoleau pe obraji.

Doctorul o privi înțelegător.

– Poate că soțul tău nu este tatăl copilului, sugeră el cu blândețe. Asta e problema ta, draga mea?

– Nu, zise ea înecându-se. Este din cauza stresului, sunt sigură. Nu pot fi însărcinată.

– Poate că ai dreptate, dar cred c-ar trebui să faci un test de sarcină și vom mai vedea, așa, ca să fiu sigur. După aceea, dacă ai dreptate, voi căuta alte cauze pentru leșinul tău.

Laura își șterse lacrimile cu dosul mâinii și oftă printre suspine.

– Dacă insistați…

Rezultatele testului au fost pozitive.

– Dar… dar este imposibil! exclamă ea, șocul împiedicând manifestarea oricărei bucurii pe care ar fi simțit-o la aflarea unei asemenea vești. Stătea pe-o latură a patului, frământându-și mâinile.

– Nu pot să cred. Mai vreau un test… Un alt tip de test de sarcină.

– Pentru asta va trebui să vii la cabinetul meu, spuse doctorul, încruntându-se.

– Nu mă deranjează. Trebuie să fiu sigură.

Și cel de-al doilea test ieși pozitiv. Foarte pozitiv, o asigurase doctorul. Insistă să mai facă și a doua zi, un al treilea test.

Treptat, șocul Laurei se preschimbă aproape în furie.

– Dar cum a putut să se întâmple așa ceva? îl întrebă ea pe doctor.

Și-i explică doctorului cum soțul ei era sigur că era steril și cum această convingere îl schimbase radical, cum căsnicia ei fusese distrusă, la fel cum era și viața ei!

Doctorul n-a putut să-i dea nici un răspuns, în afară de acela că, probabil, se făcuse o greșeală. Poate că patologul încurcase testele sau poate că sterilitatea soțului ei fusese ceva temporar, provocată poate de altceva decât acea veche infecție. Existau multe cauze care ar fi putut provoca scăderea numărului de spermatozoizi, îi explică el. Unele medicamente, băutura și fumatul, antrenamentul fizic excesiv, chiar și prea mult sex ar fi putut fi cauza.

– Dar Dirk n-avea deloc spermatozoizi, spuse ea nerăbdătoare.

În timp ce Laura tot argumenta imposibilitatea ca așa ceva să se fi întâmplat, realitatea sarcinii ei i se revelă. Cu siguranță că fusese o greșeală, acceptă ea în cele din urmă – o greșeală monumentală!

Rămase acolo, în cabinetul doctorului, tăcută și stupefiată. Apoi își dădu seama de semnificația acestei întâmplări. Va fi mamă. Va avea un copil. Copilul lui Dirk.

Laura izbucni în lacrimi.

Doctorul îi întinse niște șervețele și o bătu ușor pe umăr.

– Haide, haide, doamnă Thornton. Gândește-te că acest miracol de la Dumnezeu va putea remedia ruptura dintre dumneata și soțul dumitale. El își dorește copii, nu?

Inima Laurei se strânse, gândindu-se la ceea ce-i spusese cândva mama ei, că bărbații ca Dirk nu voiau copii. Îl auzise chiar și pe Dirk spunându-i același lucru. Însă, după aceea, îi veni în minte imaginea lui Dirk, cum îl punea, râzând, pe Nicholas pe umeri și știu că el mințise când îi spusese că nu voia copii. Voia copii. Era sigură de asta!

Laura nu mai avea nici o alternativă. Trebuia să se întoarcă acasă și să-i spună lui Dirk despre copil. După aceea, depindea de el ce rol voia să joace în viața copilului său. Nu-l va opri să-și vadă copilul, dar în ceea ce privea căsnicia lor, se sfârșise. Definitiv.

Ștergându-și nasul, se ridică. Același lucru îl făcu și doctorul, privind-o îngrijorat.

– Nu vei face nici o… prostie, nu-i așa, doamnă Thornton?

Acum fu rândul ei să-l liniștească.

– Bineînțeles că nu, doctore. Îmi doresc acest copil. Și sunt sigură că și soțul meu îl va vrea, după ce se va gândi serios la asta. Vă mulțumesc pentru tot ajutorul și bunătatea dumneavoastră.

– Așteaptă puțin, îți scriu o rețetă pentru niște pastile cu fier. Și să mergi la un specialist când ajungi acasă, bine? Sincer să fiu, nu prea mă încântă ideea de a te lăsa să conduci până-n Sydney, singură. N-ai putea să iei trenul? Sau un avion?

– Prefer să conduc. Și, sincer, mă simt bine acum. Voi avea grijă de mine, nu vă faceți griji. Nu voi lăsa să i se întâmple nimic prețiosului meu copil.

Atunci doctorul zâmbi. Ce tânără minunată, gândi el. Și ce mamă bună va fi. Doamne, ce proști sunt unii bărbați!

*

Era luni după-amiază târziu când Laura ajunse în nordul orașului Sydney, exact la ora de vârf. Reuși să se strecoare cu mașina de pe șoseaua principală pe cea secundară, care o ducea spre casă, simțindu-și stomacul ghem la gândul că-l întâlnea pe Dirk și-i va da vestea că nu era steril.

Timpul îi schimbase părerea că el va primi cu bucurie vestea. Se înșelase și înainte, în privința lui Dirk. Ar putea să se fi înșelat și acum.

Văzu Jaguarul lui negru parcat într-unul din cele două garaje alăturate alocate apartamentului lor, fapt care-i confirmă prezența lui acasă. Dirk nu călătorea cu trenul, autobuzul, și nici măcar cu taxiul. El mergea cu mașina oriunde. Dacă mașina lui era acolo, tot acolo era și el.

Lăsându-și bagajele în portbagaj, urcă oarecum fără chef scările spre apartament. Tocmai băgase cheia în broască și se pregătea s-o răsucească, dar ușa se deschise brusc. Dirk stătea în fața ei, arătând foarte rău: cu ochii injectați, părul ciufulit și o barbă de trei zile.

– Laura! exclamă el. Îți mulțumesc, Doamne. Am fost cumplit de îngrijorat!

Și, prinzând-o de mână, o trase înăuntru și închise ușa cu piciorul.

Când vru s-o îmbrățișeze, ea se feri.

– Nu mă atinge, Dirk! se răsti ea.

Acei ochi înroșiți îi căutară fața. Pe chip îi apăru tristețea și amărăciunea când ea îl privi cu un reproș rece.

– Ai aflat, nu-i așa? murmură el. Despre Virginia…

Ea nu se mai obosi să recunoască sau să nege.

– Cum ai putut să faci așa ceva, Dirk? îl întrebă ea pe un ton îndurerat, scăzut. Cum ai putut?

El gemu și se rezemă de perete, trecându-și agitat mâinile prin păr.

– La dracu'! a fost tot ce a spus.

Ochii ei albaștri probabil că păreau reci și distanți când îl priviră de sus până jos. Dar vederea pieptului lui gol nu o lăsă deloc rece.

Laurei nu-i venea să creadă cât de vulnerabilă putea fi, ținând cont de tot ce-i făcuse el. Era lângă ea, neîngrijit și mahmur, îmbrăcat doar într-o pereche de blugi vechi, iar ea încă-l mai dorea.

Și nu numai că-l dorea. Îl iubea. Probabil că era nebună.

Laura clătină din cap, întrebându-se ce va face ca să supraviețuiască situației. Poate c-ar trebui să se întoarcă și să plece din nou, să se ducă undeva și să nu-i spună niciodată despre copil.

Nu…

Nu-i putea face așa ceva. Avea dreptul să știe, indiferent ce se va întâmpla după aceea.

– Nu vreau să discut despre tine și Virginia, Dirk, începu ea împiedicat. Dar am ceva să-ți…

– Nu! urlă el cu o asemenea tulburare în voce și pe chip, încât o reduse la tăcere. Nu! repetă el, prinzându-i mâinile și strângându-i-le cu putere. Știu ce s-a întâmplat marți. Am sunat-o pe Hester și am făcut legătura. Știu ce crezi c-ai văzut și ai auzit, Laura. Dar greșești. Greșești foarte mult. Eu… eu…

Ezitarea lui o scoase din sărite pe Laura. Tocmai de asta îi era teamă: că va încerca s-o păcălească din nou și că va reuși!

– Nu mai vreau să aud minciuni, Dirk! strigă și ea, smulgându-și mâinile dintr-ale lui. M-am săturat de minciuni!

– Și eu m-am săturat, replică el. Oh, Doamne, și eu m-am săturat. Dar trebuie să mă asculți până la capăt, Laura. Trebuie

să-mi dai o șansă să-ți explic de ce-am făcut ce-am făcut. Te rog, acordă-mi cinci minute din timpul tău înainte de a mă condamna. Îți cer prea mult? Cinci minute nenorocite?

Oh, era bun, gândi ea cu amărăciune. Era foarte bun. Iar ea era prea slăbită ca să i se opună.

– Bine, Dirk, oftă ea. Doar cinci minute. Dar cred… cred că mai bine mă așez, adăugă ea, când camera începu brusc să se învârtească cu ea.

– Nu te simți bine? o întrebă Dirk cu îngrijorare în glas, ajutând-o să se așeze într-un fotoliu.

Ea înghiți în sec, apoi își ridică bărbia, privind îngrijorarea lui cu un aparent cinism.

– N-am nimic, mulțumesc. Spune ce-ai de spus, Dirk. Și te rog să rămâi în picioare. Nu te vreau lângă mine.

El tresări ca și cum l-ar fi lovit.

– Morrie m-a avertizat în privința asta, murmură el. Dar n-am vrut să-l ascult. Am fost prea încăpățânat, prea sigur de mine, prea al naibii de prost!

– Ai irosit aproape un minut, îi reaminti ea cu răceală.

El ridică brusc mâinile și începu să se plimbe prin cameră, învârtindu-se pe lângă peretele din fața ei.

– Nu-mi vei putea închide gura, zise el cu ochi scânteietori. Voi spune ce am de spus, indiferent cât timp o să-mi ia. Sunt prea multe în joc, Laura, ca să te împiedici de mândria ta feminină și în răni imaginare.

Laura îl privi lung, gândind cât de magnific arăta tipul, cum stătea acolo, cu pumnii strânși, pieptul dezgolit și încordat, umerii pătrați.

El mai făcu câțiva pași spre ea, sfidarea din ochi topindu-i-se și fiind înlocuită de o asemenea tristețe melancolică, încât Laura lăsă orice altceva deoparte. Nu-l mai văzuse până atunci

pe acest Dirk. Unde-i era acum aroganța? Orgoliul? Dispăruseră complet din ochii lui, care o priveau disperați.

– Nu știu de unde să încep, i se confesă el cu glas tremurat, și-și masă fața într-un gest care nu-l caracteriza, un gest care-i trăda nesiguranța. Doamne, de ce n-am văzut că s-ar putea ajunge aici? De ce n-am văzut ce risc?

Își trecu din nou mâinile prin păr și vocea-i deveni iar la fel de agitată ca și gândurile.

– Nu mă descurc prea bine, nu-i așa? râse el sec. Amintește-mi să nu apăr niciodată în tribunal pe cineva care-mi este foarte apropiat. Aș da-o-n bară.

Laura stătea acolo, uitându-se doar lung la el. Niciodată nu-l mai văzuse așa. Niciodată!

O speranță nebunească i se ivi în suflet, că poate el nu era așa cum dădea impresia că este. Ce vedea acum la el, era o emoție reală. Era reală disperare. Poate că se va petrece un miracol, iar lucrurile vor ieși bine, în cele din urmă. Poate.

– Mi-ai cerut să nu te mai mint, Laura, spuse el încordat. Corect. Așa să fie…

Începu să se plimbe controlat în lungul și-n latul încăperii, adunându-și gândurile, și începu să vorbească.

– Ți-am spus, odată, că nu te-am iubit când ne-am căsătorit… Asta a fost prima minciună. Bineînțeles că te-am iubit. Te iubeam atât de mult, încât aș fi făcut orice pentru tine! Te-am iubit atunci, te-am iubit când te-am părăsit și te iubesc și acum!

Laurei i se tăie respirația. Doamne, Dumnezeule, să nu fie și aceasta tot o minciună, se rugă ea.

– Cea de-a doua minciună… am spus că prefer să duc o viață de burlac în locul unei vieți de familie.

Acum râsul lui deveni amar.

– La dracu', urăsc să fiu singur, urăsc să trăiesc fără tine. De ce crezi c-am pariat toți banii ăia pe acei cai nenorociți? Pentru că nu mi-a păsat. Credeam că nu mă mai iubești. Credeam… dar ce mai contează ce credeam atunci? Am greșit. Am știut asta în momentul în care te-am văzut după înmormântarea mamei tale. Felul în care m-ai privit, Laura… mi-a sfâșiat inima. Voiam să te iau în brațe și să-ți spun cât de mult te iubesc. Dar ceva m-a oprit, o idee care mi se învârtește prin minte de ceva vreme…

Oftă adânc.

– Ceea ce mă aduce la a treia minciună… continuă el. Sterilitatea mea…

Inima Laurei tresări în piept, neîndrăznind să anticipeze ceea ce Dirk voia să-i spună.

– Într-o seară mă uitam la televizor, continuă el, când a început o emisiune despre cuplurile nefertile. A fost dedicat un întreg segment femeilor care nu pot concepe din motive psihologice…

Dirk se opri din plimbat și o privi rugător pe Laura.

– Nu cred că-ți dai seama ce idei contradictorii ți-a băgat mama ta în cap, toate ideile despre bărbați. Oh, da, la suprafață, gândeai că aveai încredere în dragostea mea, dar în sinea ta, Laura, exista teama că iubirea mea era doar dorință fizică. Singurul lucru care ar fi putut să-ți liniștească teama era să ai un copil cu mine, pentru că în ochii tăi – și ai mamei tale – copilul era singurul test al iubirii unui bărbat. Problema era că mama ta a avut, de asemenea, grijă să nu crezi că există o asemenea dragoste. Neîncrederea ta în iubirea mea te împiedica să rămâi însărcinată, Laura. Mă rog… eu la concluzia asta am ajuns.

Laura deschise gura, dorind să nege acest lucru, apoi o închise la loc. Poate că avea dreptate… Cine poate cunoaște exact mecanismele complexe ale minții omenești?

Dirk expiră lung.

– Concluzia asta a început să-mi domine gândirea. Așa încât am căutat o cale de a-ți da copilul pe care ți-l dorești atât de mult. Nu mi-a păsat ce trebuie să fac ca să-mi ating acest scop. Am încercat să mă conving că, dacă reușesc să separ sexul și dragostea în mintea ta, vei putea concepe. Planul meu a fost să inventez un scenariu în care tu să accepți să faci dragoste cu mine, iar sarcina să fie ultimul lucru la care să te gândești. Tocmai de aceea ți-am spus că sunt steril și te-am făcut să crezi că sunt un donjuan lipsit de inimă, care voia femeile pentru un singur lucru.

Laura își umezi buzele foarte uscate.

– Vrei să spui că… că nu te-ai culcat cu toate acele femei, că n-ai făcut cu ele nimic din ce-ai făcut cu mine?

Dirk gemu înfundat și veni repede de lângă zid ca să cadă în genunchi în fața ei, și-i prinse mâinile într-ale lui.

– Nu m-am atins de nici una dintre ele. De nici una. Toate erau foste cliente sau prietenele unor foști clienți, care au ieșit cu mine de câteva ori, ca o favoare. Nu erau femei cărora să le pese de ce zice lumea. Lumea le-a bârfit pe majoritatea dintre ele mereu. La dracu', am cheltuit o avere pe restaurante luxoase și cluburi, ca să-mi fac o reputație de afemeiat, crede-mă!

– Nu te-ai culcat cu niciuna dintre ele? repetă Laura buimacă. Nici măcar cu Virginia?

– Bineînțeles că nu!

Dirk se ridică din genunchi și se așeză lângă Laura, privind-o drept în ochi.

– Cum aș fi putut, când eram atât de îndrăgostit de tine? De ce crezi c-am intrat în panică, atunci când ai încercat să faci dragoste cu mine, în acea seară, la Morrie acasă? Nu mai fusesem cu tine de un an de zile și deodată, iată-te lângă mine,

gata să faci ce era să faci. Am simțit că nu mă mai pot abține și că trebuia să scap de-acolo cât mai repede cu putință. Am spus primul lucru care mi-a venit în minte. Oh, știu că te-am rănit cumplit și mai târziu îmi venea să-mi mușc limba. Dar tot ce am putut gândi atunci, a fost să scap de acolo înainte să mă fac de râs.

– Dar… dar am auzit-o pe Virginia spunând că vă cunoașteți de multă vreme. Ați fost iubiți la un moment dat?

– Nu. Am fost la aceeași universitate și eram amândoi membri ai trupei de teatru a universității. Cu Morrie se culca, pe atunci, nu cu mine.

– Cu Morrie? rămase Laura cu gura căscată.

– Frățiorul meu n-a fost întotdeauna un familist convins, nici ușă de biserică. Știa foarte bine cum să profite de poziția lui de șef de producție, spuse el sec. Iar Virginia voia să fie actriță și știa exact ce trebuie să facă. De asemenea, era o persoană a naibii de interesată, și am ajuns să fim prieteni apropiați, amândoi având același umor cinic. Dar n-am fost atrași fizic unul de celălalt. De-a lungul timpului, am avut câteva contracte cu ea, iar recent, când a avut niște probleme, a venit la mine s-o ajut și atunci am știut că era exact genul de femeie de care aveam nevoie ca să te fac extrem de geloasă. Virginia mi-a spus că sunt nebun și crud, mai ales când am insistat să-i cumpăr o rochie foarte sexy, de ocazie. Când m-a refuzat, eu am șantajat-o spunându-i că n-o voi reprezenta dacă nu acceptă. Mi-am pierdut complet rațiunea, întreaga mea minte era concentrată doar să te fac să mă urăști și să mă dorești, în același timp.

– Cred c-ai reușit, spuse Laura răgușită. Cel puțin pentru un timp.

– Ba nu cred c-am reușit, negă el surprinzând-o. Dragostea ta pentru mine nu s-a pierdut nici o clipă, Laura, și curând am vrut să mă învălui din nou în ea. Am început să urăsc minciuna pe care o trăiam. Te voiam înapoi – nu ca iubită sau amantă, ci doar ca soție. Imediat ce am putut, mi-am abandonat planul inițial și m-am mutat la tine, agățându-mă de speranța că va fi de ajuns convingerea ta că sunt steril.

– Oh, Dirk…

– Da, da, știu că totul pare nebunesc acum. Și crud. Și Virginia și Morrie au avut dreptate în privința asta. Continuam să-mi reamintesc cum mi-ai spus că, dacă nu-ți pot da un copil, atunci nu mă mai vrei. Chiar am crezut ce mi-ai spus atunci, Laura. De aceea am și plecat și mi-am pus în aplicare planul absurd. Am crezut că a-ți dărui un copil era singura modalitate de a-ți păstra dragostea. Și totuși, destul de ciudat, când m-am mutat înapoi, cu fiecare zi care trecea eram tot mai convins că mă iubeai pentru mine și că vom fi fericiți chiar și fără copil. Te-ai maturizat, Laura. La fel ca și mine. Dragostea noastră va supraviețui, draga mea, cu sau fără copil. Trebuie să fii convinsă de asta…

– Sunt, spuse ea sincer.

Chipul lui se lumină, când își dădu seama că a reușit ceea ce părea imposibil de realizat. Laura credea din nou în el. Dragostea ei era intactă și totul va fi bine.

– Oh, Laura… iubito…

Ea îi luă fața între mâini și-l sărută.

– Ești nebun, știi asta? Ce-ai fi făcut dacă sfârșeam prin a te urî, în loc să fiu doar geloasă?

– Dar nu s-a întâmplat asta!

– Ești un parior incurabil, Dirk.

Ochii lui se îngustară.

– Sărută-mă încă o dată, șopti el.

Ea-l sărută.

– Dirk, murmură ea lângă buzele lui, cu inima bătându-i puternic în piept și cu gândul la ce avea să-i spună.

– Mmm?

– Tot mai am ceva să-ți spun.

Nu reuși să-și ascundă zâmbetul din voce.

Toți mușchii de pe chipul lui înghețară. Se retrase încet, privind-o întrebător cu ochii mari.

– Laura… vrei să spui că…?

Ea dădu din cap.

– Da… Planul tău a funcționat. Vei fi tată. De-asta m-am întors acasă, ca să-ți dau această veste.

El rămase cu gura căscată.

– Nu zici nimic? îl întrebă ea încet.

În văzu înghițind de câteva ori în sec și luptându-se să-și ascundă lacrimile din ochi.

– E-n regulă, dragule, șopti ea, simțind un nod în gât când îl strânse la piept. Nu-i nevoie să spui nimic. Absolut nimic.

Sfârșit